

Đại Công Tử Cùng Tiểu Thiếu Gia

Contents

Đại Công Tử Cùng Tiểu Thiếu Gia	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	14
4. Chương 4	23
5. Chương 5	31
6. Chương 6	39
7. Chương 7	45
8. Chương 8	52
9. Chương 9	60
10. Chương 10	65

Đại Công Tử Cùng Tiểu Thiếu Gia

Giới thiệu

Nhìn “đệ đệ” yêu quý trên giường không ngừng quay cuồng, mặt hồng hồng, lúc này mới đột nhiên p

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-cong-tu-cung-tieu-thieu-gia>

1. Chương 1

Trình Quán năm thứ tư, Lạc Dương (1)

Tiếng chim đập cánh dù rất nhỏ vẫn có thể truyền vào tai Bùi Diệp Hàm, nhưng cũng không đánh gãy tiếng đàn của hắn, tiếp theo vang lên tiếng bước chân dồn dập, cùng tiếng đàn du dương tạo thành một tạp âm khó nghe.

“Tiểu thiếu gia, tiểu thiếu gia!” Tiểu Tương vội vội vàng vàng đẩy cửa mà vào, nàng vừa thở dốc vừa nói :
“Là...Là...Đại công tử...”

“Tiểu Tương, thở đã rồi nói sau.” Diệp Hàm ngừng đánh đàn, tay bưng chén trà một bên, nhẹ uống một ngụm.

Tiểu Tương nuốt nuốt nước miếng, gật gật đầu, chờ cho hô hấp bình ổn, lập tức nghĩ mở miệng, lại bị người vừa tiến vào cướp lời.

“Tiểu Tương, người lại quấy rầy tiểu thiếu gia luyện đàn.” Nguyên Lệnh trầm mặt trách.

“Lệnh gia hảo.” Tiểu Tương hướng hần cúi người khẽ chào. “Tiểu Tương sai lầm rồi, mong tiểu thiếu gia, Lệnh gia tha thứ Tiểu Tương.”

“Người...” Nguyên Lệnh thầm nghĩ phải nhân dịp này dạy dỗ nàng một phen, Diệp Hàm lại mở miệng.

“Nguyên thúc, quên đi, người cũng đừng trách cứ Tiểu Tương, nàng chỉ

muốn sớm báo cho ta tin tức đại công tử. Tiểu Tương, người đi xuống trước, có chuyện gì sẽ gọi người vào.”

“Vâng, tiểu thiếu gia.” Tiểu Tương cúi người, lập tức rời khỏi phòng.

“Tiểu thiếu gia, người cứ như vậy chắc chắn làm hư tiểu nha đầu kia.” Nguyên Lệnh không hài lòng nói, nhưng hần nhìn Diệp Hàm cũng không lên tiếng, không dám nhiều lời, vì thế nói sang chuyện khác: “Có tin của Đại công tử.”

“Ta biết.” Diệp Hàm gật đầu ý bảo, hần biết mục đích Tiểu Tương mới vừa rời vội vàng tìm đến hần, hơn nữa cho dù Tiểu Tương không nói, theo tiếng chim đập cánh bay đến (2) hần cũng có thể đoán được. “Trong thư viết gì?”

“Đại công tử biết tiểu thiếu gia xử lý công việc ở Thành Đô rất tốt, hần rất cao hứng.”

“Ừm.” Diệp Hàm mặt không chút thay đổi vuốt vuốt cằm, “Còn chuyện gì nữa không?”

Nguyên Lệnh biết tiểu thiếu gia đối với lời khen ngợi của Đại công tử luôn luôn như thế, từ nhỏ tiểu thiếu gia đã không cần đại công tử khen ngợi cùng ban thưởng.

Tiểu thiếu gia từng nói với hần : “Nguyên Lệnh, tất cả đều là bốn phận của Diệp Hàm, làm những chuyện đó, Diệp Hàm cũng không hề nghĩ đến công tử khen ngợi.”

Nghe tiểu thiếu gia nói thế, không khỏi làm hần thầm bội phục, cũng bởi vì thế, lúc Đại công tử cho hần ở bên cạnh tiểu thiếu gia phục vụ, hần mới không một câu oán hận.

“Nguyên thúc?”

“A!” Nguyên Lệnh thấy chính mình thất thần mà ngượng ngùng. “Đại công tử còn nói, hần hy vọng tiểu thiếu gia dịp Trung thu về Trường An thăm lão gia cùng phu nhân.”

“Ừ.” Diệp Hàm đáp nhẹ một tiếng.

“Mặt khác, đại công tử trong thư còn nói...” Nguyên Lệnh đột nhiên ngừng lại, liếc mắt một cái nhìn Diệp hàm, rồi mới tiếp tục nói : “Đại công tử hy vọng người có thể ở tiệc Thượng Nguyệt (3), đàn mấy khúc để hoàng tử cùng các đại thần nghe.”

Diệp Hàm nghe Nguyên Lệnh nói xong, gật đầu nói : “ Nguyên thúc, phiền người đáp lời Đại công tử, Diệp Hàm sẽ chuẩn bị thỏa đáng, mong hần an tâm.”

Bất quá hần vẫn cảm thấy có chút kì quái, Đại công tử vẫn bề bộn nhiều việc, cũng chưa từng thưởng thức tiếng đàn của hần, không biết vì sao bỗng nhiên phải gọi hần về Trường An đánh đàn?

“Được.” Nguyên Lệnh biết, kỳ thực vì để cho Đại công tử yên tâm, tiểu thiếu gia chắc chắn sẽ về Trường An trước Trung thu. “Không biết tiểu thiếu gia định khởi hành khi nào?”

Diệp Hàm nghĩ công việc trước mắt, lúc hần mười ba tuổi, Đại công tử đem “Bùi gia tứ môn” cho hần quản lý, còn Đại công tử tiếp tục bốn ba khắp nơi vì Hoàng thượng.

Bảy năm trước, Đại công tử về Bùi viên, đến Lạc Dương tiện vào “Long Đằng Hiên” xem xét thuận đường nghỉ ngơi dùng cơm xong, kết quả ở ngoài cửa lớn cứu hần.

Lúc ấy hần nghèo khổ bần hàn, mà người thân duy nhất lại bị bệnh cũ tái phát, dù sau đó sinh mệnh ông nội còn kéo dài được một tháng, nhưng hần đã xem ân tình của Đại công tử khắc cốt ghi tâm. Bởi vậy, chôn cất ông nội xong, hần lập tức hướng Đại công tử thỉnh cầu cho hần đi theo bên người làm kẻ hầu hạ.

Lúc ấy Đại công tử thấy thân thể hần yếu ớt còn nhỏ tuổi, hơn nữa trước khi lâm chung ông nội hần phó thác, Đại công tử kiên quyết không chịu để hần làm người hầu, đến khi hần phải quỳ xuống khẩn cầu, Đại công tử mới miễn cưỡng nhượng bộ.

Đại công tử đồng ý để hần gọi là “công tử”, nhưng là trước mặt người ngoài, hai người xưng hô thành huynh đệ, mà tên Bùi Diệp Hàm của hần cũng là đại công tử đặt cho, mặt khác, Đại công tử còn nói cho hần, nếu nhất quyết muốn trợ giúp hần, liền phải bằng Nguyên Lệnh.

Ý tứ những lời này là, hần phải tập võ, đọc sách viết chữ, cũng phải hiểu biết luật pháp, mới có thể phụ ta công tử việc buôn bán, đỡ một phần gánh nặng cho công tử. Hần lại nghe Nguyên thúc nói, đại công tử thích nghe cầm (4), bởi vì Đại công tử nghĩ rằng “nhàn lai linh cầm”(5), chính là việc hạnh phúc ở đời.

Diệp Hàm biết, kì thực Đại công tử lo lắng nhiều yêu cầu như vậy, là để cho hần an tâm ở Bùi gia làm một tiểu công tử, không ngờ tới hần lại phi thường cố gắng học tập, chỉ trong ba năm ngắn ngủi, đã hoàn thành việc học như Đại công tử yêu cầu: “Phải bằng Nguyên Lệnh”, hơn nữa cũng bắt đầu theo Nguyên Lệnh đến các nơi thuộc “Bùi gia tứ môn” tuần tra. Năm hần mười ba tuổi, Đại công tử ở Trường An triệu kiến hần, thứ nhất là khen ngợi thành quả của hần, thứ hai là chính thức chuyển giao công việc của Nguyên thúc sang hần, đồng thời dặn dò Nguyên thúc phải bên cạnh tiếp tục dạy dỗ hần.

Từ lần đó đến giờ đã hai năm, Đại công tử chưa từng triệu kiến hần thêm một lần, nhưng cũng không phải bởi vậy mà hần ngừng học tập.

Hần từng nghe Nguyên thúc nói, Đại công tử chẳng những võ công hơn người, lại thông minh trác tuyệt, chỉ có tiếc nuối duy nhất là Đại công tử không có gia thế hiển hách.

Phụ thân đại công tử là anh em của Bùi Dịch(6), lúc ấy lão thái gia (7) không được Bùi gia thừa nhận, thẳng đến khi đại công tử khi bút theo thương (8), rồi tiếp tục gây dựng “Bùi môn thương hào”, năm hai mươi tuổi ở phường gian (9) “Quán Văn học” quen biết thế tử Tần vương (10), lại trợ giúp thế tử lấy được ngôi vị Hoàng đế, lão thái gia cùng Đại công tử được Hoàng thượng phong tước vị, lúc này Bùi gia mới chính thức thừa nhận bọn họ một nhà ba người.

“Bùi gia thương hào” kinh doanh các mặt thực (ăn), y (mặc), trụ (ở), sau khi Đại công tử gặp lại ông nội, mới thêm một mặt là y dược, thuốc men, từ đó “Bùi gia thương hào” liền đổi tên là “Bùi gia tứ môn”.

Bốn môn là: “Long môn” kinh doanh lĩnh vực ăn ở, gồm khách điểm, quán trà tên “Long Đằng hiên”, “Phượng môn” chuyên bán quần áo, đồ trang sức, hai nơi này cũng gộp chung thành “Phượng tường các”, về phần “Hổ môn” là võ quán dạy người ta võ công, gọi là “Hổ diệu quán”, còn lại “Vũ môn” làm chủ y dược, vốn định lấy tên là “Huyền Vũ”, nhưng lại sợ trùng tên cửa “Huyền Vũ” của Hoàng cung, nên đổi tên là “Vũ Huyền môn”.

Trước mắt hần đã đem sổ sách của ba môn Long, Phượng, Hổ kết toán xong, chỉ còn duy nhất Vũ môn. Hàng năm nước Hoàng Hà lại tràn bờ gây ngập lụt khắp nơi, các loại dịch bệnh lan tràn, Đại công tử không đành lòng nhìn dân chúng chịu bệnh dịch khổ sở, dùng bồ câu đưa thư sai các nơi chữa bệnh cứu người, bởi vậy “Vũ huyền môn” có thể nói là ra nhiều vào ít.(11)

“Tiểu thiếu gia!” Nguyên Lệnh nhẹ gọi Diệp Hàm đang thất thần.

Diệp Hàm vội vàng thu hồi tinh thần, than nhẹ một tiếng. Chuyện sổ sách của “vũ môn” chờ về Trường An, sẽ hướng Đại công tử báo cáo.

Chú thích:

(1) Trình Quán : Niên hiệu thứ hai thời Đường, dưới thời vua Thái Tông (Lý Thế Dân), từ năm 627 đến 649 SCN. Từ đó suy ra đang ở năm 630 SCN

(2) Ngày xưa thường dùng chim bồ câu để đưa thư nên Diệp Hàm nghe thấy tiếng đập cánh thì đoán có thư đến.

(3) Tiệc thưởng nguyệt: Tiệc ngắm trăng của tầng lớp trung lưu ngày xưa, có thể kết hợp vừa ngắm trăng vừa ngâm thơ, ca múa, nghe đàn.

(4) Cầm: Đây không phải là đàn, mà là đàn cầm cổ.

Hình nhé :

(5) Nhân lai linh cầm: Ý là chỉ có những người an nhàn, yên ổn thư thái mới có thể lĩnh hội được những gì tinh túy của tiếng đàn cầm.

(6) Bùi Dịch: 1 người nổi tiếng, được coi là khai quốc công thần của nhà Đường, xem thêm ở đây vi.wikipedia.org/wiki/B%C3%B9i_T%E1%BB%8Bch

(7) cách gọi tôn kính với người bề trên, là Papa của anh Đại công tử ý.

(8) Khí: bỏ, bút: cái bút, ghi chép, thương: việc buôn bán, ta hiểu là anh này bỏ việc thi cử, học hành làm quan đi buôn bán >0

(9) cửa hàng sách ngày xưa, “Quán Văn học” là tên cửa hàng ấy.

(10) Người mà Đại công tử quen biết chính là Lý Thế Dân, vua thứ 2 nhà Đường.

(11) vào nhiều ra ít: chi tiêu thì tốn nhiều tiền mà kiếm được tiền thì ít

“Vay sáng sớm ngày mai đi luôn.” Diệp Hàm quyết định.

“Tiểu thiếu gia, người đi vội vã như thế, tới khi về Trường An, chỉ sợ mệt thân thể.”

“Không sao.” Diệp Hàm đứng dậy đi tới cửa gọi Tiểu Tương, sau đó quay đầu lại hỏi: “Nguyên thúc có đi cùng không?”

“Thư Đại công tử nói, cứ theo ý của Tiểu thiếu gia.”

“Ừm, vậy thỉnh Nguyên thúc cùng đi, trên đường cũng có người chiếu ứng.” Hần biết Nguyên thúc đã lâu không về Trường An, nếu lần này Đại công tử muốn hần ở qua Trung thu, không bằng cùng Nguyên thúc trở về, để Nguyên thúc đoàn tụ cùng người nhà.

“Cảm ơn tiểu thiếu gia.” Nguyên Lệnh vui vẻ trả lời. Hần hiểu tiểu thiếu gia lấy cớ để hần được về Trường An, gặp lại người nhà.

“Nguyên thúc đa lễ.” Diệp Hàm trở về cạnh bàn, tùy ý ngồi xuống, “Đúng rồi, Nguyên thúc, bảo người chuẩn bị một ít đồ vật này nọ, để chúng ta mang về Trường An tặng lão gia, phu nhân cùng Đại công tử.”

“Tuân lệnh.” Nguyên Lệnh đáp, “Không biết tiểu thiếu gia có muốn chuẩn bị một số thứ đặc biệt?”

“Vài ngày trước ta sai người đến Thiên Sơn chuyển về mấy vò rượu, các người chọn hai vò mang theo, còn may thêm cho lão gia, phu nhân quần áo mới, giày (1) cùng hài bằng gấm, mặt khác đừng quên tặng đại sư phó Long Đăng hiên ở Trường An thực phẩm (2), trong thư phòng còn có mấy bức họa...”

Diệp Hàm nói xong, hần mới gọi Tiểu Tương, phân phó nàng nhanh chóng chuẩn bị một ít vật phẩm đi đường.

“Mong thiếu gia nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai phải đi, người sẽ mệt mỏi.” Nguyên Lệnh trước khi rời đi nói.

Diệp Hàm đang rơi vào trầm tư, ngẩng đầu thấy đáy mặt Nguyên Lệnh toát ra vẻ quan tâm, biết Nguyên Lệnh lo lắng thân thể mình. Không muốn Nguyên Lệnh lo lắng, hần gật đầu nói: “Ta biết. Hôm nay ta sẽ đi nghỉ sớm một chút. Nguyên thúc cũng nghỉ ngơi sớm đi.”

Nguyên Lệnh gật đầu chấp tay thở dài, “Vâng Nguyên lệnh đi.” Nhẹ khép cửa phòng rời đi.

Diệp Hàm ngồi trong chốc lát, mới đứng dậy đi vào nội thất. “Tiểu Tương, chút nữa người cũng trở về chuẩn bị đi, ngày mai cùng nhau khởi hành đi Trường An thỉnh an lão gia, phu nhân cùng Đại công tử.”

Tiểu Hương nghe xong, vui vẻ chạy đến gần Diệp Hàm, lắc lắc tay áo hần hỏi: “Ý của tiểu thiếu gia là muốn mang Tiểu Tương cùng đi Trường An chơi?”

“Không phải.” Diệp Hàm mỉm cười lắc đầu, nhìn Tiểu Tương nhú mày, “Không phải đi chơi, phải đi thỉnh an lão gia, phu nhân cùng Đại công tử, biết không?”

Tiểu Tương nghe xong, lập tức hiểu ý hần, vội vàng gật đầu: “Tiểu Tương biết, Tiểu tương hiểu rồi.”

Tiểu thiếu gia cho nàng một lý do đi Trường An quang minh chính đại, nếu là nói đi chơi, không bị Lệnh gia mắng ngắt trời mới là lạ.

Trong phủ có một số việc chỉ có thể làm mà không thể nói, bởi vì nói không diễn xướng. Mà tiểu thiếu gia đúng là cao thủ “diễn xướng”, trong phủ có rất nhiều chuyện được tiểu thiếu gia ngầm đồng ý mà lặng lẽ tiến hành, trong lòng ai ai cũng cảm tạ tiểu thiếu gia.

Tiểu thiếu gia lúc nào cũng nghĩ cho người khác, cho nên trong phủ, từ Lệnh gia đến người gác cổng, luôn nghe theo tiểu thiếu gia, chỉ cần là chuyện hợp lý, cho tới bây giờ đều không cần tam lệnh ngũ thân (3); về phần tiểu thiếu gia muốn làm chuyện gì, cứ công đạo xuống, mọi người nhất định sẽ nhanh chóng hoàn thành, đủ thấy địa vị tiểu thiếu gia trong mắt mọi người...

“Tiểu Tương, ...” Diệp Hàm gọi hồn phách Tiểu Tương đang vẫn vợ ở đâu, “Đừng ngăn người nữa, nhanh nhanh chuẩn bị, rồi còn về phòng chuẩn bị đồ đạc của người đi.”

Tiểu Tương nghe xong vội vàng đến cạnh giường, có chút ngượng ngùng vì lúc này ngăn người.

Sau một lúc lâu, Diệp Hàm đột nhiên nói: “Tiểu Tương, ta thấy người về trước sắp xếp hành lý của mình đi, còn lại ta tự làm là được.”

“Không được!” Tiểu Tương vội vàng đẩy Diệp Hàm sang một bên, “Tiểu thiếu gia, vẫn để ta làm đi, người còn bận rộn nhiều việc, bằng không người lại gầy dần cho ta nghe cũng được.”

“Ta ...”

“Đừng nói nữa, dù sao người cũng không được tranh việc với ta.” Tiểu Tương chống nạnh, ra vẻ không nguyên ý nói.

Tiểu Tương vừa lòng gật gật đầu, trước khi Diệp Hàm ra nội thất lại nói: “Tiểu thiếu gia, người cũng đừng lấy nhiều lắm! Đến Trường An mới có thời gian thỉnh an lão gia, phu nhân cùng Đại công tử.”

Diệp Hàm bất đắc dĩ cười cười, “Ta biết rồi, Tiểu Tương cô nương thỉnh an tâm.”

(Lại) Chú thích T_T :

(1) Từ gốc là ngoa: một loại giày có cổ cao ý, khác với hài: giày có dây buộc.

(2) Sách dạy nấu ăn ạ.

(3) Phải nhắc lại một mệnh lệnh nhiều lần.

Trường An phủ Kính tướng quân,

“Biểu ca! Biểu ca!” Kính Quân Văn mặc quần màu hồng lựu, từ hoa viên nhỏ phía hậu viện chạy một mạch tới tiền thính, ngăn Kính Quân An chuẩn bị ra phủ.

“Văn nhi! Có chuyện gì từ từ nói, không cần hơi một tí lại chạy, một chút phong thái khuê nữ cũng không có, nếu để người ngoài nhìn thấy, chẳng phải sẽ cười vào mặt phủ tướng quân có một con kh*...” Kính Quân An may mà không buột miệng thốt ra, nhưng những câu nói trước đó của hắn vẫn làm Kính Quân Văn vô cùng bất bình. “Biểu ca, từ khi nào mà huynh lại bắt muội phải đi chậm, nói chậm?”

Kính Quân An bất đắc dĩ ngồi xuống ghế, “Nói đi, có chuyện gì mà lại làm thiên kim đại tiểu thư phủ tướng quân kinh hãi như thế, mà ta đường đường là đại tướng quân, một chút cũng không biết?”

Kính Quân An thấy biểu ca ngồi xuống, lập tức cũng ngồi xuống một bên, còn nhanh tay nắm chặt tay phải hắn nói: “Biểu ca, huynh có biết sắp có một nhân vật lớn tới Trường An?”

“Nhân vật lớn?” Kính Quân An nghi hoặc nhú mày, “Trừ bỏ đương kim Hoàng thượng, còn có ai dám làm nhân vật lớn ở Trường An?”

“Ai nha!” Kính Quân Văn lắc lắc tay biểu ca, “Không phải thế! Người muội nói đến không phải Hoàng thượng, người muội muốn nói là đứa con ở Lạc Dương của Bình vương, tên là... là...”

“Bùi Diệp Hàm.” Kính Quân Văn chen vào.

“Đúng, đúng rồi!” Kính Quân Văn gật đầu lia lịa, “Chính là hần, chính là hần!”

“Hần làm sao? Vì sao lại nói hần là nhân vật lớn?”

“Biểu ca, huynh có phải là tướng quân không vậy? Vì sao chuyện ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng biết, huynh lại không biết tí gì?” Kính Quân Văn mở to mắt, khinh thường nói.

Kính Quân Văn buồn cười hỏi: “Ta nói, tiểu muội ngoan, có chuyện gì nói cho biểu ca đi, phòng ngừa ta không biết gì mà ra ngoài lại mất mặt với người khác, người cũng không đẹp mặt, người nói có phải hay không?”

“Đúng rồi, chuyện lớn động trời thế này huynh cũng không biết, quả thật là còn gì mặt mũi của Kính gia.”

Kính Quân Văn nghe đường muội nói xong, âm thầm hít một hơi. Nhưng hần cũng không muốn làm nàng mất hứng, dù sao người nào làm mất mặt Kính gia, trong lòng ai cũng biết rõ.

“Văn nhi, nhanh nói cho đại ca, ta sắp phải tiến cung, ngộ thiện(1)qua đi, lại phải cùng Hoàng thượng khởi hành đến vườn hoa của An Bình vương gia ở tây nam Trường An, hôm nay cũng đừng chờ ta dùng văn thiện(2).”

“Cái gì? Tối nay, huynh muốn đi An Bình vương phủ?”

Kính Quân Văn cao giọng hỏi.

Kính Quân Văn khó hiểu nhìn nàng, biểu muội hôm nay làm sao vậy? Vì sao lại kích động như thế?

“Không phải muốn đi An Bình vương phủ, mà là cùng Hoàng Thượng đi vào vườn của An Bình vương phủ.”

“Hoàng thượng đi vườn hoa làm cái gì?” Kính Quân Văn truy vấn.

“Ngắm trăng.”

“Ngắm trăng?”

“Đúng thế.”

Kính Quân Văn tự dắc vuốt cằm, cũng quên hỏi vì sao Bùi Diệp Hàm lại thành nhân vật lớn.

“Muội không quên hôm nay là ngày gì đúng không?”

“Muội đương nhiên không quên.” Kính Quân Văn hô to, “Là huynh quên.”

“Ta quên?” Kính Quân Văn càng thấy biểu muội mờ mịt khó hiểu, “Hôm nay là mười lăm tháng tám, ta nào có quên!”

“Nếu huynh còn nhớ rõ hôm nay là Trung thu, vì sao còn bắt muội một mình trong phủ?” Kính Quân Văn oán hận nói.

“Nhưng...”

“Sao nào?” Kính Quân Văn lại cướp lời: “Huynh sao có thể để muội ở trong phủ một mình? Chẳng lẽ Hoàng thượng từng nói không thể cùng gia quyến cùng nhau đi trước sao?”

Kính Quân Văn vội bổ sung: “Hoàng Thượng không nói không thể, người nói có thể mang theo phu nhân đi.”

Kính Quân Văn đột nhiên dùng tay áo che mặt, giả vờ đau khổ nói: “Hoàng thượng nói có thể cùng gia quyến đi, mà huynh nhẫn tâm vứt muội một mình trong phủ!”

“Văn nhi, Hoàng thượng chỉ nói phu nhân, mà ta còn chưa thành thân, lấy đâu ra phu nhân.”

Kính Quân Văn đáp.

“Đường ca, huynh chưa có phu nhân, nhưng huynh vẫn còn biểu muội này nha! Huynh thử ngắm nghĩ lại xem, hôm nay là trung thu, người người đều về nhà đoàn tụ, chỉ có huynh, nhẩn tâm vút muội một mình trong phủ... Hu...” Nói tới đây, còn cố ý bưng mặt khóc.

Kính Quân An thấy biểu muội như thế, lập tức an ủi vỗ vỗ vai nàng, “Văn nhi, đừng khóc, là biểu ca không tốt. Không bằng như vậy đi, hôm nay muội theo ta cùng đi Lân Viên ngắm trăng đi, được không?”

Kính Quân Văn đang giả khóc, nghe thấy Kính Quân An nói xong, lập tức lấy tay áo che mặt cười khê, biểu ca thật dễ lừa gạt!

Nàng cố gắng không cười, buông tay áo, giả bộ có chút lo lắng nói: “Hoàng thượng có thể trách tội huynh không báo trước không, bẩm báo xong, liền mang muội đi nha!”

“Yên tâm, sẽ không sao.” Kính Quân An thấy biểu muội không hề khóc, sủng ái vỗ đầu nàng, “Muội cứ đi cùng ta đi.”

“Dạ.” Kính Quân Văn ngoan ngoãn gật đầu, nhưng vẫn giả vờ sợ hãi nói: “Nhưng mà...”

“Đừng nói nữa, đêm nay muội không đi sẽ hối hận đấy.”

Kính Quân An vừa gọi thị vệ vừa nói tiếp: “Nhân vật lớn muội vừa nhắc đến, đêm nay cũng sẽ tham dự yến tiệc, muội muốn bỏ qua cơ hội chiêm ngưỡng phong thái của hần sao?”

Kính Quân Văn nghe vậy, hai mắt trừng lớn, kích động hỏi: “Biểu ca, huynh nói thật sao? Hần thật sẽ tham dự tiệc ngắm trăng?”

Kính Quân An nhìn biểu muội vẻ mặt hưng phấn như thế, nghĩ lại là một cô gái hâm mộ Bùi Diệp Hàm rồi.

“Đúng vậy.” Kính Quân An thấy thị vệ đã chờ ở một bên, tiện nói: “Tốt lắm, không nói nữa, biểu ca phải tiến cung. Muội cứ để nha hoàn chuẩn bị trước, dùng xong ngọc thiện, ta sẽ phái phu kiệu tới đón muội.”

Kính Quân An nói xong lập tức cùng thị vệ rời khỏi phủ tướng quân, để Kính Quân Văn lại tiễn thính một mình, vừa ảo tưởng đến lúc tham gia yến hội, vừa buồn cười, biểu huynh quá dễ lừa.

.....

An Bình vương phủ nằm ở phía tây thành Trường An, một tòa kiến trúc vô cùng xa hoa lộng lẫy, hai bên cổng chính đặt hai con kì lân bằng đá cao gần tới đầu người, cửa lớn màu đỏ sơn son thiếp vàng.

Đi vào cửa lớn, trong phủ mỗi gạch mỗi ngói, mỗi cây mỗi hoa đều không phải loại tầm thường có thể dễ dàng bắt gặp, hơn nữa đại sảnh ở chính viện, tuy không huy hoàng rực rỡ bằng hoàng cung đại nội, nhưng cũng cực kì phú lệ đường hoàng.

Vào đại sảnh, đập vào mắt đầu tiên là hai bức họa dài ngang thân người, bên trái là một bức: “Bát tuần mã đồ” (3), họa sĩ vẽ tựa như thật, tuần mã phi như bay, gió bay cát thổi, bõm đuôi tung bay, từng bước chạy vừa mạnh mẽ vừa tự do, màu sắc tự nhiên sống động, người ngắm bức họa, giống như đặt chân lên sa mạc cát cuộn cuộn, tám con ngựa như phi thẳng vào mình, chỉ có thể nói là trân bảo của trong những vật trân bảo.

Đối diện với bức “Bát tuần mã đồ” là bức tranh thêu “Song phượng tê ngô đồng”(4), cũng vô cùng hiếm có, quý giá. Nhưng đồ khác trong nội đường, giống nhau, đều toát lên khí khái phi phàm của An Bình vương phủ.

Nhưng trong căn phòng hào hoa này, lại có hai người trầm mặc không nói gì, một là Vương phi Lâm Phượng nương, một là con trai độc nhất bảo bối của bà, Bùi Cảnh Duệ.

Bùi vương phi trừng mắt nhìn con trai, Duệ nhi của bà, trời sinh để làm nhân vật đứng đầu, từ lúc mười tám tuổi bắt đầu kinh doanh, vẫn cứ khư khư một chuyện. Năm đó bà nhắc con thành thân, hần nói đây là lúc gây dựng nghiệp lớn, không lòng dạ tư tình nhi nữ, vì thế cứ hai năm sau bà lại nhắc lại, hần lại nói chưa phò tá thể tử lên ngôi, không thể phân tâm, cho nên, việc thành thân của hần, đành phải gác lại.

Không lâu sau, Duệ nhi mang Hàm nhi vào Bùi gia, bà lại nhắc lại một lần, không ngờ Duệ nhi lại nói tiếp, hẳn đã hứa với ông nội Hàm nhi, phải chờ Hàm nhi thành thân xong, mới tính đến chuyện của mình, làm hy vọng của bà hoàn toàn tan biến.

Tuy hy vọng có tan biến, nhưng không thể vì vậy mà không thích Hàm nhi, ngược lại còn yêu thương Hàm nhi tận tâm khảm. Hàm nhi còn giống con của bà hơn Duệ nhi, từ lúc hẳn bước vào Bùi gia, tất cả mọi việc lớn nhỏ trong nhà đều do một tay hẳn sắp xếp, thậm chí ngay cả hiếu dưỡng hai người già này, đều là Duệ nhi lo.

Bởi Duệ nhi rất bận, cho nên Hàm nhi từng nói với bà: “ Diệp Hàm nên gánh vác hộ đại ca, bởi vậy chuyện hiếu dưỡng Vương gia cùng Vương phi, vốn là chuyện của Diệp Hàm.”

Lúc nghe Hàm nhi nói vậy, bà thực hận không có đứa nhỏ là Diệp nhi, nếu hẳn có thể gọi bà một tiếng: “Nương!”, thì thật tốt biết bao!

Ngoài việc Diệp nhi cứ cố chấp chuyện chủ tớ, chỉ gọi hai người là Vương gia, Vương phi, còn lại rất hiếu thuận với vợ chồng bà.

(*) T. Trung nói ngược nên Kính Quân An nói Quân Văn là con khỉ thì nói “Hầu tử”. nhưng chưa nói hết thì sẽ nói: “Hầu...” nên ta để là “có một con kh...”

(1) Ngộ thiện: Cơm trưa.

(2) Văn thiện: Cơm tối.

(3) Bức họa về tám con ngựa đẹp.

(4) Hai con chim phượng đậu trên cây ngô đồng.

Ngoài việc Hàm nhi cứ cố chấp chuyện chủ tớ, chỉ gọi hai người là Vương gia, Vương phi, còn lại rất hiếu thuận với vợ chồng bà.

Như cái áo gấm thêu chim phượng bà mặc bây giờ, cũng do Hàm nhi đích thân sai người làm, để bà mặc trong tiệc ngắm trăng đêm nay.

Còn nhớ rõ lúc ấy gia đình đưa tới nói: “Vương phi, đây là tiểu thiếu gia đích thân sai người làm tặng ngài. Tiểu thiếu gia biết ngài thích bức “Song Phượng tê ngô đồng”, cho nên thêu bức tranh này trên áo. Tiểu thiếu gia định tự mình mang tới tặng Vương phi, nhưng vì Nguyên Lệnh có việc báo, mong tiểu thiếu gia có thể đến xử lý, tiểu thiếu gia phải đi ngay vì sợ không thể tới kịp Trường An thịnh an vào Trung thu, nên đây chính là quà thịnh an của tiểu thiếu gia tới Vương phi.”

Hàm nhi hiếu thuận như vậy, hiếu biết lễ nghĩa, không giống Duệ nhi vô tâm, ngay cả chuyện trong nhà cũng mặc kệ. Ngày ngày con bà vội vàng làm chuyện Hoàng thượng giao, không thêm để ý tới người mẹ đáng thương này, hơn nữa mỗi lần nhìn thái độ của hẳn với Hàm nhi, bà lại tức giận.

Năm đó Duệ nhi cứu Hàm nhi, cũng không lập tức phái người đưa Hàm nhi về An Bình vương phủ, tự mình quyết định để Hàm nhi ở Lạc Dương, còn nhần tâm bắt Hàm nhi học đông học tây, đã thế, làm bà tức giận hơn nữa là, Hàm nhi vừa mới tròn mười ba tuổi, liền đem “Bùi gia tứ môn” giao cho Hàm nhi quản lý, Hàm nhi nhỏ tuổi như thế đã phải gánh nặng quá sức trên vai.

Nếu năm đó bà kiên quyết đưa Hàm nhi về Trường An, Hàm nhi sẽ không phải vất vả, nhưng đứa con máu lạnh của bà không nghe. Giờ đã gần chính Ngọ(1), Hàm nhi cùng Nguyên Lệnh vẫn chưa thấy đâu, hẳn vẫn còn tâm tình ở nơi này uống trà.

“Duệ nhi, ngươi nói làm sao bây giờ? Đã gần chính Ngọ, sao còn chưa thấy bóng Hàm nhi đâu?” Bùi Vương phi nhần mày, nhìn thấy con vẫn không nói gì, lại nói tiếp: “Duệ nhi, hay ngươi sai người đứng ở cửa thành đón bọn họ?”

Bùi vương phi thấy con chẳng thèm đáp một tiếng, không khỏi tức giận nói: “Duệ nhi, có nghe thấy nương nói gì không?”

Bùi Cảnh Duệ đương nhiên nghe thấy mẹ hẳn nói gì, nhưng mấy lời này bà đã lặp đi lặp lại cả buổi sáng, nếu bà hỏi một câu, hẳn đáp một câu, chỉ sợ hẳn đã khản cả giọng.

“Duệ nhi, người...” Bùi Vương phi đã sắp bốc hỏa, lại bị Bùi Cảnh Duệ ngắt lời.

“Nương, người đừng lo lắng! Nếu qua Ngọ hai người bọn họ còn chưa tới, con liền tự mình chờ ở nơi đó, có được không?” Vừa nói xong, Bùi Cảnh Duệ liền bê chén trà lên nhấp nhẹ.

Bùi Vương phi nghe, trong lòng vô cùng bức mình, bà nói cả một buổi sáng, ngay cả ngụm nước còn chưa uống, hần mới nói mấy câu đã khát thành như vậy.

“Duệ nhi, người...” Lời bà lại bị cắt ngang.

“Nương, con nói người đợi thêm lát nữa, nửa tháng trước, con đã nói với người, Hoàng thượng cho Hàm nhi về Trường An, người đã đợi tới bây giờ, nếu nửa tháng còn đợi được, một hai canh giờ chờ đợi có là gì?”

Nghe hần nói như vậy, Bùi vương phi càng tức thêm, nếu biết bà đã chờ nửa tháng, mong nhớ gặp Hàm nhi thế nào, hần cứ nhiên ngồi ở chỗ này nhàn nhã uống trà, thật là làm bà tức chết đi!

Bà hít một hơi sâu, áp chế lửa giận trong lòng, mở miệng hỏi: “Đúng rồi, Duệ nhi, người có biết lần này Hàm nhi cưỡi ngựa hay ngồi xe ngựa?” Chưa chờ Bùi Cảnh Duệ trả lời, bà lại nói tiếp: “Nương hy vọng người có nói để hần ngồi xe ngựa đến, như vậy mới được nghỉ ngơi nhiều một chút.”

Bùi vương phi nhìn đứa con đang trầm mặc không nói gì, liền biết lần này hần sẽ sơ sẩy, lại nói tiếp: “Nương từng nghe Nguyên Lệnh nói, mỗi ngày Hàm nhi đều bận rộn tới khuya, trời chưa sáng đã dậy luyện công, nương rất sợ thân thể hần chịu không nổi, người có thể để Hàm nhi ở Trường An thêm ít ngày, để hần bên cạnh chăm nom nương, cũng để hần có cơ hội nghỉ ngơi vài ngày được không?”

Bùi Cảnh Duệ thấy mẹ nói vậy, hiểu được bà bức mình chuyện hần quá bận rộn, không chỉ không hiểu thuận với bà thì thôi, còn ít khi để ý chăm sóc tới Hàm nhi, trong lòng hần ít nhiều cũng hiểu.

Kỳ thật, nửa năm trước Nguyên Lệnh đã nói với hần, khi đó hần chỉ dùng bỏ câu liên lạc với Hàm nhi, nhắc nhở vài lần, nhưng mỗi lần Hàm nhi trả lời thư hần, thường không đề cập tới chuyện này, hần cứ nghĩ Hàm nhi sẽ nghe theo hần, nhưng thực tế, Hàm nhi vẫn cứ lao đầu vào làm việc...

“Nương, đợi lát nữa bọn Hàm nhi đến, cứ để Hàm nhi nghỉ ngơi trước, xong con sẽ tìm Hàm nhi nói chuyện.”

Bùi Vương phi nghe Bùi Cảnh Duệ nói xong, thấy vô cùng vui vẻ, vì thế cười nói: “Duệ nhi, Hàm nhi năm nay cũng mười lăm, chúng ta có thể tìm cho hần một tân nương được chưa?”

“Nương!” Bùi Cảnh Duệ bất đắc dĩ kêu lên, hần biết mẹ hần lúc nào cũng hy vọng Hàm nhi nhanh nhanh tìm vợ, như vậy bà có thể bắt hần tính đến chung thân đại sự, nhưng hần chưa vội, dù sao hần cũng thấy Hàm nhi còn nhỏ. “Nương, người đừng nói chuyện này với Hàm nhi, hần còn quá nhỏ, chờ thêm hai ba năm nữa đi.”

“Còn phải đợi thêm hai ba năm nữa sao? Ta nói Duệ nhi, đợi lát nữa...”

“Đã trở về! Vương phi, đại công tử, tiểu thiếu gia đã trở về, đã trở về!” Người làm đi ra ngoài nghe ngóng tin tức vội vàng chạy vào đại sảnh báo tin.

(1) khoảng 12 giờ trưa.

2. Chương 2

Quá trưa Diệp Hàm mới về đến An Bình vương phủ, trước hần thỉnh an Bùi vương phi, sau đó cùng Bùi Cảnh Duệ dùng cơm trưa. Lát sau, hần báo cáo tình hình hiện tại của “Bùi gia tứ môn” cho Bùi Cảnh Duệ, mới trở về phòng nghỉ ngơi một phen, mãi đến gần giờ thân (1), mới cùng Nguyên Lệnh và Tiểu Tương đến Lân viên.

Ban đầu Trung Thu này hần cũng không có ý định về Trường An, mà muốn tới Thái Nguyên(2) làm công chuyện, nhưng vì Hoàng thượng chỉ đích danh muốn nghe hần gảy cầm, nên đành phải nhờ đại ca Nguyên thúc Nguyên Phong cùng nhị ca Nguyên Hòa cùng đi Thái Nguyên, xem xét tình huống trước rồi báo lại sau.

Diệp Hàm thực kinh ngạc sao Hoàng thượng muốn hấn đến đánh đàn ở tiệc ngắm trăng, vì thế lúc gặp Bùi Cảnh Duệ, tiện thể hỏi luôn nguyên nhân, mới biết thì ra là Ngự sử đại chân tung chiêu muốn phiên toái.

Kỳ thật tháng trước Hoàng thượng đã xuống chỉ phải ở Lân viên Bùi gia ngắm trăng, lúc ấy có đại thần đề xuất nếu muốn ngắm trăng, nhất định phải có mấy hoạt động thanh nhàn đi kèm, vì thế đã an bài ngâm thơ, ca múa cùng gảy cầm.

Nhạc sư cùng vũ kỹ trong cung liền bắt đầu luyện tập nhảy múa cùng đánh đàn, mong biểu hiện thật tốt trong bữa tiệc.

Mỗi ngày bãi triều xong, Hoàng thượng đột nhiên rất hưng trí mời bá quan văn võ tới hậu cung thưởng thức tài năng của nhạc sư trong cung. Mỗi lần biểu diễn xong đều thu hút tràng vỗ tay của cả sảnh đường.

Lúc ấy Ngự sử đại nhân lại nói với Hoàng thượng: “Khải tấu Hoàng thượng, một năm trước vi thần ở Long Đằng Hiên Thành đô từng nghe qua Bùi nhị thiếu gia gảy đàn, tiếng đàn tuyệt đẹp động lòng người, chỉ có thể dùng “Nhiều lương ba ngày, bất năng ư nhĩ” (3) để hình dung, nên vi thần nghĩ, Hoàng thượng không ngại hạ chỉ để Bùi Diệp Hàm hiến mấy khúc nhạc tăng vui.”

Hoàng thượng nghe nói vậy, lập tức hạ chỉ bảo Bùi Diệp Hàm tham dự tiệc ngắm trăng, cũng phải gảy mấy khúc nhạc.

Điều này làm Bùi Cảnh Duệ khó xử, nhưng lệnh vua khó cãi, vì thế đành phải nói việc này cho Bùi vương phi.

“Nương từng nghe qua Hàm nhi gảy cầm?”

Bùi vương phi nghe hấn hỏi, không trả lời ngay, ngược lại hỏi: “Người còn nhớ người từng mang một cây thanh ngọc tử cầm(4) không? Năm ngoái nương đã mang nó đi tặng người rồi!”

“Đúng rồi, nhưng được tặng rồi sao vẫn còn nằm trong thư phòng?” Nói đến chuyện này, Bùi Cảnh Duệ liền cảm thấy kì quái, nhưng hấn vẫn không có cơ hội hỏi mẹ mình rõ ràng.

Bùi vương phi lắc đầu: “Không, quả thực nương đã mang đi tặng. Cây đàn vẫn còn ở thư phòng, vì Hàm nhi không muốn mang đi Lạc Dương, cho nên vẫn còn đặt ở thư phòng.”

“Nương, thì ra nương mang tặng cho Hàm nhi!”

“Đúng vậy.” Bùi vương phi theo lý trả lời. “Người không muốn biết vì sao ta tặng cây đàn cho Hàm nhi?”

“Dạ, nương. Đó là một cây đàn rất quý, người mang tặng cho Hàm nhi, không có chút tiếc nuối sao?”

“Nương cũng cảm thấy đáng tiếc, nhưng Hàm nhi gảy đàn rất hay, thế nhưng chỉ có loại đàn này để đàn thôi, thật sự đáng tiếc!”

Bùi Cảnh Duệ không dám tin, lại lặp lại câu hỏi vừa nãy: “Nương từng nghe qua Hàm nhi gảy cầm?”

“Nghe qua, đương nhiên nghe qua.” Bùi vương phi cười cười, “Tuy phần lớn thời gian Hàm nhi ở Lạc Dương, hay nói cách khác là đi kiểm tra “Bùi gia tứ môn”, nhưng ít nhất cứ hai tháng một lần hấn sẽ về Trường An thỉnh an nương cùng cha người, hơn nữa đã ba năm nay, mỗi ngày hấn đều luyện đàn ít nhất một canh giờ.”

“Nương, việc này sao con không biết?”

“Thực ra chuyện người không biết có rất nhiều. Còn nhớ rõ năm ngoái nước Hoàng Hà tràn bờ không?” Thấy con gật đầu, bà mới tiếp tục nói: “Lúc ấy bệnh dịch nổi lên khắp nơi, thấy thuốc của Vũ Huyền môn không đủ, Hàm nhi cũng gia nhập hàng ngũ chẩn bệnh hơn hai tháng. Sau vì nương nhiễm phong hàn, Nguyên Lệnh biết tin báo cho hấn, Hàm nhi mới lập tức chạy về Trường An thăm nương.” Nói đến đây, Bùi vương phi ngừng một chút, trừng mắt nhìn Bùi Cảnh Duệ một cái, “Đứa nhỏ Hàm nhi thật hiếu thuận, thật không giống như người, nương bệnh, còn không biết người đang phong lưu khoái hoạt ở đâu?”

Nghe mẫu thân oán hận, Bùi Cảnh Duệ hơi bất bình, lúc đó hấn làm chuyện Hoàng thượng sai bảo, cũng không phải đi chơi, sao lại có thể trách hấn?

Bùi vương phi thấy con không nói gì, ngạo nghễ nhìn hấn, mới tiếp tục nói: “Không ngờ Hàm nhi về Trường An chẩn bệnh cho nương, hấn cũng bị nhiễm bệnh dịch mà bị bệnh. Chỉ một lần bệnh mà phải nằm nửa

tháng, may mà trước khi bệnh phát, đã đoán trước được mà chuẩn bị thuốc cho Tiểu Tương cầm, Hàm nhi vừa bị bệnh liền được cách li, để một mình Tiểu Tương chăm sóc, phòng những người khác cũng bị lây.”

“Chờ Hàm nhi khỏi, nương không đành lòng để Hàm nhi lại chạy về Lạc Dương, cho nên bắt hấn ở lại nửa tháng. nửa tháng này, hấn tuần tra “Bùi gia tứ môn” ở Trường An, cũng bởi vì thế, Hàm nhi mới có thể chẩn bệnh cho thiên kim của Tả Phó Xạ.”

Về chuyện này, Bùi Cảnh Duệ cũng được nghe một vị đại nhân trong triều nói qua. Lúc ấy gia phó nhà Tả Phó Xạ đến Vũ Huyền Môn mời thầy thuốc đến phủ xem bệnh cho tiểu thư, nhưng Hàn thấy thuốc lại đi ra ngoài, ngay lúc tên gia phó đang không biết làm thế nào, lại gặp Diệp Hàm đến kiểm tra, thấy hấn lo lắng cầu được đồng, mới tiến lên hỏi.

Thì ra thiên kim của Tả Phó Xạ đã đau bụng một ngày một đêm, Diệp Hàm liền không do dự bảo tên gia phó dẫn đường, nhưng lúc này gia phó lại ngập ngừng, vì hấn không biết vị thiếu niên trước mắt là người nào.

Được đồng thấy thế, mới nói cho gia phó: “Người yên tâm, Hàm thiếu gia nhà chúng ta là thầy thuốc số một số hai của Vũ Huyền môn, Hàm thiếu gia tự mình xem bệnh cho tiểu thư nhà các người, cũng coi như tiểu thư nhà người có phúc, người còn do dự cái gì?”

Gia phó vừa nghe ba chữ “Hàm thiếu gia”, lại nghĩ nhầm thành vị Hàn thầy thuốc kia, vì thế vội vàng mang Diệp Hàm về phủ. Trở về phủ mới biết hấn lầm, nhưng may là “Hàm thầy thuốc” hấn mang về y thuật hơn người, cứu một mạng của tiểu thư.

Xem mạch cho thiên kim Tả Phó Xạ, Diệp Hàm mới phát hiện nàng mắc một bệnh hiếm thấy “kim tuyến trùng phúc giảo đau” (5), hấn lập tức kê đơn thuốc, bảo gia phó đi bốc thuốc. Vì giúp người bệnh giảm đau đón tạm thời, Diệp Hàm còn giúp nàng xoa bóp một lúc.

Bùi Cảnh Duệ nhớ rõ Tả Phó Xạ nói với hấn: “Không ngờ Bùi nhị thiếu gia tuổi còn nhỏ, đã có y thuật inh như thế, phương thuốc đơn giản mà hữu hiệu, còn giúp người bệnh xoa bóp chỗ đau, cẩn thận lịch sự. Bùi nhị thiếu gia vì sợ tiểu nữ xấu hổ, phái người hầu mang đến một mảnh vải cùng kim châm cứu, bao vào tay mới xoa bóp cho tiểu nữ, làm nha hoàn hầu hạ bên cạnh không khỏi bội phục.”

“Không ngờ Bùi vương gia có hai đứa nhỏ, một người văn võ song toàn, một người vừa tinh thông võ thuật cùng y thuật, không biết cô nương nhà nào có thể có phúc khí được bước vào Bùi gia làm thiếu phụ nhân?”

Bùi Cảnh Duệ nghe xong chỉ biết cười trừ, giả vờ không hiểu Tả Phó Xạ ám chỉ cái gì.

Hấn biết Hàm nhi học y, lại không biết y thuật của hấn cũng cao siêu, không biết tài gảy đàn của hấn còn cao thâm hơn cả nhạc sư trong cung. Hấn biết phục sức trong Phượng tường các đều do một mình Hàm nhi thiết kế, nhưng hấn không biết Hàm nhi có thể may vá thêu thùa, mãi đến gần đây hấn mới nghe từ miệng mẹ, hai năm nay, quần áo của cha mẹ và hấn đều do Hàm nhi tự mình may. Đến tột cùng Hàm nhi còn có những chuyện gì mà hấn không biết?

.....

Chú thích:

(1) Khoảng 15- 17h.

(2) Một thành phố thuộc tỉnh Sơn Tây của Trung Quốc. Xem thêm ở đây:

vi.wikipedia.org/wiki/Th%C3%A1i_Nguy%C3%AAn,_S%C6%A1n_T%C3%A2y

(3) Đại ý là nghe rất lâu (ba ngày chỉ để ám chỉ thôi) mà vẫn còn nghe thấy tiếng đàn vắng vắng bên tai.

(4) Cây Cổ cầm làm bằng đá Sapphire màu tím. Những từ “Cầm” ta dùng ở trên là Cổ cầm đó, không phải một nhạc cụ bất kì đâu. (Ồi tiếng Trung của đời ta!!!!!!) Kiểu màu thế này này:

(ta quên mất đá Sapphire trong tiếng Việt gọi là gì rồi, các TY có ai nhớ không?)

Lân viên có một hồ nước, Bùi Cảnh Duệ nhìn màu nước mà đặt tên là “Hồ Phỉ Thúy”(1), chín viện của Lân viên được xây bao quanh hồ. Bốn phía của hồ đều trồng những loại cây quanh năm tươi tốt, cảnh sắc vô cùng mê hoặc lòng người.

Chín viện của Lân viên lần lượt là: chủ viện Dao Trì viện, nơi ở của vợ chồng Vương gia, chính viện Khai Dương viện để tiếp đón khách khứa, Bắc Thần viện là nơi ở của Bùi Cảnh Duệ cùng Bùi Diệp Hàm, Thiên Xu viện là thư phòng, Thiên Tuyền viện là nơi chế thuốc cùng luyện võ, Thiên Ki viện là phòng bếp cùng nơi chứa củi, Thiên Quyền viện cùng Dao Quang viện lần lượt là phòng khách của nam và nữ, Ngọc Hành viện là nơi người hầu ở.

Tuy rằng chín viện vẫn có đường nối với nhau, nhưng nếu muốn đi tới viện khác nhanh nhất, tốt hơn hết vẫn nên đi lối Phỉ Thúy đình.

Phỉ Thúy đình là mái đình hai tầng ở chính giữa hồ được Bùi Cảnh Duệ đích thân sai người dựng lên, nối với các viện bằng chín cây cầu.

Hôm nay có người tới dự tiệc ngắm trăng, nên xung quanh Lân viên đều được treo đèn lồng đỏ, ánh sáng rực rỡ, lộng lẫy.

Bùi vương gia thiết đãi Hoàng thượng cùng khách khứa ở Khai Dương viện, còn nữ quyến đi cùng được sắp xếp ở Dao Quang viện.

Lát nữa nhạc sư sẽ diễn tấu tại lầu trên của Phỉ Thúy đình, rồi đến lượt vũ kỹ trở tài nghệ.

Ánh đèn càng thêm rực rỡ, khách khứa lục tục đề đạt, mọi người ai cũng hiếu kỳ về vị tiểu thiếu gia chỉ nghe tên chưa thấy mặt bao giờ.

Lúc bọn họ tới Phỉ Thúy đình, thấy bên trong đã đặt sẵn cây đàn cầm, trong lòng đều hiểu ra đàn này của ai, nhưng đến khi nhìn kỹ lại, mới phát hiện đó chỉ là một cây đàn bình thường chỗ nào ở chợ cũng có bán, căn bản cũng không phải một cây đàn nổi tiếng, quý giá gì cho cam. Ai ai cũng thấy khó hiểu, hay tài nghệ của Bùi Diệp Hàm chỉ như đàn kia?

Đúng vậy. Đàn của Diệp Hàm chỉ là đàn bình thường, nhưng hán lại quý nó như mạng, chỉ vì cây đàn này, Bùi Cảnh Duệ mua cho hán.

Nhưng một năm trước, Diệp Hàm cứu một người ở Thành Đô mà làm hỏng đàn, tự trách không thôi. Để cảm tạ ân cứu mạng, người nọ lấy nửa đời kinh nghiệm chế đàn mà quyết sửa cho được đàn của hán, từ một cây đàn không tên không tuổi, hiện giờ gảy lên âm thanh thúy du dương, không hề tục.

Tiệc ngắm trăng chính thức bắt đầu, nhạc sư cùng vũ kỹ trong cung đến biểu diễn trước.

Lúc Diệp Hàm bước ra khỏi sương phòng đến Phỉ Thúy đình, Tiểu Tương đột nhiên nói với hán: “Tiểu thiếu gia, đêm nay ngươi phải cẩn thận đó!”

“Vì sao?” Diệp Hàm không hiểu hỏi.

Tiểu Tương nhìn vẻ mặt khó hiểu của tiểu thiếu gia, lập tức kéo ống tay áo hán nói: “Ai nha! Tiểu thiếu gia, sao ngươi chẳng để ý chút gì vậy? Ngươi không biết vừa có người yêu lại có người hận ngươi?”

Diệp Hàm chỉ hơi nghiêng đầu một chút, nhưng trong mắt Tiểu Tương lại thành ra vẻ không hiểu.

“Tiểu thiếu gia, chẳng lẽ ngươi không biết các thiên kim đều tụ tập ở Dao Quang viện sao? Các nàng tới đây vì mê phong thái của ngươi. Mà ở Khai Dương viện, ngoài Vương gia cùng Vương phi, còn có các thiếu gia các phủ khác cũng đến nhìn ngươi, xem ngươi có ba đầu sáu tay hay có gì khác người thường, bằng không vì sao ngươi không ở Trường An, lại có thể có phong thái hơn bọn họ, mặt khác, nhạc sư ở Phỉ Thúy đình cũng đang chờ phân cao thấp với ngươi.”

“À, phải không?” Diệp Hàm không để ý hỏi. Hán luôn không hề để ý mấy chuyện thường ngày đó, hán chỉ cần hết tâm hết sức làm tốt chuyện của Đại công tử, về những chuyện bàn tán, cho tới bây giờ hán chưa từng để ý, càng không đặt trong lòng.

Tiểu Tương khó tin nhìn Diệp Hàm, nghĩ thầm, nhìn bộ dáng tiểu thiếu gia thế kia, chỉ sợ vừa ra ngoài sẽ bị những người đó ăn tươi, vì thế nàng tiếp tục nín áo Diệp Hàm, cố gắng dặn dò “kế sách ứng địch.”

Mặc kệ Tiểu Tương tốt bụng dạy bảo, nhưng Diệp Hàm vẫn quyết tâm chuyện hần hần làm, những chuyện khác mặc kệ. Đến lúc hần tới Phỉ Thúy đình, ngồi xuống, biết rõ tất cả ánh mắt đều hướng về mình, Diệp Hàm vẫn tiếp tục công việc đầu tiên của mình – chỉnh âm vực của đàn.

Dao Quang viện, các phu nhân cùng thiên kim vừa nhìn thấy Diệp Hàm xuất hiện, đều không khỏi tròn mắt cứng lưỡi:

“Không ngờ hần còn trẻ như vậy!”

“Đúng rồi! Thật sự là hiếm có, các người nhìn hần xem, phong độ khí khái, văn nhã lễ độ...”

“Tần phu nhân, nghe nói năm nay hần mới mười lăm, mà con gái của người đã mười tám rồi đúng không? Thật sự là rất đáng tiếc! Nhưng Tú Tú nhà chúng ta, năm nay vừa vặn mười lăm, ta thấy hai người chúng nó đứng với nhau rất đẹp đôi, ...”

“Cái gì? Tú Tú nhà người năm nay đã mười lăm rồi? Ai nha, Ngọc Trân nhà ta, năm nay mới mười bốn, nếu năm nay Bùi Vương gia kiếm con dâu vàng, sang năm tới đón dâu, mới đúng là lương duyên trời cho.”

“Các người cũng đừng vội vã mừng thầm, nói không chừng người ta lại thích cưới nương tử hơn tuổi, biết chăm lo cho cuộc sống của hần thì sao? Hừ!”

“Đúng rồi! Đúng rồi, nhìn hần như vậy, nhất định muốn cưới...”

Đám phu nhân bầy miệng tám lưỡi bàn luận sôi nổi, các tiểu thư cũng không kém cạnh.

“Hần sao có thể tuần mỹ như vậy?”

“Đúng, các người nhìn hần ngọc thụ lâm phong thế, rất đáng nhìn!”

“Này, các người nhìn kìa, hần vừa cười lên, cho dù là Phan An sống lại cũng vẫn kém!”

Dao Quang viện náo nhiệt ầm ĩ, còn Khai Dương viện lại là một khung cảnh khác,

“Thì ra hần mới chỉ là một tiểu tử!?”

“Hần vẫn còn trẻ, đối mặt với trường hợp này, không biết có bị dọa cho không?”

“Tuổi còn nhỏ mà đã nổi danh như vậy, công tử của Bùi vương gia thật là anh hùng xuất thiếu niên!”

Nhưng mặc kệ xung quanh bàn tán thế nào, Bùi Diệp Hàm ngồi trong Phỉ Thúy đình một chữ cũng không vào tai.

Lát sau, tiếng đàn du dương vang lên thu hút mọi sự chú ý, thanh thanh thúy thúy, âm âm chuyển chuyển, khúc nhạc càng lúc càng kéo lòng người xuống thấp, bỗng hần nhấn vào dây đàn, bốn phía trừ bỏ tiếng côn trùng kêu không còn bất cứ thanh âm nào khác, mọi người nín thở, tiếng đàn lại vút lên, như tiếng giao long trở mình, lại như tiếng phượng kêu không ngừng.

Lúc Diệp Hàm gảy đàn, các nhạc sư đều trợn mắt há hốc mồm, mấy người trong số bọn họ từng tận mắt thấy tài nghệ như thế?

Xem bàn tay mười ngón của hần, mười ngón lại như trăm ngón ngàn ngón, đạn, chọn, niệp, bát, nhu, như mây bay nước chảy, dù người nhìn không dời mắt, cũng khó có thể nhìn thấy rõ hết các động tác, khó trách Ngự sử đại nhân khen ngợi hết lời, quả thực nhân tài hiếm thấy.

Mọi người còn đang chìm đắm, tiếng đàn đột ngột ngừng lại, Diệp Hàm đứng lên, mọi người mới kinh ngạc, thì ra khúc nhạc đã hết.

Lúc này lại có tiếng nói, “Hay! Đàn lại một khúc, trẫm phải tự mình đến Phỉ Thúy đình tận tai nghe.”

“Hoàng thượng, chỗ đã bị nhạc sư cùng vũ kỹ chiếm, chỉ sợ không có chỗ ngồi.” Bùi vương gia thành thật nói.

“Không sao, không có chỗ ngồi, trẫm đứng nghe.”

”Hoàng thượng, này...”

“Cha, không bằng phái người mời Hàm nhi tới đây, hần còn chuẩn bị hai khúc nhạc nữa, hần là chưa trở về phòng.” Bùi Cảnh Duệ đề nghị.

“Tốt lắm. Người tới...” Bùi vương gia cao giọng phân phó.

“Ngừng, không nói nữa.” Hoàng thượng đột nhiên nói.

Thì ra Diệp Hàm đã chỉnh lại dây đàn xong, bắt đầu tấu thêm hai khúc nhạc khác.

Từ lúc tiệc ngắm trăng bắt đầu, Bùi Cảnh Duệ đã tấu lên Hoàng thượng, đêm nay Diệp Hàm sẽ tấu ba khúc nhạc, hết ba khúc, hần phải nhanh chóng phi ngựa chạy về Lạc Dương xử lý hai việc.

Một là, việc đặt hàng gấm thêu của khách ở Phượng Tường các, vừa được đặt ba ngày trước, kêu hần nhanh chóng trở về, giảm bớt mẫu mã, để có thể giao hàng trước mùa đông, hai là tin tức do Vũ Huyền môn đưa tới, tiểu thư của thái thú Lạc Dương đem qua đau bụng không rõ nguyên nhân, thầy thuốc của Vũ Huyền môn bó tay không có biện pháp, đành phải mời hần lập tức chạy về xem bệnh.

Hoàng thượng không ngờ tài nghệ của Diệp Hàm lại cao siêu như thế, chỉ một cây đàn bình thường lại có thể tấu lên khúc nhạc giống như âm nhạc của thần tiên, vậy nếu đổi thành một cây đàn thượng hạng thì thế nào?

Khúc nhạc thứ hai cũng làm ọi người chìm vào mê muội, trầm sâu xuống, không thể dứt bỏ.

Khúc nhạc thứ ba tấu xong, Diệp Hàm nhân lúc mọi người còn chưa kịp định thần lại đã ôm đàn về Bắc Thần viện. Gia phó của Bùi vương gia phái đến còn chưa kịp chạy tới Bắc Thần viện, hần đã chuẩn bị hành lý cùng được thảo đi đến chuồng ngựa, tên gia phó lại chạy tới chuồng ngựa, chỉ thấy bụi đất bay lên, bóng dáng Diệp Hàm đã biến mất vô tung.

Gia phó đành phải về Khai Dương viện bẩm báo lại.

“Cái gì? Đi rồi?” Bùi vương gia kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, Vương gia. Tiểu nhân chạy đến chuồng ngựa, chợt nghe đứa nhỏ trông ngựa nói tiểu thiếu gia đến Lân viên đã ra lệnh chuẩn bị ngựa cho tốt, đợi diễn tấu xong, tiểu thiếu gia phải nhanh chóng chạy về Lạc Dương, nên...”

“Này... này nên giải thích với Hoàng thượng thế nào?” Bùi Vương gia khó xử.

Nhưng Hoàng thượng ngồi trên cao cũng nghe rõ rành rành chủ tớ hai người nói chuyện, cảm thấy rất tiếc nuối, nếu sớm biết đã tự mình đến Phỉ Thúy đình, thứ nhất có thể nghe rõ hơn, thứ hai có thể tận mắt thấy Bùi Diệp Hàm.

Đương nhiên, không chỉ có một mình Hoàng thượng thấy thế, mọi người ai cũng như ai, đều thấy đáng tiếc. Vì thế lúc tàn tiệc, mọi người đề nghị với Bùi Vương gia, hy vọng sang năm có thể tổ chức một tiệc ngắm trăng khác.

Nhưng Trung thu năm sau, Diệp Hàm lại có việc bận, phải cùng Nguyên Lệnh đến Lũng Tây xử lý việc cung cấp tơ lụa, tiện chữa trị bệnh bị bọ cạp cắn đang lan ra, tiệc ngắm trăng năm đó, mọi người không có cơ hội thưởng thức tiếng đàn của Diệp Hàm lần nữa.

Đợi Diệp Hàm trở lại Trường An, đã là một ngày xuân của năm sau nữa.

3. Chương 3

Trình Quán năm thứ sáu, Lạc Dương

“Sơn tặc lớn mật! Ban ngày ban mặt dám ngăn đường ta!” Kính Quân An ngồi trên lưng ngựa, lớn tiếng quát tháo bọn sơn tặc.

“Này! Tên kia, bớt sàm ngôn đi, chỉ cần người ngoan ngoãn giao ngân lượng ra đây, đại gia ta liền tha cho người một mạng.” Một nam tử to béo, một cước dẫm nát tảng đá lớn bên đường, mở miệng nói yêu sách.

“Hừ! Sơn tặc lớn mật! Hôm nay gặp được Kính Quân An là tận thế của các ngươi, đừng nghĩ ta sẽ nghe các ngươi.” Kính Quân An một bên vỗ về con ngựa bị kinh hách, một bên tức giận quát.

“Nhị ca, bộ dáng tên tiểu tử này xem ra không biết nhận ý tốt của chúng ta, chúng ta đây sao có thể thả hắn đi đâu?” Một tên tiểu hỏa tử mặt mũi nhem nhuốc vừa nói vừa tà nghệ nhìn Kính Quân An.

“Tiểu đệ, đừng nói như vậy, ngươi quên chuyện chúng ta hứa với đại nương sao, chỉ cần đối phương đồng ý để lại tiền tài, chúng ta sẽ không đả thương người ta.” Một nam tử thân hình cao lớn vỗ nhẹ bả vai hắn nói.

“Nhưng mà hắn không muốn nha. Hơn nữa không chừng hắn còn đang tính toán bắt chúng ta giao cho quan phủ đâu.” Tiểu hỏa tử kia trừng mắt nhìn Kính Quân An.

“Không tồi, vị tiểu huynh đệ này nói rất đúng, đại gia ta hôm nay phải đem các ngươi một lưới bắt hết, hơn nữa còn mang về Trường An định tội.” Kính Quân An trầm giọng nói.

“Hừ! Ai bắt ai cũng khó nói lắm! Cũng không giấu lại chính mình một người, bằng một mình ngươi có thể một lưới bắt hết chúng ta sao?” Giọng tên tiểu hỏa tử tràn đầy khinh thường.

“Nhị ca, ta xem hắn là không có khả năng ngoan ngoãn giao ngân lượng ra đây, không bằng chúng ta ra tay trước, đừng nghe hắn nói nhiều.” Một nam tử dáng người không cao không thấp, tướng mạo bình phàm tiến lên mấy bước, tựa vào nam tử nhỏ bé, thì thầm nói vào tai.

Nhưng cho dù hắn có nói nhỏ thế nào chẳng nữa, cũng không thoát khỏi lỗ tai Kính Quân An. “Đúng vậy, ra tay sớm chút nào kết thúc sớm chút ấy, hôm nay ta còn muốn chạy về Trường An, không có thời gian dây dưa với đám sơn tặc các ngươi.”

Nam tử nhỏ con hừ lạnh một tiếng, vung tay lên, đám sơn tặc lập tức động thủ.

Có câu nói: “Mãnh hổ nan địch quần hồ ” (1), võ công của Kính Quân An tuy cao cường vẫn khó có thể địch lại thế vây của sơn tặc, chính mình dần dần đã thấm mệt, mà bọn hắn vẫn không ngừng tiến lên

“Dừng tay!” Một thanh âm đột ngột vang lên.

Chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi mặc áo xanh thẫm đứng đó, một tay cầm túi tiền, một tay giữ dây cương, cất cao giọng nói: “Các vị, ngân lượng của ta trong túi này cho các ngươi, mong các vị buông tha cho vị đại gia này đi!”

“Này, hắn là gì của ngươi ?” Nam tử thấp bé mở miệng hỏi.

“Không phải người thân cũng không là bạn bè.” Người trẻ tuổi trả lời không nhanh không chậm, đồng thời xuống ngựa đi đến chỗ sơn tặc.

“Không phải người thân cũng không là bạn bè ...” Tiểu hỏa tử không tin, lặp lại lời người trẻ tuổi. “Nếu không phải bạn, không phải thân thích vì sao ngươi lại cứu hắn?”

Người trẻ tuổi nghe vậy, khước miệng nhếch lên, “Vì hắn cần ta cứu, nên ta cứu hắn.”

“Này... Đây là lí do kiểu gì vậy?” Nam tử thấp bé khó hiểu.

“Mấy vị đại ca, vì sao phải cướp của vị đại gia này?” Người trẻ tuổi không đáp hỏi lại.

“A... Bởi vì...”

“Bởi vì ta cần cướp, cho nên ta cướp.” Tiểu hỏa tử trả lời y câu nam tử trẻ tuổi vừa nói.

“Ha, vậy lý do ta đây cứu hắn không phải càng theo lý thường sao?” Người trẻ tuổi cười với hắn.

Trời ạ! Hắn cười với ta! Tiểu hỏa tử hưng phấn nghĩ, bất giác cũng cười lại với người trẻ tuổi.

Bỗng nhiên “bốp” một tiếng, tiểu hỏa tử ôm đầu đau đớn, “A da! Ai dám can đảm đánh...” Khi hắn thấy rõ ràng ai vừa đánh vào đầu hắn, lập tức biết điều ngậm miệng.

Người trẻ tuổi không để ý tới bọn hắn, lịch sự nói: “Các vị đại ca, ta có một ngàn hai trăm hai, không biết số lượng như vậy có đủ để vị đại gia này rời đi không?”

“Cái gì?! Người có một ngàn hai trăm hai?” Nam tử thấp bé không tin hỏi lại: “Này! Tiểu tử, vì sao người có nhiều ngân lượng như vậy?”

Nam tử trẻ tuổi cười nói: “Này không phải trọng điểm chúng ta đang thương lượng đúng không?”

“Nếu người có thể xuất ra một vạn hai, chúng ta lập tức thả hân.” Tiểu hỏa tử kia mở miệng. Hân nhìn người trẻ tuổi lại mỉm cười với hân, nhưng ngay sau đó, thân mình hân cũng cứng đờ.

“Cô nương, ” Người trẻ tuổi đứng sau tiểu hỏa tử, nhẹ giọng nói thầm vào tai hân, tiếp đó lại lớn tiếng nói: “Đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại (2). Vị đại gia này đã làm các người bị thương như vậy, mà các người muốn ngân lượng ta cũng đã lấy ra, vị tất các người phải làm ta cùng vị đại gia này khó xử?”

Mọi người nghe người trẻ tuổi nói xong, mới kinh ngạc nhận ra tiểu đệ của bọn hân đã bị hân chế trụ.

“Người muốn làm gì?” Nam tử tướng mạo bình phàm mở miệng.

“Người nói đi?” Người trẻ tuổi thản nhiên hỏi lại, liếc nhìn sắc mặt không còn hột máu của Kính Quân An một cái, “Đổi hay không đổi, một câu.”

“Không đổi! Có ngu mới...” Mới nói được một nửa, nam tử tướng mạo bình thường bỗng ngưng bật, thì ra hân bị người trẻ tuổi điểm huyết, nhất thời không thể động đậy.

Người trẻ tuổi đi đến chỗ Kính Quân An, lấy một bình ngọc từ trong ngực, đổ ra một viên thuốc màu đỏ, đưa cho hân, thấp giọng nói: “Quân An, nuốt viên thuốc này vào, có thể cầm máu, ngừng đau.”

Kính Quân An cảm kích nhìn người trẻ tuổi, không do dự nuốt viên thuốc. Một lát sau, hân cảm thấy miệng vết thương không còn đau đớn như lúc trước.

“Tiểu tử, mau thả huynh đệ chúng ta ra, ta còn cho người một đường sống, bằng không đừng trách chúng ta không khách khí.” Một nam tử mày rậm mắt to quát lên.

“Ta có thể thả bọn hân, nhưng các người cũng phải cho hân rời đi chữa thương, thế nào?” Người trẻ tuổi không hề lo lắng cho an nguy của mình, sự thật, bằng võ công của hân, thừa sức đối phó đám sơn tặc này, nếu không phải ngày thường đám sơn tặc này hành hiệp trượng nghĩa với người nghèo khó trong vùng, hân đã sớm động thủ.

Nam nhân mày rậm mắt to há mồm định nói, lại bị nam tử thấp bé ngăn lại. “Tiểu tử, người có thể mang hân đi, chúng ta cũng không cần ngân lượng, chỉ cần người thả hai vị huynh đệ kia ra.”

“Được!” Người trẻ tuổi vung tay lên, gọi con ngựa chạy đến, “Đưa hân về Vũ Huyền môn trong thành Trường An.”

Nói xong, hân không để ý đến Kính Quân An kháng nghị, đem Kính Quân An lên lưng ngựa, sau đó vỗ vỗ bụng ngựa, con ngựa lập tức chở Kính Quân An rời đi.

“Tốt lắm! Người đã rời đi, có thể thả huynh đệ chúng ta chưa?” Nam tử thấp bé hỏi.

“Đương nhiên.” Thân mình người trẻ tuổi nhoáng lên một cái, lập tức giải huyết cho hai người kia.

Mọi người căn bản không kịp thấy thủ pháp của hân, tiện thấy hân khoanh tay lại, đứng tiêu sái trước mắt bọn họ, sau đó nói với nam tử thân mình cao lớn: “Người, lại đây.”

Bọn sơn tặc vẫn cảm thấy bất mãn với khẩu khí cuồng vọng của nam tử trẻ tuổi. Tiểu hỏa tử vừa bị gọi là “Cô nương” trừng lớn hai mắt, tức tối hỏi: “Này! Người bảo Tam ca ta làm gì?”

Người trẻ tuổi lơ đãng đáp lại: “Ta không gọi hân, chẳng lẽ ta gọi người sao? Cô nương.”

Bọn sơn tặc nghe xong lời người trẻ tuổi mà cả kinh, tiểu hỏa tử kia lập tức chối bay: “Ai nói ta là cô nương?”

“Người không phải là cô nương, ta cũng không tranh cãi thêm với người. Nhưng Tam ca nhà người mà không tới đây cho ta nhìn xem, chỉ sợ hai ngày sau, người sẽ không thể gọi tiếp hân Tam ca.”

“Cái gì?” Mọi người nghe vậy kinh hô ra tiếng.

Nam tử thân hình cao lớn trầm giọng hỏi: “Vì sao người nói như vậy?”

“Chẳng lẽ người trúng độc là giả?”

Bọn sơn tặc bị lời người trẻ tuổi dọa lùi lại mấy bước, không hện mà cùng nghĩ: “Hắn đến tột cùng là ai?”

“Người biết ta trúng độc?” Nam tử cao lớn lại hỏi.

“Ta nhìn sắc mặt người xanh mét, ra chướng vô lực, lòng bàn tay đen mà cứng, trên người phát ra hàn khí, này không phải trúng độc thì là gì? Hơn nữa nếu ta đoán không lầm, người trúng độc đã được mấy ngày, đúng không?”

Nam tử cao lớn nghe xong lời người trẻ tuổi nói, chỉ gật đầu, cũng không nói thêm gì.

Nhưng nam tử nhỏ bé đứng ở một bên đột nhiên vọt tới trước mặt người trẻ tuổi, quỳ xuống: “Cầu xin người, cứu cứu Tam ca nhà ta đi!”

“Nhị ca, đây là người...”

“Người im miệng!” Nam tử tướng mạo bình phàm lên tiếng ngăn bọn tiểu đệ.

Thân hình người trẻ tuổi nhoáng lên, tiếp theo thân mình đã ở xa xa.

Hắn giương giọng nói: “Nếu lệnh đệ nguyện ý chữa thương, mời hắn đến Vũ Huyền môn thành Trường An, chỉ cần nói ra tên của ta tự nhiên sẽ có người chữa thương giải độc cho hắn.”

“Này, người tên là gì?” Nam tử thấp bé thấy người trẻ tuổi thoát đến thoát đi, lập tức đứng dậy lớn tiếng hỏi.

Bọn sơn tặc nhìn theo thân ảnh biến mất trong núi, theo một tràng tiếng cười truyền đến ba chữ...

“Bùi Cảnh Duệ.”

oOo

.
. .

(1) Nguyên văn: Cô chương nan địch hầu đàn quyền, mãnh hổ nan địch tiểu khuyến đàn.

(2) Nguyên văn: Đắc nhiều nhân chỗ thả nhiều nhân.

Bùi Cảnh Duệ trở lại Trường An đã mấy ngày, hai năm nay hắn một mực vì Hoàng thượng mà truy tìm dư đảng của giặc Phù Phong (1), nhưng gần nhất cũng không có tung tích của bọn chúng, ngược lại kinh thành lại truyền ra tin tức bọn hắn hạ cổ, bởi thế hắn vội vàng từ Thành Đô chạy về Trường An tìm hiểu tình hình.

Bởi vì nhiều năm hắn không ở nhà, mỗi ngày Bùi vương phi đều gọi hắn đến, nói là mẹ con phải trò chuyện nuôi dưỡng cảm tình, trên thực tế hắn phải nghe mẹ mình nói chuyện thành gia thất.

“Đại công tử, Kính tướng quân bái kiến.” Tổng quản Bùi Phúc tiến vào thông báo.

“Mời vào.” Nói xong, Bùi Cảnh Duệ đi đến cửa phòng.

Bùi vương phi thấy con có khách, tiện nói: “Duệ nhi, nếu người có việc, nương trở về phòng trước, ngày sau nếu có chút thời gian, mẹ con chúng ta nói chuyện tiếp.”

“Dạ, nương đi thông thả.” Bùi Cảnh Duệ cung kính tiễn Bùi vương phi. lát sau, đã thấy Kính Quân An tiến vào đại sảnh.

“Cảnh Duệ, mấy ngày không thấy.” Kính Quân An vừa bước vào đại sảnh, lập tức chấp tay chào hỏi Bùi Cảnh Duệ.

“Đúng a. Không biết thương thế của người đã đỡ chưa? Ta còn chưa đi thăm người, người đã tự mình tới trước.” Bùi Cảnh Duệ tiếp đón Kính Quân An, cũng nhìn nha hoàn một bên, ý bảo dâng trà.

“Ngày ấy thực cảm tạ người đã tương trợ, trở lại Trường An, gặp lệnh đệ ở Huyền Vũ môn, vì thế lệnh đệ lập tức chữa thương cho ta, cũng nhờ tài năng của lệnh đệ hồi xuân, nên vết thương của ta đại khái đã hồi phục không sai biệt lắm.”

“Vậy được, nhưng mà ngày ấy người sao lại nảy sinh xung đột lớn như vậy với bọn chúng?” Bùi Cảnh Duệ hỏi nguyên nhân xung đột của Kính Quân An với đám sơn tặc.

“Nói chuyện này làm ta thật sự cảm thấy xấu hổ, đường đường một đại tướng quân của đất nước, lại cố tình đo mồm mép anh hùng với đám sơn tặc, mới chọc bọn hắc tức giận, làm mình bị thương khắp người, nếu không phải người xuất hiện đúng lúc, đại khái ta đã đi gặp Diêm vương.” Kính Quân An vừa nói vừa lắc đầu.

Hai người nhìn nhau cười, lúc sau mới nói đến chuyện liên quan đến giặc Phù Phong.

“Đại công tử, tiểu thiếu gia đã trở lại.” Một gã gia phó ở ngoài cửa vội vàng hô to.

Từ sau khi Bùi Cảnh Duệ trở lại phủ, tiện muốn hỏi Diệp Hàm chuyện sơn tặc ở Hoa Sơn trùng độc, nhưng vì hắc bệ bận nhiều việc, vẫn không có cơ hội gặp Diệp Hàm, vừa may hôm nay hắc bệ có chuyện khác muốn hỏi Diệp Hàm, nên đã phái người đi Huyền Vũ môn tìm Diệp Hàm đến.

Bùi Cảnh Duệ nghe vậy, tiện đứng dậy chờ đợi.

Hắn nhìn Diệp Hàm dần tiến vào đại môn, hai năm không thấy, Diệp Hàm đã trưởng thành đầy tuần mĩ. Diệp Hàm chào hỏi gia phó, một chút phong cách của chủ nhân cũng không có, nhìn hắn cùng người hầu thân thiết tự nhiên, nói nói cười cười như thế, Bùi Cảnh Duệ vừa kinh ngạc vừa hơi ghen tỵ.

“Công tử.” Diệp Hàm cung kính gọi Bùi Cảnh Duệ, lại nhìn thấy Kính Quân An, vì thế hắn vội vàng sửa miệng nói: “Hàm nhi trở về muộn, làm đại ca đợi lâu.”

“Trở về là tốt rồi, nghe Phúc thúc nói người đi ra ngoài tuần tra Phụng Tường các, đã dùng qua đồ ăn sáng chưa?” Bùi Cảnh Duệ đi cùng hắn vào đại sảnh.

“Dùng qua, cảm ơn công... đại ca quan tâm.” Diệp Hàm khó khăn sửa miệng. Sau đó hắn nhìn về phía Kính Quân An, dò hỏi: “Thương thế của Kính tướng quân đã tốt hơn?”

“Tốt lắm, đa tạ người cẩn thận chữa trị, hơn nữa cũng nghỉ ngơi nhiều ngày, thân mình đã khôi phục phần lớn.” Kính Quân An cảm tạ Diệp Hàm.

“Vậy được rồi.”

Sau một lúc trầm mặc, Kính Quân An nói: “Nghe Cảnh Duệ nói hắc bệ chưa gặp người đã hai năm, nói vậy huynh đệ các người cứ nói chuyện, ta ở lại cũng thật ngại. Không bằng như vậy đi, ngày khác ta thiết yến tiệc ở hàn xá, mời hai vị qua phủ một chuyến tụ họp, gần nhất để thể hiện ý cảm tạ của ta, thứ hai là hai năm trước xá muội từng được thưởng thức tài nghệ đánh đàn của người, vẫn hy vọng có cơ hội chính mắt thấy phong thái của người.”

Bùi Cảnh Duệ nhìn về phía Diệp Hàm, thấy hắn gật đầu, mới nói với Kính Quân An: “Kính huynh có thịnh tình như vậy, ba ngày sau ta cùng Hàm nhi vào phủ quấy rầy một chút, như thế nào?”

“Được! Ba ngày sau, Kính mỗ chờ hai huynh đệ các người đại giá quang lâm.” Nói xong, Kính Quân An đứng dậy chấp tay rời đi.

Diệp Hàm chờ Kính Quân An đi hẳn mới nói: “Nghe gia phó nói, công tử có việc hỏi ta, không biết công tử phải hỏi chuyện gì?”

Bùi Cảnh Duệ ý bảo Diệp Hàm ngồi xuống, “Kỳ thực cũng không phải là chuyện quan trọng gì. Ta muốn hỏi gần đây có thể có vị kiếm sĩ nào đến Vũ Huyền môn cầu chẩn không?”

“Công tử hỏi về “Thất nhật đoạn hồn tán” trong người vị đại hiệp kia?” Diệp Hàm nhớ đến kẻ đến Vũ Huyền môn ba ngày trước, nếu hắn đến cầu chữa muộn thêm một ngày, cho dù là thần tiên cũng không thể cứu mạng hắn.

“Nói như vậy hắn vẫn đến đây, vậy tốt rồi.” Bùi Cảnh Duệ gật gật đầu, “Đúng rồi, thương thế của hắn có khó giải quyết không?”

“May mắn là hắn đến chữa trong vòng bảy ngày khi trúng độc, bằng không, cho dù là thần y, chỉ sợ cũng không cứu được.” Công tử đặc biệt hỏi hắn, hay là cùng hắn có quen biết.

“Không, hai người chúng ta bèo nước gặp nhau. Ngày ấy gặp hắn, phát hiện người hắn có độc, nhưng lúc ấy ta vội vào cung tham kiến Hoàng thượng, vì thế bảo hắn đến Vũ Huyền môn.” Nói tới đây, hắn liếc nhìn Diệp Hàm một cái, còn nói: “Có lẽ mệnh hắn không dứt, nếu không phải vừa lúc người trở lại Trường An, cho dù hắn đến Vũ Huyền môn, thấy thuốc ở đó đối Thất nhật đoạn hồn tán chỉ sợ là cũng bó tay.”

Diệp Hàm nghe Bùi Cảnh Duệ khen ngợi chỉ lạnh nhạt nói: “Tuy thầy thuốc của Vũ Huyền môn không có cách nào lập tức giải độc cho hắn, nhưng bọn họ cũng có thể dùng thuốc tạm hoãn độc tính phát tác trong cơ thể hắn. Nhưng mà không biết vì sao hắn lại trúng loại độc này vậy?”

“Đại ca cũng không biết, ngày ấy cũng không có cơ hội hỏi hắn, ngày sau nếu có cơ hội gặp lại, phải hỏi lại hắn.” Bùi Cảnh Duệ nói.

Diệp Hàm nghe Bùi Cảnh Duệ nói vậy, hiển nhiên cố ý nói sang chuyện khác, vì thế hắn liền báo cáo với Bùi Cảnh Duệ tình hình kinh doanh, buôn bán của Bùi gia tứ môn trong năm qua.

“Trước mắt mỗi chỗ Hồ Diệu quán chia đều một tháng có bốn lần vận chuyển đường bộ, hai lần vận chuyển đường thủy, chiêu thu môn đồ từ một trăm đến ba trăm người. Nếu có ý vào Bùi môn, các môn chủ đều phải tra xét đối phương, sau đó truyền về tổng quán ở Trường An, để Nguyên thúc định đoạt.”

“Ừ, tốt.” Tuy chỉ là báo cáo đơn giản, trong lòng Bùi Cảnh Duệ vô cùng rõ ràng thật ra có rất nhiều chuyện đều do Diệp Hàm lo lắng, chẳng qua Diệp Hàm nhất định đẩy công lao cho Nguyên Lệnh, chính mình chỉ gánh vác sai sót, cũng yêu cầu phân xử hoặc trách phạt.

Bốn năm qua, hắn thỉnh thoảng nhân lúc nhàn hạ đến Tứ môn nhìn qua, biết mọi người đối Diệp Hàm từ phê bình thành khen ngợi, hơn nữa, Trường An cùng Lạc Dương hai chỗ này, lòng yêu mến cùng ủng hộ với Diệp Hàm đều phải vượt qua chủ nhân là hắn. Hắn biết tất cả đều do Diệp Hàm cố gắng, nên hắn cũng rất cao hứng, lúc trước hắn đã quyết định đúng, Diệp Hàm quả nhiên thông minh hơn người, năng lực hơn người.

Bùi Cảnh Duệ nhìn người ngồi đối diện, đối với một nam hài mười bảy tuổi mà nói, bộ dạng Diệp Hàm thật sự quá mức gầy yếu, thân thể ăn không béo cũng luyện không trắng, làm cha mẹ hắn đối hắn nên giận không thôi, hai năm nay, ngay cả Nguyên Lệnh cũng bắt đầu nói mấy câu oán hận với hắn. Có lẽ hắn nên giảm bớt trách nhiệm cho Diệp Hàm, để Diệp Hàm có cơ hội đi đến nhiều nơi, mở mang tầm nhìn cùng phát triển trí tuệ mới đúng.

“Hàm nhi, năm nay ngươi mười bảy đi!” Bùi Cảnh Duệ đột nhiên hỏi.

“Đúng vậy công tử.”

“Ừ, tuổi cũng không nhỏ, có thể có ý trung nhân? Có cần đại ca tác chủ cho người, hoặc là...”

“Công tử,” Diệp Hàm cắt ngang lời Bùi Cảnh Duệ, ngượng ngùng đỏ mặt, ngập ngừng nói: “Diệp Hàm còn trẻ, hiện tại thành gia còn quá sớm.”

Bùi Cảnh Duệ nhìn Diệp Hàm đỏ mặt, có ý muốn trêu đùa, Diệp Hàm ngày thường, trừ bỏ cung kính với hắn, biểu cảm khác trên mặt rất ít, không ngờ đề tài thành thân này lại làm hắn đỏ mặt, thật sự thú vị.

“Sao lại quá sớm đâu? Nghĩ năm đó ta vào tuổi này, nương cũng thúc giục ta phải nhanh chóng kiếm một người vợ, hiện giờ...”

“Hiện giờ công tử vẫn là người chưa lập gia đình, đủ thấy năm đó công tử cũng cho như thế, không phải sao?” Diệp Hàm lại chen ngang. Hắn biết hành vi như vậy là bất kính, nhưng kiếp này hắn không tính đến

việc cưới vợ, hơn nữa hấn cũng không thể lấy.

Lúc ban đầu hấn cũng không cố ý giấu diếm mọi người chuyện này, nhưng thời gian ngày một dài, làm hấn không biết phải mở miệng như thế nào.

Ai! Việc lấy vợ có thể hoãn lại lúc nào hay lúc ấy đi! Đến lúc ấy hẵng hay.

Bùi Cảnh Duệ có chút khó hiểu, Diệp Hàm lại cắt ngang lời mình, vì Diệp Hàm đối hấn luôn luôn là duy mệnh là theo, cung kính có thêm, hiện giờ hấn lại làm ngược lại quy tắc nhiều năm, có thể thấy mấy câu kia đã đánh sâu vào lòng hấn.

Diệp Hàm thấy Bùi Cảnh Duệ nhìn thẳng vào mình, biết là hấn vô lễ, vì thế cúi đầu, áy náy nói :”Công tử, mong tha thứ lời vô lễ của Diệp Hàm.”

Bùi Cảnh Duệ phát hiện Diệp Hàm thực sợ hấn, không! Phải nói Diệp Hàm kính sợ hấn, nhưng hấn không biết chính mình đã làm chuyện gì để Diệp Hàm kính sợ hấn như thế?

Thấy Diệp Hàm tự trách mình, Bùi Cảnh Duệ không đành lòng, “Hàm nhi, kỳ thực đại ca năm đó cũng nghĩ như thế, cho nên mới dời đến ngày nay vẫn chưa cưới vợ. Nhưng mà, đại ca hoãn nhiều năm như vậy, cũng không thể hoãn tiếp thêm mấy năm nữa, nhưng thật ra người, cần phải thừa dịp tuổi còn trẻ mới đúng.”

” Chuyện này chúng ta bàn sau, được không?” Diệp Hàm hy vọng có thể chuyển sự chú ý của Bùi Cảnh Duệ sang việc khác, “Nghe Nguyên thúc nói, gần đây công tử sai thầy thuốc của Vũ Huyền môn việc có liên quan đến ‘Vô tâm cổ’, không biết việc này thế nào?”

“Người không nói ta thật quên.” Bùi Cảnh Duệ vỗ vỗ trán, sau đó quay sang cười nói với Diệp Hàm: “Việc này điều tra thế nào? Lát nữa ta phải vào hoàng cung bẩm tấu với Hoàng thượng, nên vội vã bảo người trở về, là định cùng bàn chuyện này với người.”

“Công tử, trước mắt, chuyện này cũng không tra được gì, thầy thuốc không gặp qua loại cổ độc này, nên không thể nào tra ra. Diệp Hàm muốn bàn với công tử, hay nhờ các huynh đệ Hồ Diệu quán tra hỏi người trên giang hồ, hoặc trực tiếp phái thám tử đến vùng xuất hiện đầu tiên, có lẽ có thể phát hiện gì đó.

Bùi Cảnh Duệ đồng ý gật đầu, “Hàm nhi, người nói rất đúng. Gần đây đại ca phải truy tìm giặc Phù Phong, đem chính mình thành mê mang, không chú ý đến chi tiết. Khó trách Nguyên Lệnh khen người không dứt, thậm chí hấn còn nói với đại ca, nếu người là con của hấn, hiện tại hấn có thể hưởng phúc.”

“Đây là vì Nguyên thúc yêu mến Diệp Hàm, công tử đừng tin quá. Nói thật, tuổi của Nguyên thúc cũng đã cao, thật không nên cùng Diệp Hàm chạy đông chạy tây.” Diệp Hàm nói.

“Hàm nhi, người nói lời này vì oán hận đại ca?” Bùi Cảnh Duệ bỗng nhiên nhẹ nói, nhìn chằm chằm Diệp Hàm.

Diệp Hàm nghe vậy lập tức đứng dậy, áy náy cúi đầu nói: “Diệp Hàm không dám, cũng không có ý này, công tử không cần tức giận, chỉ là...”

Bùi Cảnh Duệ ngắt lời hấn, “Tốt lắm, có chuyện người ngồi xuống rồi nói, người ta hai người là huynh đệ, không phải cha con, lại càng không phải chủ tớ, đừng có áy náy bất an với đại ca.”

Hấn phi thường không duyệt việc Diệp Hàm hơi chút đã kinh hách, hấn tự nhận mình là người không câu nệ tiểu tiết, nhưng không biết vì sao, những người bên cạnh, đều là mấy kẻ cá tính nghiêm khắc, cẩn thận.

Lúc trước cứu được Nguyên Lệnh, Nguyên Lệnh luôn câu nệ, trầm mặc, tuy hấn cảm thấy có chút buồn, nhưng Nguyên Lệnh hơn hấn nhiều tuổi, xem như trưởng bối, hấn cũng không biết nói sao để Nguyên Lệnh thay đổi, huống chi mỗi người đều có quyền riêng của mình, hấn không thể bắt buộc người khác thay đổi. Nhưng mấy năm nay, hấn để Nguyên Lệnh dạy dỗ Diệp Hàm, mà hình như Nguyên Lệnh cũng đem Diệp Hàm dạy thành cùng một bộ dáng. Có lẽ sau khi chuyện giặc ở Phù Phong chấm dứt, hấn nên trở lại vương phủ, một mặt chuyên tâm kinh doanh Bùi gia tứ môn, một mặt dạy Diệp Hàm lẫn nữa, cũng để Diệp Hàm nghỉ ngơi.

Suy nghĩ hồi lâu, Bùi Cảnh Duệ mới phát hiện Diệp Hàm vẫn đứng trước mặt hấn, hấn thật không biết nên tức Diệp Hàm quá thành thật hay là chính mình sợ ý.

“Hàm nhi, tạm thời nói tới đây đi, đại ca cũng phải tiến cung gặp Hoàng thượng. Về chuyện người nói, đại ca cũng lo lắng. Đúng rồi, ta nghe nương nói, từ khi người trở lại Trường An, mỗi ngày đều bận bịu không rảnh cùng nương, ngày mai không ngại nghỉ ngơi đi, ở lại phủ giúp đại ca ở cùng với nương.”

“Dạ, Diệp hàm sẽ xử lý mọi việc ngay, ngày mai ở lại phủ cùng Vương phi.” Diệp Hàm cung kính nói.

“Còn có, chuyện vừa đáp ứng Kính tướng quân người cũng đừng quên, nhớ đến đúng giờ.”

“Dạ, Diệp Hàm sẽ nhớ kĩ.”

Bùi Cảnh Duệ nhìn Diệp Hàm cung kính với mình, cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, cũng làm hẩn hạ quyết tâm, xử lý xong chuyện giặc cỏ ở Phù Phong, không giữ chức mật sử (2) nữa, quan tâm tới cha mẹ cùng Diệp Hàm hơn.

“Tốt lắm, người đi làm chuyện của người đi, đại ca cũng phải tiến cung.” Bùi Cảnh Duệ vừa nói vừa đứng lên.

Diệp Hàm tiễn Bùi Cảnh Duệ ra cửa xong, mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, lại bị Bùi Cảnh Duệ nhìn thấy một màn.

Bùi Cảnh Duệ vốn định trở về công đạo chuyện khác với Diệp Hàm, nhưng hẩn lại bắt gặp Diệp Hàm, nhân lúc không người chú ý, lộ ra vẻ thoải mái cùng tự tại, làm hẩn không thể dời tầm mắt, đây là chuyện hẩn trước kia tới bây giờ chưa từng phát hiện.

Đến lúc Diệp Hàm rời đi, hẩn mới đột nhiên nhớ tới việc tiến cung diện kiến thánh thượng, lập tức thi triển khinh công hướng hoàng cung mà đi.

oOo

Bốn ngày trước Diệp Hàm theo lời mời của Kính Quân An, cùng Bùi Cảnh Duệ đến phủ tướng quân làm khách; hôm nay hẩn lại tới lần nữa, cũng không phải được tướng quân mời mà do Kính Quân Văn mời đến.

Sáng nay hẩn đang cùng Bùi vương phi dùng bữa, Kính phủ phái người đưa tới một phong thư, hẩn mở ra, phát hiện không phải thư của Kính Quân An, mà là Kính Quân Văn mời hẩn đến phủ dùng cơm trưa, Diệp Hàm vốn định từ chối, nhưng Bùi vương phi nghe thấy tiểu thư của phủ tướng quân mời, tiện miệng thay hẩn đồng ý rồi.

Vì Bùi vương phi đã đồng ý, Diệp Hàm cũng không tiện mở miệng từ chối, đành phải gật đầu đáp ứng. Trước khi xuất môn hẩn định mời Nguyên thúc cùng đi, sau mới biết Nguyên đã sớm xuất môn cùng Bùi Cảnh Duệ, hẩn đành phải đi một mình.

“Bùi thiếu gia.” Một nha hoàn xinh xắn cúi mình bái kiến Diệp Hàm.

Dân chúng ở Trường An cùng Lạc Dương, không ai không biết “Bùi công tử” ở Bùi gia gọi là Bùi Cảnh, mà “Bùi thiếu gia” còn lại gọi là Bùi Hàm, về phần vì sao lại có cách xưng hô khác biệt như vậy, nếu đi hỏi bọn gia phó ở Bùi gia, nghe được đáp án cũng đều giống nhau – vì như thế mới dễ phân biệt a!

Diệp Hàm mỉm cười hơi gật đầu.

“Tiểu thư nhà chúng ta đã ở Hình Lan đình thiết yến, vẫn chờ người đến.”

“Vây phiền toái người dẫn đường.” Diệp Hàm khách khí đề nghị nha hoàn dẫn đường.

Tiểu San hiếm khi nhìn thấy vị công tử nào có lễ như vậy, càng thêm hy vọng kế hoạch hôm nay của tiểu thư có thể thành công, như thế nàng sẽ có một vị cô gia ôn văn có lễ, phong nghĩa phiến phiến lại thân thái tuấn đạt.

Nàng dẫn Diệp Hàm tới Hình Lan đình, dọc đường đi không ngừng liếc mắt nhìn hẩn mà cười trộm, làm Diệp Hàm đi sau có cảm giác điềm xấu.

Lát sau, Diệp Hàm đi vào Hình Lan đình, thấy Kính Quân Văn thịnh trang thiết yến, hẩn mới bỏ qua ưu lự vừa rồi, vui vẻ cùng nàng dùng ngọc thiện[ăn trưa]

Ngọ thiện qua đi, Kính Quân Văn nhắc tới việc hai năm trước từng ở tiệc ngắm trăng nghe hân đàn cầm, liền vẫn nhớ mong tiếng đàn kia, hy vọng hôm nay hân có thể đàn tấu một khúc tặng nàng. Vì đáp ứng lời mời của Kính Quân Văn, Diệp Hàm không tiện cự tuyệt, vì thế hai người bọn họ một bên gảy đàn một bên thưởng thức khúc nhạc.

Diệp Hàm nghe Kính Quân Văn luôn miệng thỉnh cầu, đàn tấu ba khúc nhạc, đồng thời cũng uống trà người khác mang lên.

Ngay lập tức đầu óc trở nên mê mang, Diệp Hàm biết nước trà có điều khác thường, nhưng hân không lên tiếng, sau lại nhìn thấy chủ tớ Kính Quân Văn hai người trao đổi ánh mắt mới biết. Nhưng mục đích là gì? Hân khó hiểu.

Diệp Hàm vận công đem áp chế khí nóng trong cơ thể, đáng chết! Các nàng dám hạ loại mê dược “Đăng hồn” này, đều tự trách mình quá sơ ý.

Lần thứ ba Diệp Hàm áp chế khí nóng từ bụng bốc lên, hân biết chính mình còn không đi, hậu quả chỉ sợ không dám tưởng tượng.

Vì thế hân giả đứng dậy, cố ý đem tách trà đánh nghiêng. “A! Thực xin lỗi, tại hạ thất lễ, thất lễ!” Hân trả lời mang theo kích động.

“Bùi thiếu gia, người có bị bỏng không? Có cảm thấy khó chịu sao?” Kính Quân Văn thử thăm dò.

Diệp Hàm cố nặn ra tươi cười nói: “Không sao, không sao, chỉ là quần áo bị ướt, tại hạ về phủ đổi lại là được.”

“Bùi thiếu gia không bằng ta bảo người chuẩn bị cho người một bộ quần áo khác cho người đổi mới.”

“Không cần, Kính cô nương. Tại hạ còn có hẹn với khách ở Phượng Tường các, vậy cáo từ.” Nói xong, Diệp Hàm hướng nàng chấp tay, không đợi người hầu dẫn đi liền xoay người rời đi.

“Tiểu San, người nói vì sao hân không có chút cảm giác nào?” Kính Quân Văn nhíu mày nhìn Diệp Hàm dời đi, hỏi nha hoàn bên cạnh.

“Có lẽ vì dược hiệu không đủ đi.”

“Không có khả năng, ta đã sai người đem toàn bộ thuốc bỏ vào trà, hơn nữa hân còn uống liên tiếp ba chén, sao lại có thể không có việc gì?” Kính Quân Văn khó hiểu nói.

Đồng thời nghĩ thầm trong lòng: Chỉ tiếc tách trà còn lại bị Diệp Hàm đánh đổ, nếu không, nàng thật có thể uống một ngụm thử xem, như vậy nàng có thể biết, nguyên nhân, vì sao Diệp Hàm đã uống ba chén, một chút phản ứng cũng không có.

“Tiểu thư, có thể hay không hân là thầy thuốc, bình thường tiếp xúc với thảo dược nhiều, nên loại mê dược này mới không có hiệu quả với hân?” Tiểu San nhìn tiểu thư không cam lòng, lập tức mở miệng an ủi.

“Hân là không có khả năng mới đúng. Năm đó ta từng nghe lén một tên lính nói với ca ca, loại mê dược này không giống các loại mê dược bình thường, một khi bị hạ dược, nếu không làm chuyện kia, được tính sẽ không được giải, nhưng nếu người bị hạ dược vẫn cố nén, cuối cùng chỉ có đường chết.”

“Tiểu thư, nếu đúng như lời người nói, vậy Bùi thiếu gia không phải...”

“Cho nên ta mới kì quái a! Loại dược tính này chậm nhất cũng nhất định phát tác trong vòng uống một chén trà nhỏ, nhưng rõ ràng hân đàn cho ta ba khúc, vì sao vẫn như cũ?” Kính Quân Văn nghi hoặc nói.

“Tiểu thư, ta nghĩ nhất định vì ngày thường Bùi thiếu gia dùng một ít linh chi dị thảo, nên loại dược này không hề có tác dụng với hân.”

“Tiểu San, nếu đúng như vậy, không phải ta không có chút hy vọng nào sao?” Kính Quân Văn ảo não mở miệng.

“Tiểu thư, trước đừng bận tâm, chúng ta còn biện pháp khác.” Tiểu San an ủi nói.

4. Chương 4

Diệp Hàm rời phủ Kính tướng quân, hỏa tốc chạy về An Bình vương phủ, cũng lập tức gọi Tiểu Tương đến. “Tiểu Tương, từ giờ trở đi, không được rời cửa phòng ta một bước, cũng không được cho bất luận kẻ nào tiến vào, chính là...” Nói chưa xong, Diệp Hàm lại vận công ép lần khí nóng trong cơ thể xuống, nhưng lần này cũng không mang lại tác dụng như mấy lần trước.

Kỳ thực Diệp Hàm vừa ra phủ Kính tướng quân, lập tức ăn một viên Bách Thần đan mang theo người, nhưng hắn biết lúc này cũng muộn rồi, chỉ có thể vận công đem khí nóng đang thiêu đốt cơ thể áp chế, nhưng chỉ sợ rốt cuộc hắn không duy trì được bao lâu.

“Tiểu thiếu gia, người làm sao vậy? Có phải sinh bệnh không, Tiểu Tương lập tức mời thầy thuốc tới.” Nói xong, Tiểu Tương vội vàng bước ra cửa.

“Tiểu Tương, không được đi.” Diệp Hàm cố gắng giữ lí trí, giữ chặt tay Tiểu Tương không cho đi. “Tiểu Tương, người chỉ cần canh giữ cửa cho ta, đừng cho bất luận kẻ nào tiến vào phòng là tốt rồi.” Hắn nhìn thấy ánh mắt do dự của Tiểu Tương, còn nói: “Tiểu Tương, người không hy vọng bí mật của ta bị phát hiện đi!”

Tiểu Tương nghe vậy, chỉ có thể bất đắc dĩ gật nhẹ đầu.

“Tiểu Tương, canh giữ cửa cho ta, trước buổi trưa ngày mai không cho bất luận kẻ nào tiến vào phòng. Biết không?”

Tiểu Tương nhìn thấy hai má Diệp Hàm đã ửng đỏ, tuy lúc này tiểu thiếu gia rất dễ nhìn so với ngày thường, nhưng nhìn hắn nhú mày, vẻ mặt thống khổ, Tiểu Tương tình nguyện nhìn hắn của ngày thường.

Không nỡ để Tiểu Tương cả đêm không ngủ gác cửa cho hắn, Diệp Hàm nói thêm: “Tiểu Tương, quá canh hai người có thể về phòng nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai lại đến, thẳng đến trưa mới có thể tiến vào phòng, biết không?”

“Biết.” Tiểu Tương gật gật đầu, nhin không được khe gọi: “Tiểu thiếu gia...”

Hắn phát tay, “Đi thôi, “

Chờ Tiểu Tương rời đi sau, hắn mới chống đỡ thân thể đi đến bên giường, sau đó đem thân mình nằm xuống, lúc này hắn mới yên tâm để được lực tùy ý lan ra cả cơ thể, ăn mòn lí trí của hắn.

Bùi Cảnh Duệ cùng Kính Quân An cả ngày ở Hồ Diệu quán, vì chuyện phái người truy tìm, tra xét giặc Phù Phong cùng Vô tâm cổ, đến khi trở lại vương phủ đã là canh hai.

“Đại công tử, người đã trở lại.” Tổng quản Bùi Phúc đợi ở đại sảnh.

“Phúc thúc, đã trễ thế này, sao còn không nghỉ ngơi?”

“Tiểu nhân đợi công tử cùng Lệnh gia trở về.” Phúc thúc nói.

Bùi Cảnh Duệ nghe vậy có chút khó hiểu, Bùi Phúc có chuyện gì vì sao không nói với Hàm nhi, lại phải đợi hắn cùng Nguyên Lệnh trở về.

“Hôm nay Nguyên Lệnh không trở lại, hắn đi Lâm Viên giúp ta xử lí một việc. Nếu có việc gì, sao không trực tiếp báo với tiểu thiếu gia?”

“Chính là chuyện liên quan đến tiểu thiếu gia.” Phúc thúc lo lắng nói.

Về Hàm nhi? Bùi Cảnh Duệ cả kinh, “Nói đi.”

“Là tiểu thiếu gia bệnh.”

Bùi Cảnh Duệ nghe Bùi Phúc nói như vậy, trầm mặc không nói chờ Bùi Phúc nói tiếp.

“Hôm nay giữa trưa, Vương phi muốn tiểu thiếu gia đi phủ Kính tướng quân dự tiệc của Kính cô nương, nhưng tiểu thiếu gia trở về sau, sắc mặt hồng khác thường, trán đổ mồ hôi, lát sau lại nhốt mình trong

phòng. Cơm tối, tiểu thiếu gia cũng không đi ra, tiểu nhân phái nha hoàn đến mời, lại bị Tiểu Tương ngăn trở. Tiểu Tương nói tiểu thiếu gia sai nằng giữ cửa phòng đến canh hai mới được về phòng nghỉ ngơi, không cho bất luận kẻ nào tiến vào trước trưa ngày mai, cho nên tiểu nhân chờ đợi công tử trở về, mời người đi xem tình hình của tiểu thiếu gia.”

“Vương gia cùng vương phi biết không?” Bùi Cảnh Duệ hỏi.

“Không biết, tiểu nhân không dám để Vương gia cùng Vương phi biết, tiểu nhân sợ tiểu thiếu gia sẽ không vui.”

“Ta biết, chốc lát ta liền đi xem, nếu không có chuyện gì thì ta sẽ gọi các người, người đi xuống nghỉ tạm trước đi.” Nhìn thấy Bùi Phúc bước ra cửa, Bùi Cảnh Duệ bỗng nhiên mở miệng nói: “Phúc thúc, chuyện này người đừng nói với người khác, người cũng đang tuân thủ tiểu thiếu gia, đừng làm cho Tiểu Tương khó xử.”

“Dạ. Tiểu nhân biết.” Bùi Phúc hành lễ, chậm rãi rời khỏi đại sảnh.

Bùi Cảnh Duệ ngồi lại trong chốc lát, mới đứng dậy đi đến phòng Diệp Hàm.

Bùi Cảnh Duệ vừa đi đến phòng Diệp Hàm, chợt nghe thấy tiếng thở dồn dập của Diệp Hàm, hẩn khó hiểu lắc lắc đầu, vì sao bệnh nặng như vậy, còn không chịu mời thầy thuốc đến?

Phòng Diệp Hàm bày biện rất đơn giản, lại chịu khiếp sợ thật lớn.

“Này... Đây là Hàm nhi sao?” Bùi Cảnh Duệ thì thào nói.

Người nằm trên giường thật không giống Diệp Hàm ngày thường, khuôn mặt đỏ ửng vô cùng kiều diễm, y phục bên ngoài hoàn toàn mở ra, lộ ra cái yếm của cô nương, làm Bùi Cảnh Duệ xem mà choáng váng.

Mà Diệp Hàm bị “Đãng hồn” phát tác, không ngừng vặn vẹo thân thể, sớm mất đi ý thức, bởi vậy hoàn toàn không biết Bùi Cảnh Duệ tiến đến.

“Hàm nhi.” Bùi Cảnh Duệ gọi nhẹ, tay hẩn nhẹ nhàng chậm rãi vỗ về hai má Diệp Hàm, lúc này mới phát hiện thì ra mặt Hàm nhi lại mềm mại như vậy.

Khó trách Kính Quân An từng nói với hẩn, chưa bao giờ nhìn qua người tuấn mĩ như vậy, nếu Hàm nhi là nữ tử, khẳng định là một nữ tử tuyệt thế, chỉ tiếc Hàm nhi thân là nam tử, nhưng lại thiếu một chút khí khái của nam tử. Lúc ấy hẩn cũng thấy đồng cảm, nhưng hiện tại hẩn lại phát hiện Hàm nhi không cần cái gì nam tử cái gì khí khái, bởi vì Hàm nhi vốn là một cô nương.

Phát hiện bí mật lớn này, lòng Bùi Cảnh Duệ rung động không nhỏ, chẳng trách ngày ấy hẩn nói đến chuyện lấy vợ, Hàm nhi lại kinh hoảng vô thố, còn vụng trộm đỏ mặt, thì ra nằng gạt mọi người chuyện lớn như vậy. Hẩn thấy thật may mắn vì trước đây không cùng nương cưỡng bức Hàm nhi gặt đầu đồng ý việc thành thân, nếu không, chẳng phải là cướp đi hạnh phúc của Hàm nhi cùng đối phương.

“Ừm... Ừm...” Diệp Hàm dưới tác dụng của dược, không hề ý thức rên rỉ.

“Hàm nhi, người làm sao vậy?” Bùi Cảnh Duệ nghe thấy tiếng Hàm nhi, đến gần nằng một chút, chớp mũi ngửi thấy mùi hương tản mát từ người Hàm nhi, vì sao trước đây cho tới giờ hẩn không nhận ra?

“Dược... Kính... Dược... Đãng hồn... Công tử... Tiểu Tương... Không thể nói...”

Tuy không phải câu nói đầy đủ, nhưng từ những từ đứt quãng, Bùi Cảnh Duệ đã bắt đầu phán đoán, nằng đã lâm vào trạng thái vô ý thức. Thuốc, là thuốc gì? “Kính” hẩn là chỉ Kính Quân Văn, chẳng lẽ Diệp Hàm bị Kính Quân Văn hạ dược tên là “Đoạn Hồn”?

Vì sao Kính Quân Văn lại hạ dược với Hàm nhi? Không phải nằng phi thường ái mộ Hàm nhi sao? Chẳng lẽ là từ tham sống hận? Không có khả năng nha!

Về phần Hàm nhi vừa nói “Tiểu Tương, không thể nói”. Là chỉ Tiểu Tương không thể nói ra bí mật nằng là nữ nhân sao? Xem ra bí mật của nằng chỉ có Tiểu Tương biết, những người còn lại như hẩn chẳng hay biết gì.

Có tiếng động nhỏ, làm Bùi Cảnh Duệ biết Diệp Hàm tỉnh lại, nhưng hẩn nhìn thân thể khi thì động dậy khi thì bất động, cùng tiếng rên rỉ không ngừng, hẩn biết, Diệp Hàm không hoàn toàn tỉnh táo.

Nàng không ngừng vận vẹo thân thể, động tác càng kịch liệt, mặt cũng ửng đỏ hơn, rên rỉ, thở gấp không ngừng, thật giống nàng làm chuyện gì đó, làm nàng vô cùng mệt mỏi mà thở gấp không ngừng.

Bùi Cảnh Duệ nhìn kĩ Diệp Hàm, thấy các triệu chứng của nàng, tựa như hai năm trước hẩn cùng Kính Quân An thấy một cô nương ở thanh lâu bị binh lính hạ “Đãng hồn”.

Nghĩ đến đây, thân mình Bùi Cảnh Duệ bỗng nhiên cứng đờ, lúc Kính Quân An tịch thu được của binh lính, Kính Quân Văn cũng ở bên, nhìn tình hình Hàm nhi lúc này, được Kính Quân Văn hạ là “Đãng hồn”, không phải “Đoạn hồn”.

Chính Hàm nhi là thầy thuốc, hẩn biết được tính của thứ này, như vậy nàng...

“Đáng chết, nàng nghĩ muốn chết!” Hẩn đột nhiên ngộ ra ý nghĩ của Hàm nhi.

Bùi Cảnh Duệ tức giận đến cầm chặt cánh tay của Diệp Hàm, hung hăng đem nàng ôm vào lòng, mà Diệp Hàm đối với động tác thô lỗ của hẩn cũng không thấy đau, ngược lại còn vì nó là dẫn phát một loại khát vọng khó hiểu trong cơ thể nàng, nàng không tự chủ được mà nhích lại gần hẩn.

Bùi Cảnh Duệ cũng không tránh đi, tùy ý để Diệp Hàm cọ xát thân thể hẩn, hẩn cúi đầu chậm rãi hôn vành tai nàng, sủng ái lại ảo não nói: “Hàm nhi ngốc ngếch, vì sao nàng không nói ra? Chẳng lẽ thật sự sợ mọi người biết như vậy? Chẳng lẽ sinh mệnh nàng lại kém bí mật nhỏ ấy? Hàm nhi ngốc, vì sao lại ngốc như vậy?” Hẩn vừa nói vừa nhẹ vỗ về thân thể không ngừng vận vẹo của nàng.

Diệp Hàm bị được lực thúc giục, căn bản không biết Bùi Cảnh Duệ đang nói cái gì, nàng theo bản năng tiếp nhận hẩn. Đến khi động tác của nàng kịch liệt hơn, Bùi Cảnh Duệ biết Diệp Hàm sẽ hôn mê, nhưng lần này hẩn không để nàng hôn mê được, vì số lần nàng hôn mê càng nhiều, càng chứng tỏ sinh mệnh nàng bị được lực ăn mòn nhiều hơn, cơ hội sống càng ít.

Nếu ăn vào “Đãng hồn” mà cố tình phớt lờ nó, mười hai canh giờ sau nhất định vì máu cạn khô mà chết, mà này cũng là nguyên nhân vì sao nàng bắt Tiểu Tương phải sau trưa mai mới được vào phòng, vì qua trưa mai, nàng đã khí tuyệt thân vong. Tưởng tượng đến đó, Bùi Cảnh Duệ liền bốc hỏa, tức nàng cứ thế, chịu chết cũng không chịu nói ra bí mật.

Bùi Cảnh Duệ không hề chần chừ, nhẹ nhàng cởi xiêm y của hẩn cùng nàng, đem nàng ôm vào ngực, sau đó chậm rãi hôn lên môi nàng, nói :”Hàm nhi, kiếp này nhất định ngươi là của đại ca.”

Diệp Hàm dần tỉnh lại, kinh ngạc phát hiện chính mình cứ nhiên còn sống. Đến khi nàng bắt đầu cử động tứ chi, mới phát hiện thân thể của nàng đau nhức vô cùng, hơn nữa hai chân còn đau đến khó hiểu, làm nàng không khỏi nhíu mày.

Có tiếng đẩy cửa khe khẽ, Diệp Hàm biết có người tiến vào.

“Tiểu thiếu gia, người tỉnh chưa?” Tiểu Tương bên ngoài nói vọng vào.

“Tiểu Tương, tiến vào.” Diệp Hàm vừa nói vừa ngồi dậy, nhìn lại mình, nàng mới phát hiện chính mình không biết thay áo ngủ từ lúc nào, vì sao đêm qua một chút ấn tượng cũng không có đâu?

Tiểu Tương đi vào nội thất, “Tiểu thiếu gia, bệnh của người... A...”

“Làm sao vậy?” Diệp Hàm không hiểu vì sao Tiểu Tương vừa thấy nàng đã thét chói tai.

“Tiểu thiếu gia, người làm sao vậy? Vì sao bị thương thành như vậy?” Tiểu Tương chỉ vào mấy nốt hồng hồng trên cổ Diệp Hàm.

Diệp Hàm cũng không biết, nhưng nàng đoán đại khái là do “Đãng hồn” lưu lại.

Vốn nàng muốn hỏi có phải đêm qua Tiểu Tương tiến vào phòng thay quần áo cho nàng hay không, nhưng lại sợ phá hỏng ý tốt của Tiểu Tương, vì thế chuyển đề tài nói: “Tiểu Tương, đi lấy gương cùng thuốc mỡ trong ngăn tủ đến.”

“Vâng.” Tiểu Tương lập tức đem mấy đồ vật kia đến, đưa cho Diệp Hàm. “Tiểu thiếu gia, Tiểu Tương giúp người bôi thuốc đi.”

“Không cần.” Diệp Hàm từ chối, vì nàng không có thói quen để người ta thấy thân thể mình. Nàng thầm nghĩ, nếu đây là dấu vết “đăng hôn” lưu lại, thì trên người nàng nhất định cũng có dấu hồng kia, nàng nghĩ muốn cởi quần áo ra để bôi thuốc.

“Tiểu Tương, đêm qua trừ người ở ngoài ra, có thể có những người khác tới nơi này?” Diệp Hàm không nhận được nghi hoặc trong lòng, hỏi.

“Không có. Sau khi tiểu thiếu gia công đạo, Tiểu Tương cũng không rời đi, mãi đến canh hai, mọi người đi ngủ hết ta mới trở về phòng.”

“Vậy đêm qua, đại công tử cùng Nguyên thúc khi nào thì về phủ?”

“Lệnh gia đêm qua ở lại Lân viên không về phủ. Về phần đại công tử, nghe nói người hầu canh cửa đêm qua nói, quá canh hai mới trở về.”

“Người có nghe nói chuyện gì khác không?” Diệp Hàm bất an hỏi.

Ngày hôm qua nàng về phủ cũng không nói cho Vương phi một tiếng, cơm tối cũng không dùng, Vương gia cùng Vương phi nhất định sẽ hỏi chuyện của nàng.

“A! Đúng rồi, vừa rồi Đại công tử phái người tới hỏi người đã rời giường chưa, người nói nếu người rời giường, liền bảo người tới thư phòng đi. Đại công tử hỏi người vì sao sinh bệnh không mời thầy thuốc, ngược lại còn sai ta canh ở cửa không cho bất luận kẻ nào tiến vào nhìn người.” Tiểu Tương nói ra tin tức Nguyên Phong bên kia nghe được.

Diệp Hàm nghe xong, mày càng nhăn lại, “Khi nào công tử biết việc này vậy?”

“Nghe Nguyên Phong nói là lúc ăn sáng, đại công tử không thấy người tới dùng cơm, hỏi nha hoàn, nha hoàn lập tức đem chuyện hôm qua nói với công tử, vì thế đại công tử liền bảo Nguyên Xa tới đây.”

“Nói vậy là sáng sớm nay đại công tử đã biết chuyện ta sinh bệnh.” Diệp Hàm thì thào nói. Nàng hoàn toàn không nhớ chuyện hôm qua, nhưng nàng mơ hồ cảm thấy đêm qua chính mình từng cùng người khác nói chuyện, chẳng lẽ vì nàng trúng độc mà sinh ra ảo giác, nên mới không nhớ rõ rốt cuộc là ai giúp nàng thay đổi áo ngủ.

“Tiểu thiếu gia?” Tiểu Tương khẽ gọi.

“Hả?” Diệp Hàm thu hồi tâm tư, đáp nhẹ một tiếng.

“Tiểu Tương giúp người bôi thuốc thay quần áo xong, để người đi gặp đại công tử, sau đó người cũng phải dùng cơm trưa.”

Diệp Hàm nghe Tiểu Tương nói, nhớ tới hôm qua vẫn canh cửa cho nàng, sáng nay cũng thế, vì thế hỏi: “Tiểu Tương, từ hôm qua tới bây giờ, người dùng bữa chưa?” Nàng thấy Tiểu Tương trầm mặc không nói, biết ngay Tiểu Tương cũng giống nàng, từ hôm qua tới giờ cũng chưa có ăn cơm. “Tiểu Tương, người đi ăn trước đi, ta tự mình bôi thuốc thay quần áo cũng tốt.”

“Nhưng là...” Tiểu Tương vừa định mở miệng đã bị cắt ngang.

“Không cần nhưng nhị, mau đi đi.”

Tiểu Tương thấy nàng kiên quyết, đành phải cúi người nói: “Vậy Tiểu Tương trước đi xuống.”

Sau khi Tiểu Tương khép lại cửa phòng, Diệp Hàm mới bắt đầu cởi áo ngủ ra, nàng nhìn thấy thân mình trắng nõn cùng cánh tay đều lưu lại dấu hồng, lại theo lý thường mà nghĩ rằng là do “đăng hôn” lưu lại.

Nàng vừa nhìn những vết hồng hồng trên cánh tay vừa cởi bỏ cái yếm trên người, nhìn thấy vết hồng trước ngực còn nhiều hơn trên cánh tay, không khỏi thấy may mắn trên cổ chỉ có năm sáu vết, bằng không hôm nay nàng cũng khó gặp người.

Diệp Hàm khẽ gõ cửa thư phòng, chờ đến khi trong phòng truyền ra thanh âm của Bùi Cảnh Duệ, nàng mới mở cửa tiến vào.

“Công tử, người bảo ta.” Diệp Hàm cung kính đứng ở nơi cách Bùi Cảnh Duệ bảy bước.

Bùi Cảnh Duệ vô cùng bất mãn với hành động của Diệp Hàm, nếu là lúc trước hẳn từng thấy khoảng cách như vậy cũng không có gì không đúng, nhưng trải qua chuyện đêm qua, hẳn không thích Hàm nhi cách mình xa như vậy.

“Ngồi xuống nói đi.” Hắn thấy Diệp Hàm vẫn không động đậy đứng ở chỗ cũ, nói thêm: “Chẳng lẽ đại ca cũng đứng lên cùng người?”

“Diệp Hàm không dám, mong công tử..”

“Hàm nhi, không cần gọi ta là công tử.” Thấy Diệp Hàm không lên tiếng, hắn chỉ có thể nói: “Lại đây ngồi xuống đi.”

Diệp Hàm vốn định giữ vững ý của mình, nhưng nhìn ánh mắt không cho từ chối của Bùi Cảnh Duệ, chỉ có thể nghe lời đến ngồi xuống cạnh bàn.

“Nghe nói hôm qua người sinh bệnh, vì sao không mời thầy thuốc đến?” Bùi Cảnh Duệ thấy Diệp Hàm ngồi xuống rồi mới mở miệng hỏi.

“Bởi vì cũng không phải bệnh nặng, chỉ là Diệp Hàm ăn uống không cẩn thận đau bụng, nghỉ ngơi xong đã không đáng lo.” Diệp Hàm đã sớm nghĩ kĩ những lời cần nói.

“Chỉ là như vậy thôi sao?” Bùi Cảnh Duệ có chút dăm chiêu nhìn Diệp Hàm.

Bị Bùi Cảnh Duệ nhìn như vậy, Diệp Hàm bất an cúi đầu nói: “Chỉ là vậy mà thôi, Diệp Hàm cũng là thầy thuốc, bệnh nhẹ chính mình xử lí là được, không cần làm phiền đến thầy thuốc của Vũ Huyền môn.”

Biết rõ Diệp Hàm lừa mình, nhưng Bùi Cảnh Duệ cho rằng thời điểm lật tẩy lời nói dối của nàng còn chưa đến, vì thế hắn gật đầu nói: “Vậy được rồi, về sau chú ý thân mình nhiều hơn chút, đừng làm đại ca lo lắng.”

“Vâng, ngày sau Diệp Hàm nhất định cẩn thận, không để công tử phải lo lắng, còn mong công tử thứ tội.”

“Người còn chưa dùng cơm trưa đúng không?” Thấy Diệp Hàm gật gù đầu, hắn lập tức nói: “Ta đã sai người đem trà sâm cùng cơm trưa lại đây, nếu người ăn hết toàn bộ, đại ca sẽ không giận người nữa.”

“Này... Công tử, Diệp Hàm vẫn là đến phòng ăn được rồi, không cần công tử phải...”

“Hàm nhi.”

Bùi Cảnh Duệ trầm giọng đánh gãy lời nàng, “Sau này mỗi bữa cơm đại ca sẽ dùng bữa cùng người, thân mình người quá mức gầy, nương cùng Nguyên Lệnh vẫn nói với đại ca chuyện này, hơn nữa hôm qua người sinh bệnh, đại ca thể nhưng không biết, vẫn là sáng nay từ miệng người hầu mới biết được, có thể thấy ngày thường đại ca quá mức không quan tâm tới người, về điểm ấy đại ca muốn từ hôm nay bắt đầu thay đổi, bắt đầu từ bữa trưa nay.”

“Công tử...” Diệp Hàm kinh ngạc, đột nhiên Bùi Cảnh Duệ lại quan tâm tới mình, không biết vì sao, nàng lại có cảm giác không tốt.

“Mặt khác, về Bùi gia tứ môn, từ hôm nay trở đi ta muốn tự mình quản lí, mà người liền theo ta bên người, người có ý kiến gì không?”

Diệp Hàm lắc lắc đầu, nàng vốn nên hầu hạ hắn, cho nên mặc kệ hắn nói cái gì, nàng nhất định làm theo. Nhưng mà nàng hơi khó hiểu, vì sao hắn đột nhiên ra quyết định này? Chẳng lẽ hắn đã giải quyết xong chuyện giặc Phù Phong rồi?

Cho dù lòng Diệp Hàm tràn đầy nghi hoặc, nàng cũng không mở miệng hỏi. “Vậy Nguyên thúc thì sao?”

“Vẫn là đi theo chúng ta, dù sao thương vụ của Bùi gia cũng nhiều, không phải hai người chúng ta là có thể giải quyết hết, huống hồ đến lúc xuất môn ra ngoài, có nhiều người vẫn hơn.”

“Thế Tiểu Tương có nên để nàng về Lạc Dương không?” Diệp Hàm lại hỏi.

“Không cần, nha đầu kia để ở lại bên người người đi...” Tiếng đập cửa cắt ngang lời Bùi Cảnh Duệ, hẳn nghiêng người nói vọng ra, “Tiến vào.”

“Đại công tử, tiểu thiếu gia, tiểu nhân mang cơm đến đây.” Gia phó bưng khay tiến vào.

“Để xuống. Trà sâm của tiểu thiếu gia đâu?” Bùi Cảnh Duệ hỏi.

“Chốc lát Tú nhi sẽ bưng đến. Vì Vương phi đặc biệt công đạo đun sôi nước thêm, mới mang đến để tiểu thiếu gia dùng”

“Được rồi, người đi xuống đi.” Bùi Cảnh Duệ một bên nói một bên đã gấp thức ăn vào bát Diệp Hàm, “Nhớ kĩ lời đại ca, ăn xong toàn bộ, đại ca sẽ không vì chuyện hôm qua mà tức giận.”

“Này... Nhiều lắm.” Diệp Hàm nói. Ngày thường nàng ăn cũng không nhiều lắm, đồng đồ ăn trước mắt, ba ngày nàng ăn cũng không hết.

Bùi Cảnh Duệ nhìn đồ ăn trên bàn, phát hiện với Diệp Hàm mà nói, quả thật nhiều lắm, vì thế không nói hai lời liền san một ít cơm trắng trong bát Diệp Hàm sang một bát khác, cùng ăn với nàng.

“Công tử...” Diệp Hàm cảm thấy khó hiểu cùng sợ hãi trước thay đổi đột ngột của hắn.

“Như thế nào, đại ca không thể ăn sao?”

Diệp Hàm lắc đầu, “Không phải. Diệp Hàm bảo người mang cơm đến cho công tử được không?”

“Không cần, đại ca bởi vì người nói ăn không xong, mới giúp người ăn, nếu lại sai người mang đến, thì người phải chính mình phụ trách ăn hết.” Bùi Cảnh Duệ nói xong lại gấp một miếng cá bỏ vào bát nàng, “Con cá này thịt khá mới mẻ, trưa nay Nguyên Lệnh sai người mang về từ Long Đằng Hiên, người ném thử xem mùi vị thế nào.”

“Tạ công tử.” Diệp Hàm kinh hãi mà ăn.

“Hàm nhi, đại ca vừa mới nói qua, không được gọi ta là công tử. Từ hôm nay trở đi, trước hay sau mặt người khác cũng không được gọi là công tử, về sau người phải luôn theo bên người ta, nếu trước mặt người khác mà gọi ta là công tử, sau lại sửa miệng bảo ta đại ca, chẳng phải làm người ta ghi ngờ?”

Diệp Hàm biết Bùi Cảnh Duệ nhắc đến chuyện nàng ở trước mặt Kính Quân An gọi sai, nhưng nàng phải gọi hắn là “đại ca”, luôn cảm thấy như vậy là đại bất kính với hắn.

“Hàm nhi.”

“Dạ, công tử.” Diệp Hàm nghe Bùi Cảnh Duệ nhắc, lập tức buông bát xuống.

Bùi Cảnh Duệ nhìn Diệp Hàm, bắt đắc dĩ mà lắc đầu, hắn cầm lấy bát cơm đưa cho nàng, thấy Diệp Hàm một lần nữa há miệng ăn cơm mới nói: “Hàm nhi, nếu người không gọi ta là công tử nữa, kia đại ca sẽ không phạt người.”

Thấy nàng ngẩng đầu nhìn mình, Bùi Cảnh Duệ cố ý dỗ nàng nói: “Ta nghĩ hai chúng ta nhất định là quá mức xa cách, mới làm cho người gọi một tiếng đại ca khó khăn như vậy. Hay như vậy đi, bắt đầu từ hôm nay, người liền dọn vào phòng đại ca, ban ngày chúng ta như hình với bóng, đêm chúng ta đồng giường cùng chằm, kể từ đó, tình cảm hai huynh đệ chúng ta nhất định thêm gắn bó, người tự nhiên sẽ không còn cảm thấy xa cách đại ca, muốn gọi...”

Bùi Cảnh Duệ bị tiếng ho khan của Diệp Hàm mà phải ngừng nói, mà Diệp Hàm ho khan dĩ nhiên là bị lời nói của hắn dọa cho, thế này hai người đều biết, từ nay về sau, Diệp Hàm sẽ nhất định ngoan ngoãn gọi Bùi Cảnh Duệ một tiếng “Đại ca.” Từ ngày cùng Bùi Cảnh Duệ nói chuyện ở thư phòng, Diệp Hàm phát hiện hẳn thật sự khác với trước đây. Trước đây khi hai người gặp mặt, luôn khách sáo mà xa cách, tuy rằng hắn là đại ca nàng, nhưng trước đầu hai người chủ tớ thân phận rất rõ ràng; nhưng từ ngày ấy, trừ bỏ việc hắn luôn bảo nàng đi theo bên người cùng xử lí mọi chuyện, không ột mình nàng đi xung quanh dò xét thương môn.

Mặt khác, Diệp Hàm cũng phát hiện thái độ của Bùi Cảnh Duệ với nàng cũng không còn lạnh nhạt như trước, trước kia nàng ra ngoài một, hai tháng, cùng lắm hấn chỉ hỏi người hầu hoặc Nguyên thúc một câu, biết chỗ nàng đi cũng không hỏi tiếp, nhưng từ ngày ấy, mặc kệ là nàng đến nơi nào, trừ bỏ Tiểu Tương phải đi theo nàng, hấn nhất định gọi Nguyên Phong hoặc Nguyên Hòa đi cùng, nếu nàng không cho bọn họ đi cùng, chỉ sợ ngay cả cửa lớn Vương phủ cũng không ra được.

Hấn cũng thường xuyên trừng mắt nhìn nàng, mỗi khi hai người ở chỗ không người, thích nắm tay nàng hoặc chạm vào hai má nàng, hấn nói như vậy mới có thể bồi đắp tình cảm, mà nàng cũng sẽ không sợ ở chung cùng hấn.

Bùi Cảnh Duệ nhìn thấy bàn tay trắng nõn của Diệp Hàm, đôi môi đỏ mọng khê mở, lông mi hơi nhú, đôi mắt long lanh, bộ dáng hơi chút đắm chiêu, hoàn toàn hé lộ kiều thái của tiểu nữ nhân, hấn càng ngắm càng nhận ra nàng xinh đẹp thiên tiên, mỗi cái nhăn mày, mỗi một nụ cười của nàng đều làm hấn động tâm.

Hôm nay dùng xong đồ ăn sáng hấn gọi nàng đến thư phòng, mặt ngoài là muốn nàng đến xem một ít sổ sách, nhưng thật ra là không muốn mang nàng đi Hàm Yên lâu thương lượng việc buôn bán.

Nếu là dĩ vãng, hấn nhất định sẽ không chút do dự để Diệp Hàm đi trước, cho nàng có thêm kinh nghiệm, thậm chí để nàng đi xử lý một mình, hấn đều có thể an tâm, bởi vì hấn biết những thương nhân đó rất có cảm tình cũng như bội phục Hàm nhi, điểm ấy đều là từ Nguyên Lệnh mà biết được, lúc ấy hấn còn thấy cao hứng thay Hàm nhi, tuổi còn trẻ như vậy đã có thể lấy được chân tâm. Hấn biết Hàm nhi thường cùng các thương gia đến Hàm Yên lâu bàn bạc, tuy mỗi một lần đều có Nguyên Lệnh đi cùng, nhưng từ khi biết nàng là nữ nhân, hấn phi thường không đồng ý, vì hấn nghĩ Hàm nhi là người của hấn rồi, không nên cùng nam nhân khác đến những nơi như vậy, nên lần này hấn hoàn toàn một tay xử lý.

Hôm nay Diệp Hàm ăn mặc như ngày thường, khoác trường bào màu trắng, Bùi Cảnh Duệ nhìn ngắm nàng xinh đẹp kiều thái như vậy, không khỏi trầm nghĩ, nếu Hàm nhi mặc đồ con gái, sẽ trông như thế nào? Nghĩ nghĩ, cầm lấy bút vẽ lên giấy bức hình diễm lệ trong lòng.

Bùi Cảnh Duệ vừa vẽ vừa nghĩ, cảm giác của mình về Hàm nhi không biết thay đổi từ bao giờ. Lúc không biết nàng là nữ nhi, tuy tình cảm hai người xa cách, nhưng hấn cũng cảm thấy không sao cả, nghĩ thâm, chỉ cần Hàm nhi có thể làm tốt chuyện hấn giao cho là tốt rồi. Nhưng sau đêm đó, hấn hy vọng nàng có thể cùng mình thân thiết hơn, hấn hy vọng nàng có thể mặc nữ trang vì hấn, hy vọng nàng có thể ngọt ngào gọi hấn một tiếng “Duệ ca”, hấn hy vọng nàng...

A! Tóm lại hấn thật hy vọng mãnh liệt Hàm nhi thuộc về hấn...

Từ lúc Diệp Hàm bước vào thư phòng, vẫn chìm trong suy nghĩ của chính mình. Bùi Cảnh Duệ gọi nàng đến vì hấn muốn xem sổ sách nàng tính toán nhiều ngày qua, nếu có vấn đề gì có thể hỏi trực tiếp nàng, nhưng đến giờ hấn vẫn không mở miệng, nên nàng vẫn trầm tư suy nghĩ.

Đối với sự thay đổi của Bùi Cảnh Duệ mấy ngày gần đây, nàng từng nói với Tiểu Tương, khi đó Tiểu Tương nói với nàng: “Tiểu thiếu gia, có lẽ đại công tử rốt cục phát hiện, biết vài năm nay người vẫn dốc sức vì Bùi gia tứ môn, hơn nữa vài ngày trước người lại bị bệnh, nên người tạm thời làm thay, chờ mấy ngày tới thân thể người khỏe mạnh hơn, người sẽ đem công việc giao lại cho người.”

Lời Tiểu Tương quả thực là giải thích hợp lý nhất trước mắt, bằng không nàng thực sự không biết giải thích thế nào về chuyển biến đột ngột của hấn.

“Hàm nhi.” Bùi Cảnh Duệ cắt đứt suy nghĩ của mình.

“Đại, đại ca.” Từ lần nghe lời đề nghị có phần không đứng đắn của Bùi Cảnh Duệ, Diệp Hàm luôn bắt mình phải dùng hai chữ “Đại ca”, hiện tại rốt cục cũng có thể tự nhiên gọi ra.

“Người lại đây nhìn xem.” Bùi Cảnh Duệ vỗ vỗ xuống chiếc ghế bên cạnh mình, Diệp Hàm thuận theo đi đến gần hấn, “Ngồi xuống nhìn xem bức họa này.”

Diệp Hàm nhận lấy bức tranh trong tay hấn, tập trung nhìn vào, phát hiện đây là một bức Mĩ nhân đồ [bức họa mĩ nhân]

“Đại ca, đây là...” Diệp Hàm vẽ mặt hồ nghi nhìn hấn.

Bùi Cảnh Duệ thấy vẻ mặt mờ mịt khó hiểu của nàng, cười nói: “Trước nói cho đại ca, người cảm thấy mỹ nhân trong họa thế nào? Đại ca sẽ nói cho người vì sao phải vẽ bức họa này.”

Diệp Hàm nghe xong, cẩn thận nhìn ngắm bức họa. Mĩ nhân xinh đẹp đứng dưới tầng y lan, người trong họa không chỉ có thần thái tự nhiên, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại khẽ hững cánh hoa theo gió bay xuống, váy áo bay bay phiêu dật, tựa như cánh hoa phiêu dăng trong gió xuân. Mặt khác, đôi mắt như làn thu thủy, thân thể mềm mại nhẹ nhàng, thật giống như lan can kia là chỗ tựa duy nhất của nàng.

“Thả hề thả hề, kì chi chiên dã. Chân phát như vân, bất tiết quyền dã. Ngọc chi chân dã, tượng chi đế dã, dương thả chi tích dã. Hồ nhiên nhi thiên dã? Hồ nhiên đế dã?” (1) Diệp Hàm dùng câu thơ trong bài “Quân tử giai lão”, đem những vần thơ ca ngợi Vệ phu nhân, dùng để ca ngợi mỹ nhân trong họa.

“Ha ha ha! Khá lắm ‘Hồ nhi thiên dã? Hồ nhiên đế dã’ a!” Bùi Cảnh Duệ đồng cảm, Diệp Hàm nghi hoặc hay đúng là hẩn đối dung nhan của người kia tán thưởng - hay là tiên nữ xuống trần giới?

“Đại ca, chẳng lẽ Diệp Hàm nói sai rồi sao?” Mỹ nhân trong họa một thân cẩm tú la quần, cài trâm ngọc, bộ diêu (2) nhẹ lay trong gió, làn da trắng nõn, nếu không phải đại ca khắc họa quá phẫn, trên đời thực sự có vẻ đẹp như vậy sao?

Nhìn Diệp Hàm nghi hoặc, Bùi Cảnh Duệ khẽ vuốt má nàng nói: “Người nói rất đúng, nhưng người cũng không cần hoài nghi, mỹ nhân trong họa có thật, chỉ sợ bức họa của ta còn chưa tả đủ một phần dung mạo của nàng.” Hẩn vừa nói vừa nâng cằm nàng lên, tử tử tế tế ngắm nhìn.

Diệp Hàm có chút sợ hãi, nhưng nàng cũng không dám cự tuyệt, đành phải chuyển ý: “Phải không? Hay tại là kĩ thuật vẽ tranh của đại ca đã đạt cảnh giới lô hỏa thuần thanh (3)?”

Nghe Diệp Hàm ca ngợi, Bùi Cảnh Duệ mỉm cười, hẩn lấy ngón tay khẽ vuốt đôi môi cánh hoa của nàng, nhớ đến cảm giác khi hôn nàng. “Hàm nhi, ngày sau nếu người thấy mỹ nhân trong họa thì sẽ tin tưởng.”

“Có thể thấy ở đâu?” Thấy Bùi Cảnh Duệ lắc đầu, Diệp Hàm hơi khó hiểu.

Bùi Cảnh Duệ thấy mi Diệp Hàm hơi nhúu, tiện nói: “Đại ca cũng chỉ thấy khuôn mặt thực của mỹ nhân có một lần, nhưng lại lưu luyến không thôi, lại tìm không được.” Hẩn thấy mấy sợi tóc hơi tán loạn của nàng, đưa tay vén tóc nàng ra sau tai, tranh thủ sờ nhẹ vành tai mềm mại của nàng.

Diệp Hàm thản nhiên, giống như không thèm để ý quay đầu tránh đi động tác của hẩn, không ngờ hẩn vẫn không dừng tay, vì thế nàng giả trang vô tình nói: “Chẳng lẽ đại ca không biết nàng là người phương nào?”

Bùi Cảnh Duệ nghe xong vuốt cằm không nói gì.

“Vậy ý tứ của đại ca là....”

“Đại ca muốn nhờ người giúp ta tìm nàng.”

“Vậy Diệp Hàm liền theo người trong bức tranh, giao cho...”

“Không! Hàm nhi, chuyện này không được nói với người ngoài, đồng thời cũng không được để người khác nhìn thấy bức họa, đại ca không hy vọng cô nương trong họa chịu thương tổn. Nếu cô nương ấy đã có hôn xứng, nghĩa là đại ca cùng nàng vô duyên, việc này sẽ từ bỏ, không nhắc tới.”

Diệp Hàm muốn hỏi có phải Bùi Cảnh Duệ muốn cưới hỏi người trong bức họa hay không, nhưng nàng lại cảm thấy mình không có tư cách hỏi, tiện nói: “Ý đại ca là muốn một mình Diệp Hàm đi tìm?”

“Không phải, ý của đại ca là nếu người có cơ hội thấy được nàng, giúp đại ca để ý đến nàng, nếu không thấy, không cần chú ý đi tìm.”

Diệp Hàm cảm thấy thật kì quái, nếu không đi tìm, chẳng lẽ người ta lại chịu tự động xuất hiện trước mắt mình sao? Hay là mỹ nhân trong tranh là người quen thuộc bên cạnh, nhưng nàng chưa từng lưu ý.

Nghĩ nghĩ, Diệp Hàm nhìn không được, liếc nhìn mỹ nhân vài lần, càng xem càng thấy người này nhìn thực quen mắt, nhưng nàng nghĩ không ra đến tột cùng là gặp qua ở nơi nào.

“Đại ca, có phải vị cô nương này là người Diệp Hàm biết hay không, mà đại ca hy vọng Diệp Hàm có thể nhận ra nàng, sau đó tiếp tục vì đại ca đi tìm?” Diệp Hàm đoán dụng ý của Bùi Cảnh Duệ.

Bùi Cảnh Duệ thật cao hứng, Diệp Hàm vốn thông minh, vốn định từng bước từng bước đánh thức nàng, như thế tình cảm càng lúc càng khó che dấu của hắn, vào một ngày gần đây, sẽ được bộc lộ ra.

“Đại công tử, Nhan công công tới chơi.” Gia phó bên ngoài thư phòng nói.

“Hoàng Thượng phái Nhan công công tới, không biết có....” Bùi Cảnh Duệ còn chưa nói hết, một người mặc quần áo trong cung đã vội vàng bước vào.

“Tiểu Nhan bá kiến Bùi công tử, Bùi thiếu gia.”

Bùi Cảnh Duệ cùng Diệp Hàm đứng dậy đáp lễ.

“Nhan công công, không biết Hoàng thượng phái công công tới là có chuyện gì giao phó?”

“Là như thế này, hôm qua lâm triều Tả Phó Xạ thượng tấu nói dân chúng cùng rất nhiều binh lính ở Lê châu cùng Thành Đô, bị người hạ một loại cổ độc tên “Vô tâm cổ”, vì thế Hoàng thượng hạ chỉ phái tướng quân Kính Quân An lập tức đi điều tra.”

“Nhưng buổi trưa Kính tướng quân mới xuất phát, buổi tối Hoàng hậu nương nương bị bệnh không rõ, ngự y trong cung đều thúc thủ vô sách, nên Hoàng thượng lâm triều xong thấy nương nương vẫn không có chuyển biến, sai tiểu nhân đến mời Bùi công tử cùng Bùi thiếu gia vào cung một chuyến.”

Bùi Cảnh Duệ nghe Nhan công công nói xong, biết những ngày sau sẽ vô cùng bận rộn. Hắn cảm thán chính mình vừa bỏ lỡ mất cơ hội biểu đạt với Hàm nhi, nhìn sâu vào nàng, hy vọng nàng có thể nhận ra tình ý hắn chưa nói ra.

Nhưng Diệp Hàm lại hiểu sai, nàng nghĩ Bùi Cảnh Duệ ý bảo nàng phải tiến cung, vì thế không đợi hắn mở miệng đã nói trước: “Đại ca, Diệp Hàm đi chuẩn bị. Mong công công cùng đại ca chờ trong chốc lát.”

Đối với việc Diệp Hàm khó hiểu chuyện phong tình, Bùi Cảnh Duệ chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài trong lòng, nhưng hắn vẫn lấy đại cục làm trọng nói: “Ta cùng Nhan công công ở đại sảnh chờ người.”

oOo

.
. .

(1) Bài DH đọc là bài “Quân tử giai lão 2” của Khổng Tử đó. Ý tả vẻ đẹp người con gái, nàng có vẻ đẹp kinh lạ như bậc thiên đế, người trông thấy phải kính sợ như thấy quỷ thần.

Tham khảo: thivien.net/viewpoem.php?ID=2854

(2) Trâm cài đầu có phần đuôi dài dài trang trí ấy.

(3) Nghĩa đen là ngọn lửa màu xanh (có nhiệt độ cao nhất trong lò). Ý chỉ những người làm/ học được việc gì cực kì cao siêu, nhuần nhuyễn.

5. Chương 5

Bùi Cảnh Duệ cùng Diệp Hàm nhanh chóng chạy đến hoàng thành, khi hai người đi vào hậu cung, cung nữ đưa bọn họ đến tẩm cung của hoàng hậu, vừa tiến vào hoa thính, đã thấy chúng ngự y mặt nhăn mày cau, Hoàng thượng thì đang vô cùng lo lắng, ưu phiền. Bùi Cảnh Duệ, Diệp Hàm, Nhan công công vừa thấy Hoàng thượng lập tức quỳ xuống hành lễ.

“Miễn lễ.” Hoàng thượng vội vàng gọi bọn họ đứng dậy. “Hàm nhi, Trẫm gọi người như thế được không? Người mau đến xem hoàng hậu đến tột cùng làm sao vậy?”

Diệp Hàm không nói hai lời liền đi vào nội thất, nàng dùng một sợi chỉ đỏ chặn bệnh cho hoàng hậu, lát sau, tiện đem sợi chỉ cho cung nữ đang đứng một bên, cẩn thận quan sát sắc mặt của Hoàng hậu, ngắt nghỉ một lúc, sau đó đứng dậy, bước ra hoa thính.

“Làm sao? ” Hoàng thượng vội vàng hỏi.

“Khải bẩm Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương bị người hạ cổ.” Diệp Hàm trả lời.

“Cổ là gì? Hoàng hậu trúng cổ gì?”

“Cổ độc, đại khái có thể phân thành thân cổ và dược cổ, thân cổ là lấy thân thể một người làm nơi cổ trú, cho cổ ăn cổ thực. Nếu trúng phải cổ, người làm thân cổ sống, người trúng cổ sống, thân cổ chết người cũng chết. Mà dược cổ là nuôi cổ trong bình hoặc lọ, cho ăn cổ thực. Chờ cổ trùng lớn lên, làm cổ kí sinh vào cơ thể người, nhưng...”

Chúng ngự y không đợi Diệp Hàm nói xong, lập tức mở miệng cắt ngang lời nàng, hỏi: “Theo như Bùi Cảnh Duệ chứng kiến, hoàng hậu nương nương trúng là thân cổ hay dược cổ?”

“Các vị đều từng xem chẩn cho hoàng hậu nương nương, theo như các vị thấy, hoàng hậu nương nương có thể trúng loại cổ gì?” Diệp Hàm không đáp, hỏi lại. Bởi vì nàng xem chẩn muộn, hoàng hậu uống thuốc do ngự y kê rồi ngủ, rốt cục có triệu chứng gì nàng cũng không tận mắt thấy, bởi vậy không dám ngắt lời, đành phải trước từ triệu chứng ngự ý nói ra rồi mới kết luận.

Chúng ngự y nghe lời Diệp Hàm nói, nghĩ là nàng hỏi khiêm nhường hỏi, lập tức nói những gì mình thấy cùng kết quả chẩn đoán.

“Vậy theo lời các người, hoàng hậu trúng thân cổ phải không?” Hoàng thượng không đợi Diệp Hàm mở miệng, liền kết luận.

“Hỏi Hoàng thượng, theo vi thần chuẩn đoán hai ngày nay, hẳn là như thế.” Một vị ngự y đại diện trả lời. Những người khác cũng vuốt cằm tỏ vẻ đồng ý.

Hoàng thượng nghe được đáp án, vô cùng không hài lòng, sắc mặt nghiêm trọng nhìn về phía Diệp Hàm, “Hàm nhi, theo người thấy, có phải thế không?”

Bùi Cảnh Duệ đứng một bên, trầm mặc không nói gì chỉ nhìn nàng, hy vọng nàng biết cách ăn nói, an ủi Hoàng thượng.

“Khải bẩm Hoàng thượng, theo Diệp Hàm, hoàng hậu nương nương trúng không phải là thân cổ mà là dược cổ. Nếu có thể tìm ra loại dược thảo dược kẻ hạ cổ cho cổ trùng ăn, tiện có thể điều chế thuốc giải, như vậy cổ trùng sẽ không thể tiếp tục gây độc cho thân thể của Hoàng hậu nương nương.”

“Vậy như thế nào mới có thể...” Bùi Cảnh Duệ đang muốn hỏi làm sao để tìm ra giải dược, đã bị Nhan công công vội vàng bước vào cắt ngang.

“Hoàng thượng, Hữu Phó Xạ bá kiến, nói có chuyện không thể không gặp Hoàng thượng.” Nhan công công tiến vào truyền lời.

“Tuyên hán đến ngự thư phòng đi.” Hữu Phó Xạ bái triều rồi lại tiến cung cầu kiến, nhất định hẳn có chuyện quan trọng phải bẩm tấu. “Cảnh Duệ, người đi cùng trẫm. Hàm nhi, chuyện của Hoàng hậu, trẫm làm người hao tổn tâm trí.”

“Hoàng thượng xin an tâm, Diệp Hàm nhất định hết sức.”

Trời mới tờ mờ sáng, một hàng bốn người vội vàng thúc ngựa tiến vào huyện Quán Khẩu.

“Đại ca, phía trước có một gian khách điểm, không bằng chúng ta nghỉ ngơi lúc này được không?” Diệp Hàm ôm Tiểu Tương phi ngựa lên trước hỏi Bùi Cảnh Duệ,

“Được.” Bùi Cảnh Duệ gật đầu, “Nguyên Lệnh, tiến lên xem xét.”

“Vâng, đại công tử.” Nguyên Lệnh nghe lệnh, lập tức phi ngựa hướng khách điểm chạy đi.

“Cảm ơn đại ca.”

“Mệt không? Có cần đại ca giúp không?” Bùi Cảnh Duệ nhìn Diệp Hàm cùng Tiểu Tương ngồi cùng một ngựa.

“Không cần làm phiền đại ca, Diệp Hàm còn có thể.” Diệp Hàm một bên điều chỉnh để Tiểu Tương tựa vào lòng mình, một bên tiếp tục tiến về phía trước.

Bảy ngày trước, Diệp Hàm xem chẩn cho hoàng hậu, xác định hoàng hậu trúng “Vô tâm cổ”, nàng cùng các ngự y thử các loại thuốc giải, nhưng đều không có tiến triển. Hai ngày sau, Vũ Huyền Môn ở Thành Đô dùng bồ câu đưa tin về An Bình vương phủ, nói tiểu thư của Thái thú Thành Đô cũng trúng “Vô tâm cổ”, thầy thuốc của Vũ Huyền môn bó tay không biện pháp, hy vọng Diệp Hàm có thể tới Thành Đô một chuyến.

Vì hai người đều mắc bệnh giống nhau, mà ban đầu “Vô tâm cổ” cũng từ đất Thục (1) truyền ra, bởi vậy Diệp Hàm xin Bùi Cảnh Duệ tâu thỉnh lên Hoàng thượng, để cho nàng đi đến đó một chuyến, có lẽ sẽ tìm ra được thảo giải được cổ độc.

Được Hoàng thượng đồng ý, Diệp Hàm vốn định đi trước một mình, nhưng Bùi Cảnh Duệ cũng đang định đến Thục, cùng bàn bạc với Kính Quân An đem giặc Phù Phòng một lưới bắt hết, vì thế hai người dẫn theo Tiểu Tương cùng Nguyên Lệnh xuất phát.

Vì bọn họ chạy không ngừng nghỉ, không tìm nơi dừng chân, bởi vậy đêm qua bốn người ăn ngủ ở rừng trúc cách huyện Quán Khẩu ba mươi dặm.

Bùi Cảnh Duệ, Diệp Hàm cùng Nguyên Lệnh đều là người luyện võ, một đêm ăn ngủ ngoài trời cũng không sao, nhưng Tiểu Tương lại nhiễm phong hàn, cả người phát sốt nóng bỏng buộc bọn họ phải lập tức lên ngựa đuổi tới huyện Quán Khẩu.

Khi Bùi Cảnh Duệ cùng Diệp Hàm tới trước cửa khách điếm, chương quỳ đã ra tiếp đón, dẫn đến một biệt viện yên tĩnh.

“Khách quan, biệt viện này là phòng hảo hạng yên tĩnh nhất của khách điếm chúng ta, các người cứ việc an tâm điều dưỡng thân mình, sẽ không có người khác đến quấy rầy.”

“Chương quỳ, cảm ơn người.” Diệp Hàm khách khí cảm tạ, “Đúng rồi, xin hỏi người phòng bếp ở nơi nào? Ta nghĩ mượn một chút, sắc một ít được thảo.”

“Khách quan, ta lập tức đi phân phó đầu bếp của phòng bếp, bảo hắn...”

“Không cần phiền toái, bởi vì những được thảo này nếu lúc sắc không cẩn thận, quá lửa sẽ mất được hiệu, nên ta muốn tự tay làm.”

“Thì ra là như vậy, chốc lát ta sẽ gọi tiểu nhị mang người đi phòng bếp.”

“Cảm ơn.”

“Không có gì.” Chương quỳ cười nói.

Diệp Hàm an trí Tiểu Tương xong, theo tiểu nhị đi đến phòng bếp.

“Đại ca ca, người cũng làm đồ ăn à?” Một tiểu cô nương mặc áo hồng hỏi Diệp Hàm.

“Đúng vậy. Nhưng mà ta không phải làm đồ ăn, ta sắc thuốc ột vị tỷ tỷ.”

“Sắc thuốc? Có phải một loại nước trà đen đen, vừa đắng vừa khó uống còn có thể làm người ta muốn phun?” Tiểu cô nương nghiêm mặt hình dung.

“Ừ, là khó uống, nhưng mà tỷ tỷ kia sinh bệnh, không uống thuốc sẽ không khỏi bệnh.”

“Đại ca ca, chờ một chút ta có thể cùng người đi xem đại tỷ tỷ kia được không?”

“Được a! Nhưng vì sao người muốn đi nhìn đại tỷ tỷ vậy?” Diệp Hàm tò mò hỏi.

Tiểu cô nương cười vui vẻ, “Ta muốn nhìn đại tỷ tỷ có xinh đẹp hay không a?”, Tiểu cô nương thấy Diệp Hàm cười nàng, tiếp tục nói: “Vì người đẹp như vậy, nếu tỷ tỷ không xinh đẹp, ta đây chính là muốn nói cho àng, không cho nàng thích người.”

“Ha, vì cái gì?” Diệp Hàm buông chiếc quạt bếp, ôm tiểu cô nương ngồi xuống một băng ghế nhỏ.

“Bởi vì nếu đại tỷ tỷ không xinh đẹp sẽ không xứng với người nha! Nên nàng không thể thích người.” Tiểu cô nương nói xong, lập tức cười hì hì: “Đại ca ca, người không thể chờ Vân Oa lớn lên, để Vân Oa làm nương tử của người? A Vượng ca ca cách vách mỗi lần nhìn thấy Vân Oa, đều cùng mẹ Vân Oa nói như vậy, nhưng mà Vân Oa thích đại ca ca thơm thơm, không thích A Vượng ca ca hôi hôi.”

Diệp Hàm nghe lời trẻ con của Vân Oa chỉ biết mỉm cười, tuy tuổi hai người kém nhau xa, nói chuyện với nhau lại rất vui vẻ, hợp ý.

Bỗng có tiếng động đánh gãy cuộc nói chuyện của hai người, tiếp theo có ba gã hắc y nhân xuất hiện ở cửa phòng bếp, Vân Oa sợ hãi kêu ra tiếng.

Phát hiện lai giả bất thiện [người đến không là người tốt], Diệp Hàm lập tức điểm vào huyệt ngũ của Vân Oa, sau đó ôm lấy Vân Oa phi thân khỏi phòng bếp, định đem bé đến nơi an toàn, lại bị gã hắc y nhân ngăn lại.

“Ba vị đại ca, không biết vì sao lại ngăn cản tại hạ?” Diệp Hàm vừa hỏi vừa đánh giá đối phương.

“Đừng cùng hắc y vô nghĩa! Đem hắc mang về đi, đến lúc đó Bùi Cảnh Duệ tự nhiên phải lấy thứ đó đền đổi hắc trở về.” Hắc y nhân bên phải nói với gã ở giữa.

Tên đó gật gật đầu, ba người lập tức vây Diệp Hàm vào giữa.

Giao thủ mấy chiêu sau, phát hiện bọn hắc cũng không muốn làm nàng bị thương, nên ôm Vân Oa phi thân lướt đến lưỡi đao của một người, mà người nọ, quả nhiên như nàng dự liệu, lập tức thu đao về, Diệp Hàm nhân thời cơ mà lao về phòng.

Ba gã hắc y nhân lập tức đuổi theo.

Vì Diệp Hàm phải ôm Vân Oa, động tác chậm hơn trước đây, hắc y nhân đuổi theo một lúc, đã vây lấy nàng.

“Các người rốt cuộc là ai? Vì sao phải bắt ta?” Diệp Hàm vừa hỏi vừa che chở cho Vân Oa.

Tên hắc y nhân cầm đầu nghe nàng hỏi chỉ cười mà không trả lời, “Người không có khả năng che chở đứa nhóc kia, đào thoát khỏi tay ta.”

Diệp Hàm thấy hắc tấn công bên phải mình, miễn cưỡng nghiêng người né tránh. Như lời hắc y nhân, nàng không có khả năng nếu kèm theo Vân Oa, nàng có thể bình yên không việc gì, nhưng nàng cũng không thể không để ý tới đứa nhỏ, cũng may hắc y nhân không có ý muốn lấy mạng nàng, nên có thể chống đỡ trong khoảng thời gian ngắn.

Mấy hiệp sau, hắc y nhân phát hiện ra suy nghĩ của Diệp Hàm, tiện nói: “Hừ! Người nghĩ ta không dám nặng tay với người?”

“Không, ta biết người bắt ta vì tình thế bất buộc.” Diệp Hàm không chút do dự nói ra tâm tư của hắc y nhân.

“Đúng vậy, cho nên...”

“Nguyên thúc, mau tới giúp đỡ...” Diệp Hàm đột nhiên hướng phía sau hắc y nhân hô to.

Hắc y nhân ngẩn ra, quay lại phía sau không thấy ai, quay đầu lại đã không thấy thân ảnh của Diệp Hàm, lập tức đuổi theo.

Lần này thì Bùi Cảnh Duệ cùng Nguyên Lệnh đến thật.

Bùi Cảnh Duệ cùng Nguyên Lệnh nhót ngựa xong, đang tính về viện tìm Diệp Hàm, giữa đường nghe thấy tiếng đánh nhau, lập tức theo tiếng mà đến.

“Nguyên Lệnh!” Bùi Cảnh Duệ ra tiếng ý bảo Nguyên Lệnh tiến lên.

Nguyên Lệnh lao ra trực tiếp, ngăn cản hắc y nhân đang đuổi theo Diệp Hàm. Hắc y nhân cầm đầu giao đấu qua lại với Nguyên Lệnh mười chiêu, biết đã mất cơ hội bắt được Diệp Hàm, liếc mắt với hai đồng bọn, lập tức nhân thừa cơ rút đi.

Bùi Cảnh Duệ nhíu mi nhìn phương hướng hắc y nhân rời đi, mới xoay người nhìn về phía Diệp Hàm đang thở dốc, thấy trong tay nàng ôm một đứa bé mũm mĩm, không tình nguyện tiếp nhận từ tay nàng. Khi hẳn thấy rõ đứa nhỏ trong tay đang ngủ, khó hiểu nhìn về phía Diệp Hàm.

Diệp Hàm vươn tay giải huyệt cho Vân Oa, “Ta sợ bé bị dọa, nên điểm huyệt ngủ của bé.”

Bùi Cảnh Duệ thấy Vân Oa tỉnh lại, lập tức buông đứa nhỏ xuống. “Đứa nhỏ, đi tìm nương cùng cha người.”

Vân Oa không thuận theo, trốn sau lưng Diệp Hàm, Diệp Hàm đành phải xoay người nói: “Vân Oa, đi chơi đi, đại ca ca cùng đại ca có chuyện muốn nói.”

“Hắn là đại ca của người?” Thấy Diệp Hàm gật đầu, Vân Oa mới bắt đầu rời đi.

“Vì sao không gọi đại ca hoặc Nguyên Lệnh đâu?” Bùi Cảnh Duệ chờ Vân Oa đi khỏi mới hỏi.

Diệp Hàm nghe vậy, cúi thấp đầu, “Thực xin lỗi, Diệp Hàm nhất thời quên mất.”

Bùi Cảnh Duệ bực nàng nói bình thản như vậy, nhưng lại ngại Nguyên Lệnh ở một bên, hẳn cũng không tiện phát tác. “Đối phương là ai? Mục đích là gì?”

Nàng lắc lắc đầu, “Không biết vì sao đối phương làm vậy, bọn hắn chỉ nói lấy ta bắt đại ca giao ra thứ gì đó.”

“Thứ gì?” Bùi Cảnh Duệ hỏi.

“Không biết, bọn hắn không nói.”

“Công tử, không bằng để tiểu thiếu gia nghỉ ngơi, cơm trưa xong, lại bàn luận việc này sau.” Nguyên Lệnh nói.

Diệp Hàm bỗng nhớ tới thuốc còn trong bếp, lập tức nói: “Ta đi sắc thuốc cho Tiểu Tương đi, đại ca cùng Nguyên thúc cứ dùng cơm trước.” Nói xong, tiện xoay người rời đi.

Bùi Cảnh Duệ nhìn Diệp Hàm rời đi, đứng một chỗ trầm tư, nghĩ thầm, qua Quán Khẩu này là tới Thành Đô, có một số việc hẳn phải biểu đạt rõ ràng với nàng, không thể để cho chuyện như vừa rồi tiếp tục xảy ra nữa.

oOo

(1) Đất Thục, nước Thục (221- 264), thuộc tỉnh Tứ Xuyên hiện nay.

Lúc ăn tối, Bùi Cảnh Duệ công đạo Diệp Hàm dùng bữa xong một giờ sau đến phòng hắn.

Vì thế sau khi Bùi Cảnh Duệ về phòng, Diệp Hàm đi trước phòng bếp sắc thuốc uống cho Tiểu Tương, chờ Tiểu Tương uống thuốc xong mới cầm hòm thuốc đến phòng Bùi Cảnh Duệ.

Lúc trước khi Diệp Hàm nghe thấy Bùi Cảnh Duệ bảo nàng giúp hắn xoa bóp, nàng tuy có kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi hắn vì sao, Bùi Cảnh Duệ lại nói cho nàng, mấy ngày nay không ngừng chạy đi, làm tinh thần hắn có chút mệt mỏi, bởi vậy Nguyên Lệnh đề nghị Diệp Hàm xoa bóp cho hắn, tiêu trừ mệt mỏi của một ngày.

Bình thường Diệp Hàm xoa bóp cho bệnh nhân để trừ bệnh giảm đau, theo lời danh y thời tam quốc Hoa Đà: “Người thường tay chân phủ tạng, ứ đọng chất độc dần mà không mất đi, dịch thành bát si: gió, lạnh, nóng, ẩm, đói, no, (mệt) nhọc, nhàn, bệnh tật của đời, theo đó mà ra. Dùng phương pháp xoa bóp, vô cùng hiệu quả.” Nên nàng thường xuyên xoa bóp cục bộ giúp người bệnh. Nhưng ở Trường An có một viện xoa bóp do một người Tây Vực làm chủ, bởi vậy Diệp Hàm nghe sớm nghe xong mới kinh ngạc, bởi vì các động tác xoa bóp, làm hai người có tiếp xúc thân mật, mà nàng luôn không thích quá mức thân cận với người khác, nhưng người không khỏe mà đề ra yêu cầu ở đây là Bùi Cảnh Duệ, nàng không có lí do gì cự tuyệt.

“Đại ca đã chuẩn bị tốt?” Diệp Hàm vừa mở bình đựng thuốc vừa hỏi hắn.

“Không được mang bao tay, nếu ngươi nhất quyết đeo, vậy ngươi trở về đi.” Diệp Hàm nghe vậy có chút do dự, bình thường mà nói, người xoa bóp nếu không muốn thân cận quá, có thể dùng loại bao tay đặc chế này, miễn cho quá mức thân mật với người bệnh.

“Đại ca, quần áo...” Diệp Hàm có chút chần chờ hỏi.

“Người hầu hạ ta đi.”

Diệp Hàm đành phải để lộ thuốc sang một bên, đến gần giường, chần chờ trong chốc lát, rồi cởi bỏ ngoại sam cùng nội bào giúp Bùi Cảnh Duệ.

“Đại ca, người nằm xuống được không?”

Đợi Bùi Cảnh Duệ nằm xuống, Diệp Hàm đổ thuốc nước vào lòng bàn tay, xoa nhẹ lên người hắn, đến khi cả người đều xoa thuốc, nàng mới có thể xoa bóp cho Bùi Cảnh Duệ.

Ước chừng qua một nén nhang, Diệp Hàm mở miệng nói: “Đại ca, có thể đứng dậy mặc áo.”

“Được, người đỡ đại ca đứng lên.” Bùi Cảnh Duệ nói.

Diệp Hàm mới cúi người tới gần Bùi Cảnh Duệ, định dìu hắn dậy, nhưng nàng lại cảm thấy phần eo cứng đờ, cả người trực tiếp ngã vào lòng Bùi Cảnh Duệ, nàng nâng mắt nghi hoặc nhìn hắn, vì sao hắn lại điểm huyệt nàng, lại không thể mở miệng hỏi.

Bùi Cảnh Duệ dùng động tác ôn nhu nhất đặt nàng lên giường, xoay người thả trường rèm xuống mới đổi mặt nàng.

Chăm chú nhìn nàng một lúc lâu sau, Bùi Cảnh Duệ mới thấp giọng nói: “Hàm nhi, vất vả người.”

Diệp Hàm muốn nói với hắn đây là việc làm phải làm, nhưng không chỉ thân thể không động đậy được, ngay cả miệng cũng không thể nói.

“Tuy người không thể nói, nhưng đại ca biết người nhất định sẽ nói, đây là việc người phải làm, đúng không?”

Bùi Cảnh Duệ nhìn vào mắt Diệp Hàm, biết hắn nói đúng. “Nhưng mà đại ca vẫn cảm thấy nên phải cảm tạ người. Người cả ngày không ngừng chạy đến chạy đi, lại đỡ thêm Tiểu Tương chịu phong hàn, bị hắc y nhân tập kích, hơn nữa vừa rồi còn giúp đại ca xoa bóp trừ mệt mỏi, đại ca thấy người cũng rất mệt mỏi, cho nên...”

Thấy Diệp Hàm mở to đôi mắt nhìn hắn, hắn tự tay cởi bỏ áo nàng.

“Hàm nhi, tóc người vừa dài vừa đen nhánh, vì sao trước đây đại ca lại không phát hiện nhỉ?” Hắn tiếp tục vuốt ve hai má cùng cổ nàng, “Làn da của người rất tinh tế, người có từng cẩn thận nhìn vành tai của mình, mượt mà, trắng hồng, nhất định so với tiểu thư danh môn càng hơn ngàn lần.”

Diệp Hàm không rõ vì sao Bùi Cảnh Duệ lại nói thế với nàng, nhưng nàng vô cùng lo lắng, nếu hắn tiếp tục sờ xuống dưới, thì bí mật của nàng sẽ bị phát hiện. Không được! Nàng nhất định phải nhanh chóng thoát khỏi giam cầm của hắn. Diệp Hàm cố vận nội công tự giải huyệt.

Đối với hành động của Diệp Hàm, Bùi Cảnh Duệ nhất thanh nhị sở [biết rõ], hắn biết Hàm nhi không có khả năng ngoan ngoãn mặc hắn làm gì thì làm, nhưng để vận công giải huyệt thành công cần một lúc, nên hắn không vội.

“Hàm nhi, để cảm tạ người, đại ca cũng xoa bóp giúp người một phen, tiêu trừ cả ngày vất vả. Người nhất định thấy kì quái vì sao đại ca lại điểm huyệt của người, vì đại ca biết, nếu đại ca nói muốn xoa bóp giúp người, người nhất định sẽ chối từ, đại ca lại không muốn cho người cự tuyệt, bởi vậy điểm huyệt của người, trực tiếp xoa bóp cho người, người sẽ không thể từ chối ý tốt của đại ca.”

Diệp Hàm hận không thể chính mình đứng dậy, không chịu bị khống chế, vì thế nàng chỉ có thể bất đắc dĩ nhắm chặt mắt. [anh Cảnh là cường thủ hào đoạt nha,]

Bùi Cảnh Duệ cởi ngoại bào của Diệp Hàm xong, lại tiếp tục cởi bỏ nội bào, hắn phát hiện nàng không mặc yếm, mà lấy vải quần chặt lại, hắn đoán nàng vì giúp hắn xoa bóp, mà nghĩ ra biện pháp này, miễn cho hai người khi xoa bóp quá mức thân cận, mà bại lộ thân phận.

Hắn một bên cởi bỏ quần áo của Diệp Hàm, một bên nhẹ vỗ về làn da tuyết trắng của nàng, khi hắn cầm đến mảnh vải trước ngực nàng, hắn cơ hồ có thể thấy khoe mắt nàng lóe lên nước mắt.

Bùi Cảnh Duệ khẽ hôn vành mi nàng, chậm rãi cởi bỏ tấm vải quấn ngực nàng. Ngay khi đôi gò bồng hiện ra sau lớp vải, Diệp Hàm vừa lúc giải khai huyết đạo, Bùi Cảnh Duệ thấy thế, lập tức cầm hai tay nàng giơ lên quá đầu, đồng thời cũng dùng cả thân mình đè lên người nàng.

“Hàm nhi, người có thể nói gì với đại ca?” Bùi Cảnh Duệ vừa dán hờ lên đôi môi đỏ mọng của nàng vừa nói.

Diệp Hàm mới thốt ra hai chữ “Đại ca”, tiện làm cho Bùi Cảnh Duệ nhắm nuốt môi đỏ.....

Một phen vu sơn vân vũ, Diệp Hàm vì mệt mỏi mà thiếp đi, Bùi Cảnh Duệ yêu chiều ôm lấy thân mình nàng, tinh tế ngắm nhìn dung nhan nàng. Diệp Hàm xinh đẹp là nhân gian hiếm có, nhưng vì ngày thường quá mức nghiêm túc, tuy nàng có thể hấp dẫn ánh mắt của người khác, nhưng vẫn bảo trì một khoảng cách nhất định cùng mọi người.

Một khi nàng buông xuống tất cả đề phòng là nàng trẻ trung, mềm mại như thế, hẳn thật hối hận đã đem quá nhiều trách nhiệm lên người nàng.

Lúc này, nàng nhu nhược, tín nhiệm dựa vào hắn, Bùi Cảnh Duệ vô cùng đau lòng những năm gần đây đã không để ý, quan tâm nàng, nên sự sủng ái mà nàng vốn được hưởng đều bị hắn bỏ qua, hẳn hận giờ phút này không thể bù lại tất cả cho nàng.

Hắn dán lên vành tai nàng nhẹ nhàng nói: “Hàm nhi, thực xin lỗi, tha thứ đại ca vài năm nay không tốt với nàng.” Ấy náy trong lòng làm Bùi Cảnh Duệ bất giác ôm nàng chặt hơn.

Sau tai tự dưng thấy ngứa ngứa, Diệp Hàm tỉnh giấc, nàng định xoay người theo thói quen, lại ngoài ý muốn phát hiện mình bị nhốt trụ.

“Đại ca làm nàng thức dậy?” Bùi Cảnh Duệ ngăn nàng dời đi lồng ngực hắn.

Diệp Hàm nghe hắn nói mà hoàn toàn thanh tĩnh: “Đại ca, vì sao?” Nàng khàn khàn hỏi.

“Vì sao là vì sao?” Bùi Cảnh Duệ buồn cười nhìn nàng, dùng sức ôm nàng chặt hơn, làm cho nàng cảm nhận sự thân mật giữa hai người.

Quả nhiên, hành động của hắn làm Diệp Hàm hiểu ra tình cảnh trước mắt của hai người, nàng nghĩ muốn che giấu khuôn mặt đỏ ửng, kết quả ngược lại càng làm hao người thêm gần sát.

Bùi Cảnh Duệ bật cười, hai tay vỗ về lưng nàng: “Vì sao phải giấu diếm thân phận của nàng?”

“Diệp Hàm cũng không phải cố ý che giấu mọi người, chính là năm đó đại ca cùng Nguyên thúc đều cho là nam hài, ta nghĩ thời gian lâu, mọi người tự nhiên sẽ biết kì thật ta là cô nương, không ngờ mọi người vẫn nghĩ ta là thân nam nhi, lâu ngày, ta cũng không biết nên giải thích với mọi người thế nào, cho nên...”

“Cho nên đành phải chấp nhận bị ngộ nhận, đúng không?” Bùi Cảnh Duệ nói tiếp lời nàng, cảm nhận Diệp Hàm gật gật đầu, hắn lại hỏi: “Vì sao trúng “Đăng hồn”, không tìm thầy thuốc tới hỗ trợ, ngược lại lại một mình chịu khổ?”

“Diệp Hàm cũng không thực hiểu biết độc tính của “Đăng hồn”, hơn nữa lúc biết độc tính cũng hiểu trừ phi... trừ phi...” Không biết mở miệng tiếp thế nào, đang định tự hỏi, bỗng nhiên nghĩ đến nếu Bùi Cảnh Duệ biết chuyện nàng trúng độc, kia hẳn cũng đã sớm biết nàng là nữ nhân. “Hay là ngày ấy đại ca vào phòng Diệp Hàm?”

“Bằng không, nàng cho rằng đại ca làm thế nào lại biết bí mật của nàng?” Hắn nâng mặt nàng, “Về sau nếu có chuyện gì, không được gạt đại ca, biết không?”

Diệp Hàm bị Bùi Cảnh Duệ thấy ngượng ngùng, sau khi gật gật đầu, lại đem chính mình chui vào lòng hắn, tuy như vậy thực thân mật, nhưng vẫn còn hơn bị hắn nhìn chăm chăm như vậy.

“Diệp nhi, nàng có trách đại ca chưa cùng nàng báai đường đã chiếm thân mình nàng?”

Diệp Hàm lắc lắc đầu, “Đại ca đừng nói như vậy. Từ năm ấy cùng đại ca, Diệp Hàm đã cho rằng kiếp này, mặc kệ thân thể hoặc sinh mệnh đều thuộc về đại ca, hầu hạ đại ca là chuyện ta hẳn nên làm, càng huống chi với thân phận của Diệp Hàm, căn bản không thể xứng với đại ca, kiếp này có thể đi theo đại ca, Diệp Hàm đã mãn nguyện.” Nàng nhẹ nhàng nói ra tâm ý của mình.

Diệp Hàm nói như vậy, Bùi Cảnh Duệ phi thường bất mãn. Hắn bỗng hiểu ra vì sao năm đó lão gia gia đem Hàm nhi phó thác cho hắn còn kiên trì buộc hắn đáp ứng: sau khi Diệp Hàm thành thân, hắn mới có thể hoàn hôn, thì ra tâm tư của tiểu cô nương này ngoan cố như thế, nhưng chẳng phải một khắc bọn họ gặp nhau kia hắn đã biết rõ? Nếu lúc ấy không phải nàng kiên trì, hắn sẽ không ra tay tương trợ, đương nhiên sẽ không có việc ngày hôm nay, có lẽ thật sự là số trời đã định.

Bùi Cảnh Duệ định nói nàng không được coi thường mình như thế, nhưng cúi đầu mới phát hiện người trong lòng đã chìm vào giấc ngủ từ bao giờ, vì thế hắn kéo chăn cẩn thận kéo chăn cho nàng, nhẹ giọng nói: “Hàm nhi, kiếp này đại ca muốn định nàng. Chờ giải quyết xong chuyện giặc Phù Phong, hai chúng ta lập tức bái đường thành thân, đại ca không cho nàng phản đối, biết không?”

Hắn nói xong, Diệp Hàm dường như chỉ hừ nhẹ một tiếng, sau đó hô hấp vững vàng; Bùi Cảnh Duệ không nói gì ôm sát nàng, để chính mình gặp lại nàng trong mộng đẹp.

Hôm sau, Tiểu Tương chậm rãi tỉnh lại, lập tức thấy bên giường có một tiểu cô nương, nhìn chằm chằm nàng không chớp mắt.

“Đại tỷ, người tỉnh rồi.” Vân Oa nhẹ nhàng thở ra nói.

“Người là...” Tiểu Tương nghi hoặc hỏi.

Vân Oa biết Tiểu Tương không rõ ràng lắm vì sao lại thế này, lập tức giải thích với Tiểu Tương.

Tiểu Tương thế mới biết, thì ra nàng sinh bệnh, còn làm phiền Diệp Hàm chăm sóc nàng một ngày, vì thế lập tức đứng dậy đổi quần áo.

“Đại tỷ tỷ, bệnh của người mới khỏi, có thể đứng dậy ngay sao?” Vân Oa nhìn nàng.

“Có thể, chỉ là phong hàn, đã không đáng lo, huống chi hiện tại là sáng sớm, tiểu thiếu gia cũng đứng dậy, ta phải đi hầu hạ mới được.”

“Ta đây có thể đi cùng người không?” Vân Oa theo sau Tiểu Tương hỏi.

“Có thể, nhưng mà người không được gây ra tiếng động, chẳng may tiểu thiếu gia còn chưa tỉnh, đánh thức tiểu thiếu gia cũng không tốt.”

Vân Oa gật gù đầu, “Nói không chừng hắn đã tỉnh, hiện tại đang sắc thuốc giúp người.”

Tiểu Tương hỏi: “Vậy người có biết phòng bếp ở nơi nào không? Chúng ta đi nơi đó tìm người.”

Vân Oa cũng đồng ý, vì thế một lớn một nhỏ lập tức đi đến phòng bếp.

Hai người tìm ở phòng bếp không thấy, lại đi xung quanh tìm kiếm cũng không thấy Diệp Hàm, Tiểu Tương tiện đi hỏi Nguyên Lệnh, nhưng hắn cũng tỏ vẻ không biết, ba người liền ở bên ngoài thảo luận sáng sớm không biết Diệp Hàm đến tốt cùng là đi nơi nào.

Diệp Hàm bị thanh âm ồn ào đánh thức, nàng xoay người, lại nghe thấy thanh âm ngoài màn trướng, “Hàm nhi, tỉnh?”

“Dạ, đại ca.”

Diệp Hàm cầm lấy chăn che thân, chính mình còn đang muốn tìm quần áo mặc vào, màn trướng đã bị xốc lên. Nàng thấy Bùi Cảnh Duệ đã thay quần áo chỉnh tề, trong tay hắn đang cầm quần áo của nàng.

“Còn mệt không? Muốn hay không nghỉ tạm trong chốc lát?” Bùi Cảnh Duệ đem xiêm y đặt ở một bên, ngồi ở mép giường kéo Diệp Hàm vào ngực vỗ về nàng.

“Đại ca, để Diệp Hàm đứng dậy mặc quần áo được không?” Diệp Hàm cúi đầu nói.

Bùi Cảnh Duệ nhìn hai má đỏ ửng của Diệp Hàm, biết nàng vẫn còn cảm giác bất an với đêm qua, không nghĩ làm khó nàng. “Được. Nhưng mà dấu hồng trên người nàng phải được bôi thuốc trước, bằng không phải hồng ba ngày, nàng không nghỉ phải như vậy đi?”

Diệp Hàm nghe hần vừa nói, cúi đầu chăm chú nhìn da thịt lộ ra ngoài chăn, phát hiện thật sự có dấu hồng như hần nói, hơn nữa mấy dấu hồng này lại giống với dấu hồng xuất hiện sau khi nàng bị hạ được, nàng bỗng nhiên hiểu ra dấu hồng trên người lần trước do đâu mà có, không khỏi mặt đỏ tai hồng.

Bùi Cảnh Duệ nhìn nàng còn thẹn thùng, nhin không được rung động trong lòng, chạm vào mặt nàng, khẽ hôn lên đôi môi hồng đào: “Còn nhớ rõ mũi nhân đồ đại ca giao cho ngươi không? Đã nghĩ ra mũi nhân trong họa rất giống với ai?” Hy vọng nàng có thể hiểu được tâm ý của mình, nhưng lại không dám làm căng, đành phải lấy bức họa kia không ngừng ám chỉ nàng.

Thấy Diệp Hàm nhẹ lay động đầu, Bùi Cảnh Duệ còn nói thêm: “Cứ tiếp tục nghĩ, không nghĩ ra có thể đem họa để Tiểu Tương giúp nàng nhìn, chờ nàng nghĩ đến mũi nhân là ai, còn nghĩ muốn những lời đại ca nói với nàng lúc ấy, liền tìm đến đại ca nói chuyện.”

Ngữ tất, Bùi Cảnh Duệ lại ôm chặt thân mình nhu nhược, xinh đẹp của Diệp Hàm, dục vọng muốn giữ lấy nàng không ngừng tăng lên, hần bắt buộc chính mình phải buông nàng ra, tập trung tư tưởng nghĩ đến chuyện giặc cỏ, qua một hồi lâu, hần mới đứng dậy đi ra ngoài.

“Hàm nhi, đại ca đến thiên đường chờ nàng, cơm nước xong, chúng ta liền khởi hành.”

Diệp Hàm gật gật đầu, nàng chờ Bùi Cảnh Duệ ra cửa phòng mới đứng dậy mặc quần áo, vừa mặc vừa nghĩ về câu đồ của Bùi Cảnh Duệ.

6. Chương 6

Nhóm người Bùi Cảnh Duệ vừa tiến vào cửa thành Thành Đô, liền phóng chậm tốc độ, thứ nhất vì bọn hần đã tới gần mục đích, thứ hai là người đi lại trên đường rất nhiều, nếu ngựa phi quá nhanh, không cẩn thận có thể làm bị thương người khác.

“Tiểu Tương, cẩn thận!”

Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh, Tiểu Tương thiếu chút nữa để ngựa cán lên người khác, may mắn Diệp Hàm nhanh trí phi thân xuống, ôm tiểu nam hài trước vó ngựa đi.

“Tiểu đệ đệ, có sợ không? Bạc này người lấy đi...” Nói xong, nàng lấy một thỏi nguyên bảo trong ngực đưa cho tiểu nam hài, lại phát hiện tiểu nam hài có hành động khác thường, lập tức lùi về sau.

Bùi Cảnh Duệ cũng phát hiện ra dị thường, lập tức phi thân xuống đi tới bên cạnh nàng. “Hàm nhi?”

Tiểu nam hài biết hành động thất bại, nhanh chóng quay đầu chạy đi, mới được mấy bước, thân mình hần tự nhiên cứng đờ, cả người ngã nhào xuống đất.

Nguyên Lệnh quan sát bốn phía, quả nhiên hần phát hiện ra có ba hắc y nhân biết sự việc bại lộ, lập tức lẩn đi, vì thế hần tới gần nam hài kia, phát hiện tiểu nam hài đã trúng độc thân vong.

Bùi Cảnh Duệ xác định Diệp Hàm không bị thương mới đi đến cạnh Nguyên Lệnh, “Người bị làm sao vậy?”

“Bẩm công tử, người đã tắt thở, hiển nhiên đã hạ độc trước, cho nên mặc kệ việc có thành công hay không, đứa nhỏ này cũng vẫn mất mạng.” Nguyên Lệnh bẩm báo.

Bùi Cảnh Duệ nghe Nguyên Lệnh nói xong chỉ nhíu nhíu mày, mà Diệp Hàm thì khác, nàng không khỏi thở dài, ngờ ngác nhìn thân thể nằm trên mặt đất không còn nhúc nhích.

Bùi Cảnh Duệ hiểu Diệp Hàm nhất định là vì thế mà tự trách, hần đau lòng nói: “Hàm nhi, việc này không liên quan tới ngươi, đừng vì thế mà tự trách.”

“Đại ca...” Diệp Hàm muốn đè nén đau xót vì cái chết của tiểu nam hài, nhưng một người lúc trước còn sống khỏe mạnh, nháy mắt mất đi sinh mạng, bảo nàng chấp nhận như thế nào?

Bùi Cảnh Duệ đi đến bên Diệp Hàm, đem nàng kéo vào trong lòng, rồi phi thân lên ngựa, đồng thời công đạo với Nguyên Lệnh, “Tìm người đem tiểu nam hài này an táng. Sự tình xong xuôi, đi đến Long Đằng hiên cùng chúng ta hội hợp.”

“Vâng, đại công tử.” Nguyên Lệnh lập tức thi hành chuyện Cảnh Duệ giao phó.

“Tiểu Tương, ” Bùi Cảnh Duệ gọi nha hoàn còn thất thần, “Cưỡi ngựa của tiểu thiếu gia đi theo, chúng ta đến Long Đằng hiên trước.”

Bùi Cảnh Duệ ôm chặt người trong ngực, phi ngựa hướng Long Đằng hiên đi tới. Đối hành động thương tổn Diệp Hàm của bọn giặc Phù Phong hai ngày nay, cảm thấy đầy bụng tức giận, hẳn nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất đem bọn chúng một lưới bắt hết.

Long Đằng hiên, Bùi Cảnh Duệ lập tức triệu thấy thuốc của Vũ Huyền môn cùng môn chủ Hồ Diệu quán, bắt đầu bàn bạc kế hoạch diệt giặc cỏ. Diệp Hàm sau khi nghỉ ngơi, nội tâm rung động cũng dần dần bình ổn.

“Tiểu thiếu gia, Thái thú đại nhân phái người mời ngài qua phủ một chuyến.” Tiểu Tương tiến lên nói với Diệp Hàm.

“Thái thú kia tin tức cũng thật linh thông, tiểu thiếu gia đến nơi này còn không đến một nén hương, hẳn đã đến mời người.” Môn chủ Hồ Diệu quán Trương Lỗ nói.

“Trương Lỗ, không được như thế.” Nguyên Lệnh không hài lòng nói.

“Vâng, Lệnh gia.” Trương Lỗ lập tức ngậm miệng.

“Nguyên thúc, đừng trách Trương thúc, hẳn là người thẳng tính, không có ác ý.”

Diệp Hàm nói hộ Trương Lỗ, lại quay đầu nói với Trương Lỗ: “Trương thúc, về sau nói chuyện cẩn thận một chút, đừng làm đối phương khó xử. Kẻ khác xấu hổ bất an, chúng ta cũng không có gì tốt.” Diệp Hàm tuy còn nhỏ tuổi, nhưng trên phương diện xử sự với người khác, nàng đều có cách thu phục lòng người.

Nguyên Lệnh nghe vậy gật gù đầu, hẳn biết tiểu thiếu gia tuy luôn khoan dung với thuộc hạ, nhưng nếu làm sai tiểu thiếu gia nhất định nói cho bọn hắn, không giống hắn luôn nghiêm khắc như vậy.

“Vâng, tiểu thiếu gia.” Trương Lỗ thành tâm nói. Tuy hẳn hơn tiểu thiếu gia nhiều tuổi, nhưng tiểu thiếu gia xử sự chu toàn, suy nghĩ chu đáo; hơn nữa vài năm nay tiểu thiếu gia khi xử lý các thương vụ của Bùi gia tứ môn, vẫn luôn tham khảo ý kiến của các môn chủ trước, sau đó mới ra quyết định có lợi nhất. Ngoại trừ Bùi Cảnh Duệ, tiểu thiếu gia là người thứ hai Trương Lỗ hẳn bội phục tận đáy lòng.

Diệp Hàm nhìn về phía Bùi Cảnh Duệ nói, “Đại ca, Diệp Hàm đi xuống trước chuẩn bị mấy thứ, như thế tiện đi phủ Thái thú đại nhân trước.”

Bùi Cảnh Duệ gật đầu, “Hàm nhi, ” Hắn đột nhiên gọi Diệp Hàm lại, “Để Nguyên Lệnh cùng người.”

Nàng vốn định từ chối, nhưng nhìn thấy vẻ mặt Bùi Cảnh Duệ ý nói không cho cự tuyệt, đành phải nói: “Vâng. Nguyên thúc, phiền thúc đến trước đại môn chờ Diệp Hàm, Diệp Hàm chuẩn bị xong sẽ đến cùng người hội hợp.” Nói xong, nàng lập tức xoay người rời đi.

Khi Diệp Hàm từ phủ Thái thú trở lại Long Đằng hiên, hội nghị đã sớm chấm dứt, nàng nói đại khái tình hình tiểu thư nhà Thái thú với Bùi Cảnh Duệ, cũng thỉnh Vũ Huyền môn tập trung các loại dược thảo lại, không cần biết có độc hay không có độc, nhưng ba ngày qua đi, vẫn không tìm ra giải dược.

“Ai nha!”

“Tiểu thiếu gia làm sao vậy?” Tiểu Tương đang phân loại các loại dược thảo một bên vội vàng hỏi.

Diệp Hàm nhìn thấy máu chảy từ miệng vết thương nói, “Không có gì, chỉ là bị gai thảo dược cửa vào.” Vừa nói xong, tay của nàng đột nhiên bị người bắt lấy.

“Đại công tử!”

“Đại ca!”

Diệp Hàm cùng Tiểu Tương cùng kêu lên.

Bùi Cảnh Duệ ngậm lấy ngón tay chảy máu của Diệp Hàm, chốc lát sau, mới buông ra, “Cẩn thận một chút, chẳng may cây này có độc, chỉ sợ người còn chưa giải độc xong, cả người đã ngã xuống.”

“Vâng.” Diệp Hàm đỏ mặt thấp giọng trả lời, bỗng nhiên nhớ tới Bùi Cảnh Duệ lúc này phải ở nghị hiên mới đúng, sao lại tới đây tìm nàng? “Đại ca tìm Diệp Hàm có việc?”

“Ừ.”

Bùi Cảnh Duệ lôi kéo Diệp Hàm đi đến ngồi xuống ghế, “Mới vừa rồi Đường môn sai người đến đưa thiệp, nói quá trưa phải vào cửa đến bái phỏng nàng.”

Diệp Hàm nghi hoặc nhướn mày liễu, “Đường môn muốn tìm ta? Là vì chuyện gì?”

Bùi Cảnh Duệ lắc đầu, “Trên thiệp không ghi rõ, ta nghĩ chờ bọn họ đến đây tự nhiên sẽ biết.”

“Vâng.” Diệp Hàm lên tiếng.

“Hàm nhi, ” Bùi Cảnh Duệ vuốt má nàng, “Đã nhiều ngày qua nàng gầy hơn, có cơ hội phải nghỉ ngơi thêm, đừng làm bản thân thêm mệt, biết không?” Giọng nói của hắn tràn ngập đau lòng.

Đối sự quan tâm của Bùi Cảnh Duệ, Diệp Hàm không biết biểu hiện như thế nào, đành phải trả lời: “Vâng, Diệp Hàm sẽ chú ý thân thể của mình, mong đại ca yên tâm.”

Nàng vẫn kính sợ hắn như trước, hắn thật sự không biết sửa lại nàng như thế nào, yêu nàng, thương nàng, nhưng nàng luôn kính trọng, cung thuận hắn, làm cho hắn không khỏi có chút phiền não.

“Hàm nhi, lâu rồi chúng ta không cùng nhau nói chuyện, không bằng đang dùng cơm trưa, thuận tiện tán gẫu mấy chuyện gần đây được không?” Bùi Cảnh Duệ tuy là hỏi, nhưng cũng không chấp nhận từ chối, kéo tay nàng đi tới thềm đường.

Hai người vừa dùng cơm vừa tán gẫu, thấy Diệp Hàm còn gầy hơn khi mới tới Thành Đô, Bùi Cảnh Duệ cảm thấy vạn phần đau lòng.

“Hàm nhi, chuyện Vô tâm cổ giao cho thầy thuốc của Vũ Huyền môn được không?”

Diệp Hàm hiểu hắn không muốn mình quá mệt mỏi, nhưng chuyện liên quan đến sinh mệnh con người cùng trách nhiệm của chính mình, nàng thật sự không thể nói buông tay đứng một bên.

“Đại ca, nếu Diệp Hàm muốn đại ca đem chuyện bắt giặc Phù Phong giao cho Hồ Diệu quán, đại ca sẽ nguyện ý?”

“Này...” Bùi Cảnh Duệ hiểu nàng muốn dùng việc này để so sánh với tình cảnh của nàng, nhưng thấy nàng cứ bôn ba qua lại giữa phủ Thái thú cùng Long Đẳng hiên, hắn quả thực không nỡ. “Chẳng lẽ nàng không biết đại ca nói thế vì không muốn nhìn nàng mỗi một ngày sao?”

Nàng một chút cũng hiểu được tâm ý của hắn sao?

Diệp Hàm nghe hắn nói, trong lòng không khỏi ảm áp, lại cảm kích đầy cõi lòng, “Ta thực cảm tạ đại ca đã quan tâm, nhưng là chuyện cứu người, không thể nói buông tay là buông tay được, nếu ta không hết sức, làm Hoàng hậu cùng Thái thú tiểu thư gặp việc ngoài ý muốn, dù mọi người không trách cứ ta, ta cũng sẽ áy náy cả đời, đây cũng không phải chuyện đại ca muốn thấy đúng không? Tựa như ta biết đại ca cũng như thế về chuyện bắt giặc Phù Phong, không phải sao?”

Bùi Cảnh Duệ đương nhiên có thể hiểu ý nàng, bởi vì hắn quả thật cũng có thái độ như thế, nên hắn biết không thể làm nàng buông tay, vì thế hắn không tiếp tục miễn cưỡng. “Nếu nàng nói như vậy, đại ca cũng không miễn cưỡng người, nhưng mà người phải hứa với đại ca, phải bảo trọng thân thể.”

Diệp Hàm gật gật đầu, đang định tiếp tục dùng cơm, lại phát hiện hắn một phen bắt lấy tay nàng, kéo nàng về phía hắn.

Bùi Cảnh Duệ một tay ôm nàng, một tay gấp đồ ăn đút cho nàng, “Ăn nhiều một chút, nhiều ngày nay nàng gầy đi không ít.”

Diệp Hàm tuy có ngưng ngừng, nhưng vẫn nhu thuận há mồm cho hần dứt. “Đại ca, Diệp Hàm có thể chính mình ăn.”

Bùi Cảnh Duệ cười nàng khó hiểu phong tình, “Nàng liền ngoan ngoãn để đại ca dứt cơm cho nàng, cũng để đại ca hưởng thụ cảm giác ôm nàng được không?”

Sau khi đến Long Đằng hiên, hai người vẫn duy trì khoảng cách nhất định, thứ nhất vì Diệp Hàm vẫn mặc nam trang, hai nam nhân cùng một chỗ ôm ấp hoặc có hành động quá mức thân mật, trong mắt mọi người là rất bất nhã; thứ hai là hai người đều bận bịu việc của mình, thời gian gặp nhau rất ít, huống hồ quan hệ còn chưa công khai, ban đêm cũng đều tự ngủ trong phòng mình, vậy nên Bùi Cảnh Duệ phi thường nhớ cảm giác Diệp Hàm trong lòng hần.

Diệp Hàm vì không hiểu chuyện, đối với cảm tình nàng lại luôn lạnh nhạt, chưa thể hiểu biết nỗi tương tư chi khổ của Bùi Cảnh Duệ, nhưng nàng vẫn duy trì phục tùng Bùi Cảnh Duệ, phóng túng thân thể của mình mặc hần ôm cùng dứt cơm.

Bữa trưa nay, không chỉ có ăn đến nùng tình mật ý, còn tình ý miên miên.

Cơm nước xong không lâu, hạ nhân tiến đến thông báo, Nhị gia cùng Nhị công tử, tứ công tử, ngũ công tử của Đường môn đến cầu kiến.

“Mời bọn họ đến nghị hiên.” Bùi Cảnh Duệ phân phó.

“Dạ, đại công tử.”

Sau khi hạ nhân rời đi, Bùi Cảnh Duệ cùng Diệp Hàm cũng đứng dậy đến nghị hiên.

Hai bên gặp nhau mới biết được, thì ra hai năm trước Đường nhị gia từng được Diệp Hàm cứu trợ, lần này đến bái phỏng, thứ nhất là cảm tạ ơn cứu mạng năm đó, thứ hai là hy vọng Diệp Hàm có thể xem bệnh cho cháu gái hần.

Người ta đã vào cửa xin giúp, Diệp hàm cũng đành phải đồng ý.

Bùi Cảnh Duệ thì chỉ còn biết bất đắc dĩ lắc lắc đầu, cái gọi là “lương y như từ mẫu”, dùng với người khác thì không chắc, nhưng dùng với Diệp Hàm thì chỉ có hơn chứ không có kém.

“Hàm nhi, ” Trước khi Diệp Hàm ra ngoài, hần gọi nàng lại, “Đại ca đi cùng người.”

“Không cần phiền đến đại ca, Diệp Hàm đi nhanh sẽ về.” Diệp Hàm khoác hòm thuốc, ở cửa nói với Bùi Cảnh Duệ. Vì Nguyên Lệnh đang ra ngoài lo chuyện, nên nàng tính toán chính mình đến Đường môn.

“Vừa nãy Đường nhị gia có nói, Kính tướng quân làm khách ở Đường môn, đại ca tìm hần có việc, liền cùng nhau ngồi xe đi thôi.”

Diệp Hàm biết Bùi Cảnh Duệ muốn ngồi xe ngựa để nàng có thời gian nghỉ ngơi, liền không hề nhiều lời cùng hần ngồi xe ngựa đã chuẩn bị sẵn, vừa lên xe nàng lập tức bị hần ôm vào ngực.

“Đừng nói, nhắm mắt lại nghỉ ngơi trong chốc lát, đến Đường môn đại ca sẽ đánh thức người.”

Diệp Hàm đã sớm nghe nói trên giang hồ Đường môn có kỹ thuật dụng độc bậc nhất, nhưng cao thủ giải độc trong Đường môn cũng không ít, nàng nhớ rõ nhị công tử Đường môn Đường Quân cũng là người học y, vì sao hần không chữa bệnh uội muối mình đâu? Diệp Hàm nghi hoặc, lại cũng chỉ đặt trong lòng, không mở miệng nói.

Môn chủ đương nhiệm Đường môn Đường Hán Thiên tươi cười hoan nghênh, “Nghe đại danh hai vị đã lâu, hôm nay được thấy, mới biết hai vị quả thật như lời người, thật sự là anh hùng xuất thiếu niên nha.”

Bùi Cảnh Duệ chấp tay đáp lễ, “Đường chưởng môn quá lời, văn bối nghe đại danh ngài mới như sấm dậy bên tai, ngưỡng mộ đã lâu.”

Diệp Hàm lịch sự nói, “Diệp Hàm bái kiến Đường chưởng môn.”

“Nghe nhị đệ nói Diệp Hàm hiền chất từng cứu hẩn một mạng, lại đáp ứng chữa trị cho tiểu nữ, thật sự là cảm kích vô cùng.” Đường Hán Thiên cảm kích nói.

“Đường đại gia nói như vậy, Diệp Hàm thật sự là quý trọng, Diệp Hàm học y vốn là vì cứu người, nên Đường đại gia không cần phải để trong lòng.” Nàng dừng một chút, lại tiếp tục nói, “Không biết lúc này Đường cô nương có tiện để Diệp Hàm xem chẩn không?”

“Có thể, có thể, nhưng mà...” Đường Hán Thiên bối rối trong chốc lát, mới nói: “Sự tình là thế này, tiểu nữ sau khi có bệnh, tính tình trở nên táo bạo vô cùng, thường thường trợn mắt dọa người, hơn nữa thầy thuốc xem bệnh cho nàng, lại bị nàng đối xử vô lễ, bởi vậy mong hiền chất kiên nhẫn.”

Diệp Hàm gật đầu tỏ vẻ hiểu được, cùng người hầu dẫn đường rời đi, để lại Bùi Cảnh Duệ, Đường Hán Thiên cùng Kính Quân ở đại sảnh nói chuyện.

Người hầu mang nàng đến một mảnh sân có rất nhiều cây mai, “Bùi công tử, bên trong là phòng của tiểu thư, người muốn chính mình đi hay là ta bảo nha hoàn dẫn người đi?”

“Tiểu ca, ta có thể chính mình đi.” Diệp Hàm nhìn thấy mặt hẩn biến sắc, đoán Đường tiểu thư này hay làm khó hạ nhân.

“Vậy Bùi công tử cẩn thận, tiểu nhân đi xuống.” Nói xong, tên người hầu gật đầu rời đi.

Diệp Hàm giơ tay đẩy cửa mà vào.

“Cuồng đồ lớn mật, ban ngày ban mặt dám bén mảng vào phòng tiểu thư nhà ta.” Một cô nương ăn mặc đồ nha hoàn quát to.

“Tại hạ Bùi Diệp Hàm, là Đường nhị gia mời tại hạ đến xem bệnh cho Đường cô nương, không biết cô nương có thể không?” Diệp Hàm khách khí giới thiệu.

“Không thể.” Đường Vân không hề khách khí trả lời.

“Nếu cô nương không thể, vậy tại hạ cáo từ.” Nói xong, Diệp Hàm xoay người định rời đi.

“Đứng lại!” Đường Vân hô to. Thấy bước chân Diệp Hàm không chậm lại, liền vọt tới trước ngăn lại nàng, “Ai nói người có thể đi?”

“Cô nương nói.” Diệp Hàm vẻ mặt lãnh đạm nói.

“Ta cũng không nói gì.” Đường Vân không thừa nhận quát.

“Cô nương không phải nói lúc này không thể sao? Nếu không thể chứng tỏ ta có thể trở về.”

“Ta chỉ nói không thể, cũng không nói gì đến người có thể trở về.” Đường Vân gắt giọng.

“Cô nương, ta đến là xem bệnh cho cô nương, nếu người không thể cho ta xem, hoặc là không muốn cho ta xem, ta đây không trở về còn ở nơi này làm gì?”

“Ta lại chưa nói không cho người xem.” Nói ra nói vào, Đường Vân lập tức biết mình lỡ miệng, nghĩ thầm, nếu người này dám giễu cợt nàng, nàng nhất định sẽ cho hẩn chết rất khó coi, nhưng mà Diệp Hàm không hề như nàng nghĩ mà cười nàng.

“Đó là tại hạ hiểu lầm ý cô nương, mong cô nương tha thứ vì tại hạ thô tâm cùng vô lễ. Không biết hiện tại có thể để tại hạ xem bệnh cho cô nương không?”

Đường Vân vốn định từ chối, nhưng nàng sợ lại nói ra mồm, Bùi Diệp Hàm sẽ xoay người bước đi, mà chính mình lại có ấn tượng tốt về hẩn, không hy vọng hẩn đi, đành phải gật đầu đồng ý.

“Chúng ta trở về phòng cô nương được không?” Diệp Hàm vẫn là có lễ hỏi.

Đường Vân đành bất đắc dĩ dẫn Diệp Hàm về phòng.

Diệp Hàm trước khi tiến vào phòng bỗng mở miệng, “Hai vị Đường huynh đệ nếu không ngại cũng tiến vào nhìn xem.” Nói xong, cũng không quay đầu đi vào trong phòng.

“Nhị ca, đi thôi.” Đường lão đại tiêu sái đi theo vào.

Đường lão nhị tuy hổ thẹn vì bị người ta phát tiện tung tích, nhưng mà vẫn bước theo.

Bọn hần tiến vào liền nghe Diệp Hàm nói với Đường Vân, “Bệnh của cô nương đã có một năm đi?”

“Sao ngươi lại biết?” Đường lão ngũ ngạc nhiên hỏi.

Diệp Hàm nhìn mấy người kinh ngạc, chậm rãi nói: “Nhìn miệng vết thương trên tay Đường cô nương, tầng da mới có đến mười tầng, chứng tỏ Đường cô nương mắc bệnh đã được một năm.”

Đường lão ngũ cúi đầu không nói, nội tâm thấy cảm phục Diệp Hàm, khó trách ai cũng khen ngợi Diệp Hàm là kì tài hiếm thấy, hần đoán tuổi của Diệp Hàm cũng không lớn hơn hần. “Bùi huynh đệ, không biết năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?”

“Mười bảy.”

“Ngươi mới mười bảy?!” Đường lão ngũ kinh ngạc kêu lên.

Đường lão nhị cũng kinh ngạc không kém, thật không ngờ Diệp Hàm còn trẻ tuổi, mà y thuật đã vô cùng tinh như thế.

“Đường cô nương, vết thương cách bao lâu mới phát tác một lần?” Diệp Hàm hỏi.

“Sao ngươi không tự mình nhìn xem.” Đường Vân cố ý nói.

Diệp Hàm lạnh lùng, “Đường cô nương nếu không muốn xem bệnh, vậy tại hạ cáo từ, các người vẫn nên mời cao nhân khác đi.”

Diệp Hàm mới đứng dậy, Đường Vân lập tức kích động nói, “Mười ngày.”

Huynh đệ Đường gia thấy muối muối kích động như vậy, đáy lòng đều cười thầm.

Diệp Hàm quay đầu nói với nha hoàn, “Chuẩn bị bút mực.”

Một lát sau, nha hoàn mang đến văn phòng tứ bảo [nguyên mực, bút, giấy, gác bút] , Diệp Hàm mài mực, cầm lấy bút vừa viết vừa nói: “Chúng hoại tử, độc chướng trong cơ thể tích tụ không tiêu tan, vết thương năm ngày lại sưng lên không có mưng mủ, dùng phương thuốc này, hoa kim ngân bốn lạng, bồ công anh hai lạng, cam thảo hai lạng, bạch chỉ lạng, thiên hoa phấn bốn đồng, sắc lấy nước uống.” (1)

“Nhưng miệng vết thương của lệnh muội có mưng mủ, ta chữa vết thương mưng mủ trước, để lại thuốc cao bôi ngoài ra, đồng thời uống thang thuốc ta kê. Thấy miệng vết thương liền lại, tiếp tục uống cho đến khi vẩy bung ra, cách bảy ngày lại uống thuốc, sau đó cách một tháng uống là được.”

“Bệnh của Vân muội có thể tốt lên không?” Đường lão ngũ không tin hỏi.

Nghe Đường lão ngũ nói, Diệp Hàm cũng không tức giận, “Kỳ thật Đường cô nương cũng không bị bệnh nặng, sở dĩ bệnh cũ không ngừng tái phát, chính vì độc chướng trong cơ thể không tiêu tan được, mà thầy thuốc bình thường chỉ nhìn thấy ngoại thương, nên chỉ kê thuốc chữa ngoại thương, lại không tính đến độc hỏa trong người Đường cô nương, bởi vậy ngoại thương tuy đỡ, độc trong cơ thể lại cách ngày tái phát, bệnh này thoát nhìn như bệnh khó chữa, nhưng không phải, Đường cô nương chỉ cần uống thuốc như ta vừa kê, hết bệnh sẽ không tái phát.”

“Thì ra như thế, Vân muội chịu khổ.” Đường Thiên nghĩ lại một năm qua Đường Vân bị bệnh hành hạ mà cảm thấy đau lòng.

Đường Vân nghe nhị ca nói như vậy, hốc mắt lập tức đỏ lên, thoát nhìn sở sở đáng thương.

“Đường cô nương, Diệp Hàm còn có một câu muốn nói, hy vọng cô nương có thể ghi nhớ trong lòng.”

Đường lão ngũ tò mò hỏi: “Là câu gì?”

“Ít tức giận, độc hỏa tức, khí ôn hòa, thể tự an.” Nói xong, Diệp Hàm liền cáo từ rời đi.

Diệp Hàm cùng Bùi Cảnh Duệ rời Đường môn, cùng bọn họ còn có Kính Quân An cùng thị vệ của hần.

Bên ngoài xe tự dừng ồn ào, đánh gãy cuộc nói chuyện bên trong.

Diệp Hàm đang ngồi trong lòng Bùi Cảnh Duệ liền ngồi thẳng dậy, “Không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

“Đại ca đi xuống nhìn xem, người ở trên xe nghỉ ngơi, đừng nhúng tay.” Nói xong, Bùi Cảnh Duệ đứng dậy xuống xe.

Diệp Hàm cũng không ngoan ngoãn ngồi im trong xe, chờ Bùi Cảnh Duệ xuống xe nàng liền vén màn xe, định quan sát, cũng không định nhúng tay.

Bùi Cảnh Duệ vốn chỉ muốn xuống xe nhìn xem, vì hắn cho rằng còn có Kính Quân An và năm tên thị vệ của hắn, đối phó với bọn hắc y nhân này thừa sức, nhưng không ngờ đối phương quá hung hãn, không muốn bọn họ chịu thương tổn, hắn chỉ có thể ra tay chặn đường hắc y nhân.

Hắc y nhân phát hiện có người xen vào, kẻ cầm đầu lập tức cao giọng hô: “Lui!” Chỉ chốc lát sau, sáu hắc y nhân đã biến mất vô ảnh vô tung.

“Bọn giặc đáng chết, có gan không được chạy!” Kính Quân An đang định đuổi theo, lại bị Bùi Cảnh Duệ ngăn cản.

“Vì sao không cho ta đuổi bắt?” Kính Quân An hỏi.

“Người chắc chắn có thể bắt được người không? Hơn nữa chúng ta cũng không biết rõ về đối phương, tùy tiện đuổi theo có thể lại rơi vào bẫy của địch nhân, không bằng trở về tính kế bàn bạc rõ ràng.” Bùi Cảnh Duệ phân tích.

“Nếu ta đoán không lầm, bọn chúng nhất định là đám giặc Phù Phong.” Kính Quân An phẫn uất nói.

“Ta biết, mấy ngày trước ta đã chạm mặt bọn hắn, nhưng ta chưa tra ra vì sao bọn chúng hết lần này đến lần khác nhắm vào ta.”

“Ta biết.” Kính Quân An lập tức nói ra tin tức mình tìm được: “Hai ngày trước thám thính ta phái ra ngoài hồi báo, nghe nói bọn chúng xảy ra chuyện, danh sách tổ chức bị mất, theo đồn là nằm trong tay người.”

Diệp Hàm bỗng mở miệng, “Xem ra việc này hiển nhiên có lợi cho chúng ta, không bằng chúng ta trở về bàn bạc kế sách, có thể biến bị động thành chủ động.”

“Hay là Hàm nhi đã có chủ ý?” Kính Quân An nhìn Diệp Hàm, tò mò hỏi han.

Bùi Cảnh Duệ có chút không vui, hắn không thích Kính Quân An nhìn chằm chằm vào Diệp Hàm, cho dù biết rõ Kính Quân An chỉ là tò mò về lời Diệp Hàm nói, vì thế không đợi Diệp Hàm mở miệng, hắn liền nói: “Trở về điều động người, việc này sẽ tính toán tiếp.”

7. Chương 7

Đường môn, Không gian yên tĩnh trong gió mơ hồ truyền đến một tiếng nói.

“Suất gia, không tìm thấy.”

“Không có khả năng, tin tức quả thật truyền ra từ Đường môn, hơn nữa Kính Quân An cùng Bùi Cảnh Duệ cũng ở đây, danh sách nhất định cũng ở nơi này.”

“Suất gia, hay là tin tức có nhầm lẫn? Bằng không chúng ta có nhiều người như vậy, lúc này tìm gần một canh giờ, cũng không thu hoạch được gì?” Một hắc y nhân có thanh âm mềm mại như nữ tử nói.

“Chẳng lẽ... Không tốt! Chúng ta trúng kế, lập tức lui lại!” Suất gia cao giọng hô, nhưng đã muộn.

Bốn phía ánh lửa ngập trời, hắc y nhân không còn nơi chạy trốn.

“Nhị ca, ta còn nghĩ không biết bao giờ những kẻ này mới biết trúng kế “Thỉnh quân nhập úng” [gây ông đập lưng ông] , không ngờ phải mất một canh giờ, hại ta chờ đến ngủ quên.” Đường lão ngũ nói.

“Ngũ đệ, không được vô lễ, tuy đối phương không quanh minh chính đại đến cửa bái phỏng, nhưng người đến là khách, chúng ta không nên chậm chạp đối đãi. Nhị đệ, người nói có phải hay không?” Đường lão đại phe phẩy cây quạt, khách khí có lễ nói.

“Đại ca nói rất đúng. Nhưng chúng ta là tiểu bối, nên chiêu đãi khách đến thế nào, chờ Kính tướng quân, Bùi đại công tử, cha cùng nhị thúc đến hỏi, người nói có được không?”

Suất gia vừa nghe bọn hắn nói thế, lại hô to: “Lui!”

“Đừng gấp!” Có tiếng quát: “Bọn Phù Phong lớn mật, Kính mỗ hôm nay nhất định phải bắt hết các người!”

“Ha ha ha!” Suất gia cười lớn, ngữ khí khinh miệt nói: “Với thực lực của người?”

“Hừ! Tên cuồng vọng! Chúng ta Đường môn là nơi người nói đến có thể đến, nói đi có thể đi sao?” Đường Hán Thiên không vui nói.

“Suất gia, không cần vô nghĩa với bọn chúng, chân tay chúng ta vốn đã ngứa ngáy, không tin với một Đường môn nho nhỏ có thể cản chân chúng ta!”

“Được! Các huynh đệ toàn lực mà lui! Chỗ cũ gặp lại!” Suất gia vừa ra lệnh một tiếng, toàn bộ hắc y nhân lập tức động thủ.

Nhất thời hai bên khó phân cao thấp, nhưng dù sao cũng là địa bàn của người khác, Phù Phong tặc tuy cố hết sức, cũng khó duy trì cục diện.

“Suất gia, người đi trước, chúng ta chặn cho người.” Một hắc y nhân chạy đến bên cạnh Suất gia nói nhỏ.

Suất gia dừng lại trong chốc lát, mới nói: “Vậy gặp lại ở chỗ cũ.”

Mới phi thân bay lên, lại bị Bùi Cảnh Duệ cùng Kính Quân An ngăn cản.

Mắt thấy tình thế cấp bách, Suất gia bỗng nhiên cao giọng hô: “Tán!” Tất cả hắc y nhân liền tản ra khắp bốn phía, hắn lại hô: “Ra!”

“Đại ca, cẩn thận!” Diệp Hàm lập tức phi thân che trước ngực Bùi Cảnh Duệ, mọi người chưa kịp phản ứng, Diệp Hàm đã ngã đi trong lòng Bùi Cảnh Duệ.

“Hàm nhi!” Bùi Cảnh Duệ kinh hô một tiếng, bất chấp chuyện khác, ôm lấy Diệp Hàm chạy về phòng thuốc của Đường môn, trước khi đi còn cao giọng nói: “Quân An, Đường đại gia, nơi này giao cho các người. Đường Nghệ, Đường Tường, mời đi theo ta!”

Hai người bị gọi lập tức theo sau.

Bùi Cảnh Duệ ôm Diệp Hàm vào phòng thuốc, chỉ thấy bên trong đâu đâu cũng là thuốc, hắn đặt Diệp Hàm xuống giường, vén cao ống tay áo nàng, phát hiện miệng vết thương đã biến thành màu đen.

“Bùi công tử, nhị đệ cùng tứ đệ của ta đã tìm vị thuốc như Bùi thiếu gia nói, nhất thời nửa giây không thể có ngay được, nhưng nếu tìm được thứ trân quý đó, có lẽ có thể đem cổ trùng lấy ra cũng không chừng.” Đường Nghệ an ủi Bùi Cảnh Duệ.

Bùi Cảnh Duệ nghe vậy, há miệng định nói, rồi lại không biết nên nói gì, dù sao chủ ý hôm nay xuất phát từ Diệp Hàm.

Ngày ấy hắn cùng Kính Quân còn thảo luận chuyện này, Diệp Hàm đề ra kế giả danh dụ địch, nếu Vô Tâm cố thật sự xuất phát từ giặc Phù Phong, kia nếu bọn hắn không còn đường lui, nhất định sẽ phóng thích cổ trùng hấp dẫn sự chú ý của mọi người, đến lúc đó có thể bắt cổ.

“Bắt cổ?” Mọi người khó hiểu.

“Đúng vậy, bắt cổ, chỉ có thể lấy được cổ, mới có thể tìm ra giải dược.” Diệp Hàm giải thích.

“Chuyện giải dược người có nắm chắc?” Kính Quân An nghe xong lời nàng, hỏi ra nghi hoặc của mọi người.

“Trước mắt thì chưa nắm chắc, nhưng ngày đó ta đã phân phó thầy thuốc của Vũ Huyền môn đến Miêu Cương tìm tất cả các loại dược thảo có thể trợ giúp, về phần chuyện cầm cổ, ta đã có biện pháp, tuy có chút nguy hiểm, nhưng vẫn nên thử một lần.”

“Cảnh Duệ, theo người thấy, có khả năng thành công sao?” Kính Quân An lo lắng chuyện cầm cổ sẽ có người thương vong.

“Theo lời Hàm nhi, đây là biện pháp trước mắt tốt nhất, dù sao hoàng hậu nương nương cùng tiểu thư Thái thú đều đang nguy hiểm, không nên để kéo dài.” Bùi Cảnh Duệ nhíu mày, trầm trọng nói, rồi lại nhìn nhìn Diệp Hàm, hỏi: “Hàm nhi, người vừa rồi nói có nguy hiểm, là thế nào?”

Diệp Hàm không ngờ Bùi Cảnh Duệ sẽ hỏi thế này, kế sách của nàng là muốn giúp hấn sớm ngày bắt giặc Phù Phong, đến lúc đó có thể moi được từ miệng chúng trước đây đã cho cổ trùng ăn gì. Nhưng nếu không thể bắt được người, lúc hỗn chiến đối phương có thể dùng cổ, cũng là một biện pháp. Như lời Bùi Cảnh Duệ nói, hoàng hậu nương nương cùng con gái Thái thú bệnh tình rất nặng, hai người trúng cổ đã lâu, thân thể cực kì suy yếu, thật sự không thể chịu nổi quá trình dụ cổ, nên nàng quyết định lấy mình làm người trúng cổ.

“Đại ca không cần lo lắng, Diệp Hàm đều có chủ trương.” Nàng tránh ánh mắt quan tâm của Bùi Cảnh Duệ.

“Một khi đã như vậy, việc này phải nhanh chóng tiến hành.” Kính Quân An vội nói.

“Tướng quân chậm đã,” Diệp Hàm lên tiếng ngăn lại, “Tin tức này phải đợi hai ngày nữa mới truyền ra, nếu không chỉ sợ thất bại trong gang tấc.

Sở dĩ nàng bảo chờ hai ngày, một vì lúc đó thầy thuốc của Huyền Vũ môn mới có thể trở về, mới có thể chuẩn bị nhiều phương pháp chữa trị khác nhau, chỉ hy vọng hết thủy đều như nàng tính toán.

Nhìn Diệp Hàm nửa tỉnh nửa mê, Bùi Cảnh Duệ trầm nổi ngổn ngang trong lòng, tưởng tượng nàng căn bản không để ý tình cảm của hấn, hấn sẽ không phải oán nàng vô tình.

Chuyện tới nước này, chỉ có thể hy vọng nàng khỏe lại, hấn thật sự không thể tưởng tượng những ngày không có nàng, sẽ xảy ra chuyện gì.

Khoảng ba ngày sau khi Diệp Hàm trúng cổ, thử hết cách này đến cách khác, rốt cục dùng ba vị thuốc phối hợp mới có thể đem cổ trùng nhập quán [thứ như cái bình đựng].

Đường Nghệ cầm bình đựng cổ đến trước mắt Bùi Cảnh Duệ, “Cổ trùng tuy đã bị dụ vào bình, nhưng trong cơ thể Bùi thiếu gia còn lưu lại độc của nó, hơn nữa tuy ba vị dược thảo kia có thể dụ cổ, nhưng chúng đều là thảo dược có độc, cho nên còn phải điều chế thêm giải dược, nhưng xin Bùi công tử yên tâm, Đường gia chúng ta nhất định dốc hết sức tìm thuốc giải. Không bằng trước đem Bùi thiếu gia qua sương phòng nghỉ ngơi.”

“Cũng tốt, vậy vất vả Đường huynh.” Bùi Cảnh Duệ cẩn thận ôm lấy Diệp Hàm.

Trước khi Bùi Cảnh Duệ bước ra khỏi phòng thuốc, Đường Nghệ gọi hấn lại, lấy một bình dược từ trong ngực, “Đổ thuốc này xuống miệng vết thương của Bùi thiếu gia, ngày sau khỏi lưu lại vết sẹo.”

Bùi Cảnh Duệ tiếp nhận, cảm ơn xong, liền theo người hầu rời đi.

Diệp Hàm bị cảm giác đau đớn khó hiểu làm bừng tỉnh, nhưng là từng đợt từng đợt đau đớn nói cho nàng biết, nàng đã được cứu.

Bùi Cảnh Duệ trông chừng bên cạnh nghe thấy nàng hít thở dần dập, lập tức đến bên giường, ngồi ở mép giường hỏi: “Hàm nhi, cảm thấy thế nào?”

Diệp Hàm muốn mở miệng nói chuyện, lại phát hiện nàng không thể mở miệng, mà thân thể liên tục đau đớn, làm cho nàng cực khó chịu.

Bùi Cảnh Duệ biết nàng đau, hấn cầm lấy tấm vải gần đó lau mồ hôi cho nàng. vừa rồi hấn để nàng ăn vào giải dược Đường Nghệ sai người mang tới, Đường Nghệ cũng nói thêm, người sau khi tỉnh lại thân thể sẽ có chút đau đớn, hơn nữa Diệp Hàm lại có miệng vết thương, đau đớn sẽ kéo dài khoảng ba bốn canh giờ.

Nhìn nàng đau đến toát mồ hôi, hấn thật hy vọng chính mình có thể làm gì đó để nàng bớt đau, càng hy vọng chính mình có thể thay nàng gánh vác hết thảy.

Diệp Hàm không có biện pháp nói chuyện, chỉ có thể nhìn Bùi Cảnh Duệ. Mà hấn nhìn nàng như thế chỉ có thể bất lực cảm thấy đau lòng, hấn cởi áo ngoài nằm bên người nàng, đem nàng ôm vào trong ngực, nhẹ vỗ về nàng.

“Đại... ca,” Diệp Hàm khó khăn nói, một lát sau nói thêm: “tử tô...”

Bùi Cảnh Duệ nghe thấy hai chữ “Tử tô”, nghi hoặc hỏi: “Cái gì tử tô.”

“Chữ... thủy....” Diệp Hàm cố dùng đầu lưỡi chết lặng nói ra hai chữ.

Bùi Cảnh Duệ nghe xong liền lập tức hiểu được ý nàng, “Đại ca lập tức sai người đi đun.”

[Tử tô - Zī Sū phát âm gần giống Chữ thủy - Zhǔ shuǐ - nước nóng]

Hấn vội vàng chạy ra đại sảnh, gọi Nguyên Lệnh công đạo, đồng thời nghe Nguyên Lệnh báo cáo chuyện liên quan tới giặc Phù Phong.

Nguyên Lệnh báo cáo ngắn gọn xong, lập tức đi xuống làm chuyện Bùi Cảnh Duệ công đạo.

Lúc Bùi Cảnh Duệ trở về phòng, Diệp Hàm đã đỡ hơn, nàng quay đầu nhìn thấy hấn nói: “Đại ca trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Mới khá một chút, đã muốn đuổi đại ca đi.” Bùi Cảnh Duệ cười nói.

Ánh mắt hấn chứa đựng cảm giác đau lòng, quan ái vì nàng nhìn nàng, hấn hy vọng nàng có thể hiểu được cảm tình của chính mình với nàng.

Diệp Hàm hiểu hấn có tình ý với mình, thông thả vô lực nói: “Nếu ta đã thanh tỉnh, đại ca không bằng trở về phòng nghỉ ngơi cho sớm.” Nàng hy vọng hấn rời đi, không nhìn thấy nàng đau đớn, hấn cũng sẽ không đau lòng vì nàng, mà nàng cũng sẽ không vì đó mà áy náy.

“Hàm nhi, đêm nay đại ca không tính trở về phòng, nàng cũng đừng cố đuổi đại ca đi.” Bùi Cảnh Duệ vừa nói vừa ngồi xuống mép giường.

Diệp Hàm thấy hấn quyết không chấp nhận, đành phải gật đầu đồng ý. Một trận hơi co rút qua đi, nàng mới lại hỏi: “Đại ca, giải dược của cổ độc là ai điều chế ra?”

“Là Lão đại, lão nhị cùng lão tứ của Đường gia, nàng cảm thấy thế nào?”

Diệp Hàm muốn mở miệng, lại bị cảm giác đau đớn đánh úp lại.

“Nàng cố chịu một chút, trời sáng đại ca sẽ lập tức mang nàng đi Vũ Huyền môn, để thầy thuốc xem bệnh cho nàng.” Nhưng khi hấn nghe thấy nàng thở dốc, liền đứng phắt dậy nói: “Đại ca đi bảo Nguyên Lệnh chuẩn bị xe.”

“Không cần, đại ca.” Diệp Hàm bắt lấy ống tay áo hấn không cho hấn rời đi, nếu hiện tại mà vội vàng rời đi, Đường môn sẽ mất mặt, hòa khí bị ảnh hưởng, đây không phải điều nàng muốn. “Diệp Hàm còn có thể chịu, không cần vội vã rời đi.”

“Hàm nhi.” Bùi Cảnh Duệ đau lòng gọi nàng, hấn biết nàng không muốn mất hòa khí, nhưng nhìn nàng đau đớn như vậy, hấn thật tức giận nàng tâm địa thiện lương chỉ biết nghĩ cho người khác, nhưng hấn càng giận vì sao người trúng cổ độc không phải là hấn.

Diệp Hàm đau đớn không nói được lời nào, nàng chậm rãi nhắm mắt lại, qua một hồi lâu mới mở to mắt, “Đại ca, bảo Nguyên thúc sáng mai mời Ngụy thầy thuốc đến Đường môn, ta muốn đích thân công đạo hấn điều chế giải dược, trừ bỏ để tiểu thư phủ Thái thú dùng, còn phải hỏa tốc đem ba vị dược thảo dụ cổ vào trong cung, hoàng hậu nương nương đang chờ đâu. Mặt khác, bảo Tiểu Tương chuẩn bị cho ta một ít quần áo để tắm rửa...” Nói xong, liền ngất đi.

Bùi Cảnh Duệ nhìn Diệp Hàm mê man, trong lòng vô cùng phần hận cùng bất đắc dĩ.

Hắn nhớ trước khi chuyện này xảy ra một ngày, dưới sự ép hỏi của hắn, rốt cục cũng biết Diệp Hàm định lấy chính mình làm người thử cổ, hắn vô cùng giận dữ, hai người bởi vậy mà tranh chấp bất hòa, lần đầu tiên Diệp Hàm chủ động ôm lấy hắn.

“Đại ca, nếu chuyện như Diệp Hàm nghĩ thì tốt rồi, chẳng may không đúng, Diệp Hàm chính mình trúng cổ thì chỉ một mình chết đi, nhưng nếu là đại ca, thì Vương gia cùng Vương phi biết dựa vào ai? Đại ca nhẫn tâm để hai người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh sao?”

Bùi Cảnh Duệ nghe nàng nói xong ngẩn ra, nàng nói đúng, chỉ có thể tức giận đem nàng ôm chặt vào ngực, “Hàm nhi, chẳng lẽ không có biện pháp khác sao?”

“Đây là biện pháp nhanh nhất, nếu cứ kéo dài, ta sợ hoàng hậu nương nương cùng tiểu thư con quan Thái thú không thể chống đỡ tiếp, việc này để ta thử đi.”

Bùi Cảnh Duệ không thể đồng ý với chủ ý của nàng, đây không phải chỉ là phép thử đơn giản, mà là nếu thử không được hoặc không đúng, nàng có thể sẽ hương tiêu ngọc vãn, hắn vạn vạn không có khả năng đồng ý, nhưng lấy mệnh người khác mang ra thử, hắn cũng không thể.

“Hàm nhi, nàng là của đại ca, đại ca không cho nàng xem thường sinh mệnh của mình.” Bùi Cảnh Duệ tức giận chính mình không thể nghĩ ra biện pháp tốt hơn.

“Đại ca, sự tình không phải hoàn toàn không có khả năng biến chuyển, ta nắm chắc một nửa.” Diệp Hàm giả như không thấy Bùi Cảnh Duệ tức giận, cố gắng thuyết phục hắn đồng ý với kế hoạch của mình.

“Nàng... Chẳng may sự tình không như nàng suy nghĩ, nàng nói đại ca làm sao bây giờ?” Bùi Cảnh Duệ vừa tức giận nói vừa hôn lên mặt nàng.

“Đại ca, nếu thật sự như vậy, mong đại ca quên ta đi! Chờ chuyện giặc cỏ qua đi, về lại Trường An lấy một thê tử, hiếu kính với Vương gia cùng Vương phi.” Diệp Hàm cảm thương nói. Tuy nàng nói được bình thản, nhưng nàng luyến tiếc ôn nhu cùng ấm áp của hắn, mà cứ việc như thế, nàng vẫn tiếp tục nói: “Chẳng may sự tình thật sự như vậy, Diệp Hàm cảm ơn đại ca đã quan tâm cùng yêu thương mấy năm gần đây, tương lai chuyện Bùi gia tứ môn liên phiền đại ca lo lắng...”

Bùi Cảnh Duệ chặn môi nàng, không để nàng tiếp tục nói những câu làm hắn lo lắng cùng thương tâm: “Không cho nàng nói như vậy, nghe được sao không?”

Diệp Hàm biết mình làm hắn tức giận, nhưng sự tình đã rất gấp, không cho nàng có đường lui. Không muốn hắn cứ thế tức giận, nàng mềm mại hôn lại hắn.

Bùi Cảnh Duệ thấy nàng như thế, tức giận cũng tiêu tan. “Hàm nhi, việc này chúng ta bàn bạc lại được không?”

Diệp Hàm bắt đầu hít sâu một hơi, “Đại ca, chuyện này không nên trì hoãn. Hơn nữa chủ ý này do ta nghĩ ra, làm ta chính mình thử cũng là lẽ đương nhiên. Đại ca, việc này chúng ta cứ quyết định như vậy được không?”

“Không được! Trừ phi nàng cam đoan với ta, nàng tuyệt đối có thể bình an vô sự, nếu không đừng nghĩ ta sẽ đồng ý.”

“Đại ca, chẳng lẽ ngươi không muốn nhanh chóng bắt hết giặc Phù Phong sao? Chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm nhìn bọn chúng không kiêng nể gì tiếp tục hạ cổ với người khác sao?” Không ép được, Diệp Hàm nói ra câu này mong hiếp bách Bùi Cảnh Duệ đồng ý phương pháp của nàng.

“Hàm nhi.” Bùi Cảnh Duệ chán ghét nàng bình tĩnh, lí trí như thế, “Đừng làm đại ca lo lắng cho nàng, đừng để đại ca phải mất đi nàng.”

Tiếng đập cửa đánh gãy Bùi Cảnh Duệ trầm tư, hắn nén tâm trạng kích động, chậm chậm nói: “Tiến vào.”

Nguyên Lệnh đẩy cửa đi vào phòng, “Đại công tử, thuốc đến đây, mới vừa rồi Đường nhị công tử thêm vào trong thuốc Long cốt, hắn nói thứ này sẽ làm tiểu thiếu gia ngủ ngon hơn.”

Bùi Cảnh Duệ nhận lấy chén thuốc, thổi nhẹ, chờ thuốc nguội đi, mới nâng Diệp Hàm lên để nàng uống.

Uống hết thuốc, sắc mặt Diệp Hàm tươi tỉnh hơn, hô hấp cũng không còn dồn dập, Bùi Cảnh Duệ lúc này mới an tâm nói với Nguyên Lệnh: “Chúng ta ra đại sảnh nói chuyện.”

“Vâng, đại công tử.” Nguyên Lệnh tiếp nhận chén thuốc, đi ra đại sảnh trước, đưa chén thuốc cho người hầu ngoài cửa, lặng lẽ chờ Bùi Cảnh Duệ đi ra.

Bùi Cảnh Duệ kéo chân cho Diệp Hàm, buông màn trướng xuống rồi mới xoay người rời đi.

“Đại công tử, tiểu thiếu gia ngủ có an ổn không?” Nguyên Lệnh quan tâm hỏi.

“Có.” Bùi Cảnh Duệ gật gù đầu, “Làm người lo lắng không ít.”

“Đại công tử đừng nói như vậy, đây là chuyện tiểu nhân nên làm.” Nguyên Lệnh theo lý thường nói, “Không biết đại công tử có gì sai bảo?”

“Nguyên Lệnh, chuyện giặc Phù Phong, Kính tướng quân có tính toán thế nào?”

“Tiểu nhân nghe Kính tướng quân nói, hẳn định vây bắt một lần nữa.” Nguyên Lệnh đem chuyện hai ngày nay mọi người bàn bạc cẩn thận nói với Bùi Cảnh Duệ.

“Hắn có thể nắm chắc?”

“Kính tướng quân nói, hẳn định cùng Đại công tử bàn bạc sau mới quyết định.”

“Được, đêm nay ta sẽ suy nghĩ cẩn thận, ngày mai bàn tiếp với hắn. Người cũng đi xuống nghỉ tạm đi, sớm ngày mai người đến Vũ Huyền môn dẫn Ngụy thầy thuốc đến, rồi đến Long Đằng Hiên dẫn Tiểu Tương đến đây.”

“Ý đại công tử là chúng ta phải tiếp tục ở lại Đường môn, không thể về Long Đằng hiên chữa thương cho tiểu thiếu gia sao?”

“Không, tiểu thiếu gia sợ Đường môn mất mặt.”

Nguyên Lệnh vừa nghe Bùi Cảnh Duệ nói vậy, biết đây là ý của Diệp Hàm, chỉ có tiểu thiếu gia mới nghĩ đến chuyện Đường môn có mất mặt hay không vào lúc này, hẳn không khỏi âm thầm hít một hơi.

Sau khi Nguyên Lệnh rời đi, Bùi Cảnh Duệ trở về phòng, hắn xốc lên màn trướng, bỏ quần áo ngoài nằm xuống cạnh Diệp Hàm. Nhìn thấy nàng ngủ trầm ổn, nghĩ thầm, tới khi nào thì nàng mới biết nghĩ cho hắn đây? Có lẽ hắn không nên cứ để nàng thế này, tương lai liền để hắn nghĩ cho nàng mới được.

Diệp Hàm tỉnh lại lần thứ hai, đã gần đến giữa trưa.

“Tiểu thiếu gia, người tỉnh rồi.” Tiểu Tương cười nói, trên mặt còn đọng lại vẻ ưu lự mấy ngày qua.

Diệp Hàm cố gắng cử động thân thể hư nhược vô lực, “Quần áo này là người thay giúp ta?”

“Dạ vâng.” Tiểu Tương bưng trà tới, hầu hạ nàng uống, “Tiểu Tương chờ vài ngày ở Long Đằng hiên, không thấy mọi người trở về, trong lòng lo lắng không thôi, sáng sớm Lệnh gia mới về Long Đằng hiên mang Tiểu Tương tới chỗ này hầu hạ người. Đại công tử vừa thấy Tiểu Tương đến, nói là người cả đêm chảy mồ hôi, công đạo Tiểu Tương lau người cùng đổi một bộ quần áo sạch sẽ cho người.”

“Tiểu Tương, đỡ ta ngồi dậy.”

Diệp Hàm thừa dịp Tiểu Tương dừng lại liền nói.

“Tiểu thiếu gia, thân mình người còn yếu, nằm xuống vẫn tốt hơn.”

“Nằm uống được không tốt.”

“Đây không phải thuốc, là trà đại công tử sai người pha.” Tiểu Tương vừa nâng Diệp Hàm vừa nói: “Đúng rồi, vừa rồi người của Đường môn mang bát thuốc đến, nhưng bị đại công tử không cẩn thận đánh đổ, vì thế Đại công tử sai Ngụy thầy thuốc tự mình sắc thuốc cho người, hẳn nói ngưng ngừng nếu còn làm phiền người của Đường môn.”

Diệp Hàm cười cười, trong lòng cười thầm Bùi Cảnh Duệ “không cẩn thận”, hẳn là lo lắng thuốc của người ngoài đi.

Diệp Hàm uống xong một ngụm trà, dựa vào đầu giường nghỉ ngơi. Cổ độc này làm người ta tứ chi vô lực, tinh thần suy sút không phấn chấn, nếu nghĩ muốn khôi phục, với thân mình của nàng cũng phải tốn bốn, năm ngày, nếu là hoàng hậu nương nương cùng Thái thú thiên kim, ít nhất cũng phải mất mười ngày nửa tháng.

“Tiểu thiếu gia.” Tiểu Tương gọi nàng.

“Chuyện gì?” Diệp Hàm đáp nhẹ một tiếng.

“Bức tranh mỹ nhân này là ai vẽ vậy?” Tiểu Tương cầm bức mỹ nhân đồ giờ ra trước mặt Diệp Hàm.

“Sao ngươi lại phát hiện thấy bức họa này?” Diệp Hàm nghi hoặc hỏi.

Tiểu Tương thấy ngoại trừ thân mình hơi suy yếu, tinh thần Diệp Hàm đại khái đã khôi phục như trước, lúc này mới yên tâm nói: “Là buổi sáng Lệnh gia bảo Tiểu Tương giúp người sửa sang lại một số đồ vật, Tiểu Tương không cẩn thận nhìn thấy bức họa, Tiểu Tương tò mò, cho nên liền cầm lấy nó đến hỏi Tiểu thiếu gia.”

Diệp Hàm không tin nhìn Tiểu Tương, “Người không cẩn thận nhìn thấy mới là lạ.”

“Ai nha, kỳ thật cẩn thận hay không cẩn thận đều như nhau cả thôi!” Tiểu Tương làm nũng lắc lắc tay Diệp Hàm, “Tiểu thiếu gia, người mau nói với Tiểu Tương mỹ nhân trong họa là ai? Vì sao ngươi lại có bức họa này?”

Diệp Hàm không nói gì nhìn bức họa, mới đem họa nhẹ nhàng cuộn vào, “Người cất họa này đi trước, về sau không thể để người khác thấy, cất rồi chúng ta lại đến nói.”

Tiểu Tương nhìn vẻ thận trọng của Diệp Hàm, nghe lời cất bức họa cho kín, mới ngồi ở mép giường hỏi Diệp Hàm, “Tiểu thiếu gia, hiện tại có thể nói được chưa?”

Diệp Hàm nhìn hành động của Tiểu Tương, tuy Tiểu Tương trên danh nghĩa là thị nữ của nàng, nhưng hai người không phân biệt chủ tớ, có thể nói là tình đồng tử muội, dù Tiểu Tương lớn hơn nàng một tuổi, nhưng Tiểu Tương luôn khờ dại ngây thơ.

“Tiểu Tương, người cũng thấy cô nương trong họa là mỹ nhân đúng không?” Diệp Hàm nói ra điều mình nghi hoặc với Tiểu Tương.

“Đương nhiên, Tiểu thiếu gia, người nhìn mày liễu cong cong tinh tế, mắt phượng khép hờ của nàng, thật sự là câu hồn a! Làm cho Tiểu Tương xem, thực hận chính mình không phải một nam tử, có cơ hội chính mắt thấy mỹ nhân một lần!” Tiểu Tương vừa nói vừa bắt chước động tác hững hờ cánh hoa trong gió của mỹ nhân.

“Tiểu Tương, người từng nhìn thấy người trong họa bao giờ chưa?” Diệp Hàm nhớ tới lời Bùi Cảnh Duệ nói với nàng, để Tiểu Tương giúp nàng giấu lại chuyện này.

Tiểu Tương cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát, quả thật nàng chưa từng gặp qua mỹ nhân trong họa, nhưng nếu là hỏi nàng từng gặp qua người nào cũng có vẻ xinh đẹp như vậy, nàng có thể nói cơ hồ mỗi ngày nhìn thấy, bởi vì bộ dạng tiểu thiếu gia gần như giống hệt mỹ nhân kia.

“Tiểu Tương?”

“Tiểu Tương, người muốn Tiểu Tương nói thật hay nói dối đây?”

“Nói thật? Nói dối? Lời này lại nói như thế nào đâu?” Diệp Hàm nghi hoặc hỏi.

“Nói dối chính là Tiểu Tương chưa từng gặp qua, nói thật... Nói thật chính là... Chính là...” Tiểu Tương ấp úng, chậm chạp không nói.

“Nói đi!” Diệp Hàm thúc giục.

“Nếu Tiểu tương nói, tiểu thiếu gia cũng, cũng đừng tức giận Tiểu Tương, không để ý tới Tiểu Tương nữa!” Thấy Diệp Hàm gật đầu, Tiểu tương lúc này mới nói: “Thật ra mỹ nhân trong họa giống hệt Tiểu thiếu gia, nếu nói tới điểm khác biệt, chính là tiểu thiếu gia không mặc nữ trang, mà người trong họa cũng cầm sam

vân tỵ, nên Tiểu thiếu gia hỏi Tiểu Tương từng gặp qua mỹ nhân chưa, Tiểu Tương phải nói mỗi ngày Tiểu Tương đều gặp, nhưng không phải gặp mỹ nhân mặc cẩm sam vân tỵ, mà là mỹ nhân mặc thanh sam.”

Những lời Tiểu Tương nói, làm Diệp Hàm hiểu ra vì sao Bùi Cảnh Duệ muốn Tiểu Tương giúp nàng xem họa, bởi vì nàng vẫn không hề chú ý đến dung mạo của mình, cho nên lúc nhìn họa, chỉ cảm thấy quen mắt, lại nhớ không ra gặp qua ở đâu, hiện giờ nghe Tiểu Tương nói, nàng nhớ tới tình cảnh ngày ấy. Nói vậy là khi nàng trầm tư, đại ca cầm bút họa, cũng nghĩ muốn dùng nó đánh thức nàng, biết đến tình ý của hắn. Nhưng thân phận hai người cách biệt như vậy, sao có thể thành đây?

“Tiểu Tương...” Bên ngoài truyền đến tiếng gọi khê của Nguyên Lệnh.

“Nguyên thúc, Diệp Hàm đã tỉnh.” Diệp Hàm lên tiếng gọi Nguyên Lệnh bên ngoài.

Nguyên Lệnh đẩy cửa vào phòng, “Tiểu thiếu gia tỉnh rồi, cảm thấy thân mình thế nào?”

“Tốt hơn nhiều, trừ bỏ không có sức lực, mặt khác đã không đáng ngại, đa tạ Nguyên thúc đã quan tâm.”

Diệp Hàm cung kính nói: “Không biết Nguyên thúc tìm Diệp Hàm có gì công đạo?”

Nguyên Lệnh biết Diệp Hàm luôn kính hắn như tôn trưởng, nói chuyện với hắn vẫn giữ khách khí, hắn biết tiểu thiếu gia không có ý như thế, chỉ vì trời sinh tính đậm bạc, bình tĩnh, hơn nữa vài năm nay phương thức dạy bảo của mình cũng là như thế, mới có thể tạo thành tiểu thiếu gia luôn một mực có lễ như giờ, gần như khó có thể thân cận, hắn có chút hối hận, đành bắt đầu dĩ âm thầm thở dài.

“Đại công tử lệnh Nguyên Lệnh tới xem tiểu thiếu gia đã tỉnh lại hay chưa, nếu tỉnh, hắn muốn cùng tiểu thiếu gia cùng nhau dùng bữa trưa.”

“Được.”

“Vậy Nguyên Lệnh liền sai người mang cơm đến.”

“Tạ Nguyên thúc.”

Nguyên Lệnh xoay người rời khỏi phòng, Diệp Hàm liền bảo Tiểu Tương giúp nàng mặc thêm quần áo, cũng đỡ nàng đến tiền thính đợi Bùi Cảnh Duệ tới.

8. Chương 8

Diệp Hàm bị thương ở Đường môn, bởi vậy Đường môn kiên trì giữ nàng ở lại chữa thương, Thái thú đại nhân nghe nói Bùi Cảnh Duệ cùng Diệp Hàm ở tạm tại Đường môn, cũng liền đem con gái đến Đường môn, hy vọng Diệp Hàm chữa trị cho con gái của hắn. Nhưng hắn lại sợ con gái không người làm bạn, lại lệnh ba người cháu gái trong nhà đi theo, bởi vậy, Đường môn vốn dương thịnh âm suy, nhân dịp này mà mỹ nữ như mây. Nhiều người náo nhiệt, nhưng nhiều người cũng thêm phiền toái, Đường môn thêm bốn vị mỹ nữ, cũng thêm không ít người ăn dấm chua, bởi vậy Diệp Hàm trừ bỏ đến chính viện thính đường vấn an Đường Hán Thiên, còn lại đều nhốt mình trong phòng.

Mấy ngày trước nàng nghe Nguyên Lệnh nói, Bùi Cảnh Duệ cùng Kính Quân An lại lập thêm một cái bẫy, bắt giữ thành công dư đảng còn lại của giặc Phù Phong, tuy có người bị thương, nhưng được thầy thuốc của Vũ Huyền môn chăm sóc đã không còn đáng ngại.

Hôm qua Kính Quân An đã áp giải những tên đó về kinh, dọc theo đường đi có bốn vị chủ hộ của Hồ Diệu quán bảo vệ, mặt khác Bùi Cảnh Duệ cũng phái người âm thầm đi theo, để ngừa có tình huống đột xuất.

Nàng mới vừa đưa thuốc cho tiểu thư con Thái thú, nhân ngày đẹp trời, bởi vậy nàng cùng Tiểu Tương thường đàn ở hoa viên.

Tiểu Tương một bên nghe nàng đánh đàn, một bên nói chuyện: “Tiểu thiếu gia, người có phát hiện hai tiểu thư Vệ phủ cùng Khâu cô nương đều thích đi theo Đại công tử không?”

Diệp Hàm cười liếc khê Tiểu Tương một cái, tiếp tục đánh đàn.

Tiểu Tương thấy nàng không nói gì, nói thêm: “Tiểu thiếu gia, theo người thấy, Đại công tử có thể thích ai trong số các cô nương đó không? Hay là hẳn thích hết, cho nên mới không xua đuổi các nàng.”

“Tiểu Tương, đại ca sao có thể đuổi các nàng đâu? Người đừng quên người ta cũng là khách của Đường môn, huống hồ cho dù ở Bùi gia, cũng không thể làm chuyện mất lịch sự như thế.”

“Nhưng mà thấy các nàng ngày nào cũng như bướm vờn hoa quần quít lấy Đại công tử, người ta lo lắng thôi!” Tiểu Tương bĩu môi.

“Lo lắng? Có gì phải lo lắng?” Diệp Hàm ngừng đàn, nghiêng đầu nhìn Tiểu Tương.

“Người ta là lo lắng cho người a!”

“Cho ta?” Diệp Hàm kinh ngạc cười nhìn Tiểu Tương, thấy vẻ mặt Tiểu Tương rất thành thật mới nói: “Nếu đại ca có ý với một vị cô nương trong số đó, thì không phải rất tốt sao? Tuổi của đại ca sớm nên thành hôn, chúng ta hẳn phải vui vẻ mới đúng.”

“Tiểu thiếu gia, Đại công tử lấy người khác, vậy người làm sao bây giờ?” Tiểu Tương lo lắng hỏi.

“Ta? Cái gì làm sao bây giờ?” Diệp Hàm khó hiểu hỏi.

Tiểu Tương nhìn bộ dáng bình tĩnh của Diệp Hàm, nàng đoán nhất định Diệp Hàm tính toán dùng thân phận nam nhi đi theo Đại công tử cả đời, nhưng mà Diệp Hàm là một cô nương, có thể lấy thân phận nam nhân đi theo Đại công tử mãi được? Tiểu Tương đột nhiên nhớ tới mỹ nhân trong họa, nàng nghĩ thầm, Tiểu thiếu gia cùng Đại công tử hai người, có thể nói là trai tài gái sắc, sao có thể đem vị trí Thiếu phu nhân chấp tay đưa cho người ta? Không được! Nàng nhất định phải cố gắng vì tiểu thiếu gia!

“Tiểu thiếu gia, người đem sự tình nói với Đại công tử một câu được không?”

“Người có chuyện gì muốn ta nói với đại ca?”

“Không phải là chuyện của ta, là chuyện của người!” Tiểu Tương thấy Diệp Hàm còn mù mờ, nói thẳng ra: “Chuyện người thật ra là...”

“Tiểu Tương!” Diệp Hàm nghiêm lệ cắt ngang lời nàng: “Không phải nói với người rồi sao? Về sau không được nhắc lại.” Tuy Bùi Cảnh Duệ đã sớm biết nàng là nữ nhi, nhưng nàng lại không biết nói chuyện này với Tiểu Tương ra sao.

“Được rồi.” Tiểu Tương bắt đầu cúi đầu, qua một lúc lâu sau, nàng lại ngẩng đầu lên nói: “Tiểu thiếu gia, người có phát hiện ra không, gần đây Đường cô nương đối xử rất tốt với người, không phải nấu canh cho người thì cũng là mang xiên y đến tặng.”

Đối với việc này, Diệp Hàm đã sớm biết, nhưng nàng đã ám chỉ Đường Vân nhiều lần, hy vọng nàng ta không nên đem tình cảm đặt trên người nàng, chỉ tăng thêm thương tâm cùng rối loạn mà thôi.

Nhưng Đường Vân vẫn cứ: “Mặc kệ thế nào, ta nhất định làm người thích”, hơn nữa Tiểu Tương mỗi ngày đi theo bên cạnh, càng làm Đường Vân nghĩ người nàng thích là Tiểu Tương, nên mới không thích mình, thường xuyên lãnh trào nhiệt phúng với Tiểu Tương.

“Tiểu Tương, người đừng nói chuyện này với người khác, nếu không Đường cô nương thương tâm, cũng sẽ không tốt.” Diệp Hàm nhắc nhở.

Nhưng Tiểu Tương lại trầm mặc không lên tiếng, vì thế Diệp Hàm còn nói: “Tiểu Tương, lời của ta đã nghe thấy chưa?”

“Rồi, Tiểu Tương biết.” Tiểu Tương bắt đầu gật gật đầu, tiếp theo lại nhớ đến chuyện Bùi Cảnh Duệ nhắc nhở nàng: “Tiểu thiếu gia, đã đến giờ người uống thuốc, Tiểu Tương đến phòng bếp mang thuốc đến cho người.”

“Cũng tốt. Người cất đàn giúp ta trước đi, ta ngồi thêm một lúc nữa, sau đó về phòng chờ người.”

“Vâng.” Tiểu Tương ôm đàn về phòng, đến khi ra vẫn thấy Diệp Hàm lâm vào trầm tư, cũng không tiện quấy rầy nàng, liền đến phòng bếp bưng thuốc.

Diệp Hàm nhớ tới lời Tiểu Tương, nếu Tiểu Tương cũng phải chú ý đến chuyện Đường Vân, chứng tỏ những người khác cũng có thể phát hiện tâm tư của Đường Vân, có lẽ nàng nên làm theo lời Tiểu Tương, chú ý hơn một chút, sớm giải quyết tốt mọi chuyện, để tránh ngày sau Đường Vân bị thương tổn.

Không biết do đánh đàn nhiều nên mệt, hay làn gió mùa hạ thổi qua say lòng người, Diệp Hàm ngồi trong đình nghĩ nghĩ, lại cảm thấy buồn ngủ.

Bùi Cảnh Duệ cùng Nguyên Lệnh đi vào viện, liền thấy Diệp Hàm như thế, không khỏi lắc lắc đầu, bước vào đình, nghiêng người ôm lấy nàng trở về phòng.

“Đại ca?” Diệp Hàm mở đôi mắt mông lung, nàng nghe tiếng bước chân biết có người vào viện, nhưng tiếng bước chân rất quen thuộc, cũng không mở to mắt, không ngờ Bùi Cảnh Duệ lại ôm nàng về phòng. “Diệp Hàm tự mình đi cũng được, bằng không làm Nguyên thúc lại cười chê.”

Bùi Cảnh Duệ không để ý tới nàng nói, ôm nàng thẳng tắp đi vào phòng, “Nguyên Lệnh biết người mới khỏi bệnh, sẽ không cười người.”

Vào hoa thính, Diệp Hàm không cho Bùi Cảnh Duệ mang nàng vào phòng, “Đại ca, ta muốn ngồi ở đây.”

“Không muốn nghỉ ngơi chốc lát?”

“Không.”

“Vừa rồi mệt mỏi sao không về nghỉ ngơi? Tuy giờ đã là giữa hè, nhưng thân mình người còn yếu, vẫn nên cẩn thận một chút.”

“Dạ, về sau Diệp Hàm sẽ không tái phạm.”

Bùi Cảnh Duệ nghe nàng trả lời, không khỏi có chút nhụt chí, nàng luôn mềm mại với hắn, làm hắn không biết nên tức giận nàng, hay là sủng nàng, yêu thương nàng đây. Hắn giơ một tay ôm lấy nàng vào lòng.

“Đại ca...” Diệp Hàm có chút sợ hãi hành động của hắn sẽ làm Nguyên thúc hiểu lầm, hai người nam nhân ôm ôm ấp ấp một chỗ còn ra thể thống gì? Nàng giãy dụa định tránh ra.

Bùi Cảnh Duệ thấy nàng đỏ mặt, mới phát hiện, thì ra nàng cũng biết thẹn thùng, nhịn không được muốn trêu nàng một chút: “Làm sao vậy?”

“Đại ca, Nguyên thúc ở trong này.”

“Ta biết hắn ở trong này, nhưng hắn ở trong này cùng ta và nàng có liên quan gì?” Bùi Cảnh Duệ khẽ vuốt vành tai Diệp Hàm, nhẹ giọng hỏi.

Diệp Hàm thấy giãy dụa không có hiệu quả, đành phải đem khuôn mặt đỏ bừng rúc vào ngực hắn, “Nguyên thúc sẽ biết đó.” Nàng thấp giọng nói.

Bùi Cảnh Duệ nghe xong cười to, nâng cằm nàng lên, thấy khuôn mặt ửng đỏ cùng vẻ khiếp sợ của nàng, nhịn không được cúi đầu hôn nhẹ lên môi nàng, làm Diệp Hàm càng không biết nên làm thế nào mới phải, đành phải đem khuôn mặt cọ vào ngực hắn một lần nữa.

“Nguyên Lệnh đã sớm biết chuyện của nàng.”

Diệp Hàm nghe Bùi Cảnh Duệ nói xong, thân thể hơi hơi cứng đờ, thì ra Nguyên thúc đã sớm biết. Khó trách từ sau khi nàng bị thương, tuy ngày nào Nguyên thúc cũng đến thăm hỏi thương thế của nàng, nhưng chỉ đứng ở hoa thính, không giống như trước khi sẽ bước vào nội thất xem nàng.

“Trước khi rời Trường An, đại ca viết một phong thư bảo Bùi Phúc giao cho cha mẹ, trong thư viết trước khi chúng ta trở lại Trường An, không được nói cho người ngoài Bùi gia biết.”

Diệp Hàm nghe vậy, hiểu ra một việc, hắn đã công khai chuyện nàng là nữ nhân, chỉ còn kém nước để hoàng đế hạ thánh chỉ chiếu cáo cả thiên hạ. Trời ạ! Vậy sau này nàng phải đối mặt mọi người thế nào? Diệp Hàm buồn rầu nghĩ thầm.

Trải qua mấy ngày ở chung, Bùi Cảnh Duệ đã rõ việc nàng hay tự hỏi hay thái độ xử sự của nàng, nên hắn nói trước cho nàng, miễn ngày sau về Trường An, nàng lại không biết làm sao. Hơn nữa hắn tin tưởng, nhất

định hiện tại mẹ đang vội vàng chuẩn bị hôn sự của hân cùng Diệp Hàm, nhưng mà chuyện này nha, hân tính toán về Trường An rồi mới nói với Diệp Hàm, để nàng khỏi phải sợ tới mức không dám trở về với hân.

“Hàm nhi, đại ca có chuyện muốn nói với nàng.”

Diệp Hàm nâng khuôn mặt còn đang cúi vào ngực hân, ngồi thẳng lưng, “Chuyện gì?”

“Đại ca nghe Nguyên Lệnh nói, tuy hai người đến Thành Đô nhiều lần, nhưng chưa từng đi du ngoạn phong cảnh danh thắng, cho nên đại ca muốn nhân dịp này mang nàng đi thăm xung quanh, được không?”

Bùi Cảnh Duệ có đề nghị như vậy, thứ nhất là hy vọng Hàm nhi hiểu thêm về mình, thứ hai là hy vọng nàng thay đổi cách nhìn cuộc sống, hân hy vọng nàng có thể luôn thoải mái vui vẻ, đừng để trách nhiệm Bùi gia tứ môn ép mình tới không thở nổi.

“Nhưng mà...”

“Tiểu thiếu gia, người đồng ý đi, để Nguyên Lệnh cũng được hưởng nhờ phúc khí của người.” Vốn từ này đến giờ vẫn không mở miệng, Nguyên Lệnh đột nhiên chen vào, hân cùng Bùi Cảnh Duệ sớm biết Diệp Hàm nhất định sẽ do dự không quyết, bởi vậy hân ra tay đảm đương luôn vai trò thuyết khách.

“Này...”

“Bận rộn mấy ngày nay, mọi người cũng cần nghỉ ngơi, hướng hồ mấy khi Tiểu Tương được theo chúng ta ra ngoài, Đại công tử cùng người về Trường An rồi, nhất định sẽ có nhiều chuyện phải lo, ngày sau chỉ sợ cũng khó có cơ hội thanh nhàn như hiện tại, không bằng liền thừa dịp đi xung quanh thăm thú.” Nguyên Lệnh tiếp tục tiến công.

Diệp Hàm nhớ tới Tiểu Tương mấy ngày nay cũng vì nàng mà bận rộn rộn, không bằng thừa dịp này mang Tiểu Tương đi, coi như là một loại hồi báo với nàng, “Xin nghe đại ca an bài.”

Bùi Cảnh Duệ nghe Diệp Hàm nói vậy, lập tức nói với Nguyên Lệnh, “Nguyên Lệnh, người đi Hồ Diệu quán sắp xếp một chút, chúng ta liền lên thuyền du sông, nếu có đủ thời gian, chúng ta thuận đường đến núi Nga Mi du ngoạn.”

“Vâng, Nguyên Lệnh sẽ đi sắp xếp.” Nói xong, Nguyên Lệnh liền xoay người rời đi.

Bùi Cảnh Duệ muốn dẫn Diệp Hàm đi thăm thú xung quanh, chuyện du ngoạn cũng hướng Đường Hán Thiên nhắc tới, dẫn đến mấy người trẻ tuổi của Đường gia cũng đi cùng, tiếp theo tiểu thư Thái thú cùng mấy biểu tỉ biểu muội cũng nghĩ muốn đi theo, vậy nên hành trình bốn người chậm rãi đã biến thành rất nhiều người cùng đi.

Bởi vì thuyền Bùi Cảnh Duệ chuẩn bị không thể chở được nhiều người như vậy, cho nên đành phải thuê hai thuyền, thuyền của Bùi gia chở bọn Bùi Cảnh Duệ, còn thuyền của Đường gia chở Đường gia cùng tiểu thư Thái thú với mấy chị em, tình hình như vậy, được Bùi Cảnh Duệ coi như là mỹ mãn trong không mỹ mãn.

Khi đang trên sông, Bùi Cảnh Duệ nói với Diệp Hàm: “Tương truyền thời Thục Ngụy, có một vị đại nhân đạo nguyên từng đã nghiên cứu, nói con sông này bắt nguồn từ núi Dân, các nhánh chảy qua nhiều vùng ở Trung nguyên rồi hợp lại chảy ra biển, không biết Hàm nhi có từng nghe qua?”

“Theo như lời đại ca không phải chính là một quyển sách ở văn học quán truyền lại?”

“Đúng vậy. Trong sách nhắc tới một vị Thái thú tên Lý Bằng đào hai con sông, ngày ấy hân chiến thắng hà bá, để từ nay về sau dân chúng Thục Ngụy không bị làm nguy hại, cho nên nhân dân thực kính ngưỡng dũng quyết khí khái của hân, sau, phàm là người có thân thể kiện tráng, đều gọi là ‘băng nhân’.”

“Việc này ta từng nghe Đường lục ca nói qua.” Lát sau, thuyền đi qua một cây cầu, Diệp Hàm chỉ vào năm đầu bò đực bằng đá cạnh sông nói: “Đại ca, Đường lục ca còn nói cho Diệp Hàm biết năm đầu bò đực bằng đá kia chính là do Lý Bằng đại nhân sai người chế thành, dùng để trấn áp hà bá còn lưu lại đến giờ.”

Bùi Cảnh Duệ từ phía sau kéo nàng vào lòng, “Cẩn thận một chút. Đường lão lục có nói với nàng chuyện hà bá này muốn cưới thê không, nếu nàng vô tâm bị hà bá cưới đi rồi, bảo đại ca làm sao bây giờ?”

Hiếu ám chỉ của Bùi Cảnh Duệ, nhưng Diệp Hàm lại không biết trả lời thế nào, vừa lúc Tiểu Tương bưng nước trà từ trong khoang thuyền đi ra, thấy hai người ôm nhau, kinh ngạc kêu to một tiếng, sợ tới mức hai người vội vàng tách ra.

Diệp Hàm thấy Tiểu Tương làm đổ nước trà, nhú mày khẩn trương hỏi: “Tiểu Tương, có bị bỏng tay?”

“Không có.” Tiểu Tương kích động nói, “Tiểu Tương lập tức dọn dẹp nơi này, bưng trà lên lần nữa.” Chốc lát, nàng liền trở lại trong khoang thuyền bưng trà ra.

Bùi Cảnh Duệ chờ Tiểu Tương rời đi sau, vội kéo tay Diệp Hàm cũng đi vào khoang thuyền. Đẩy cửa sổ hai bên ra, để người bên trong có thể trực tiếp ngắm nhìn phong cảnh trên sông.

“Nàng không nói chuyện của chúng ta với Tiểu Tương?” Thấy Diệp Hàm lắc đầu, hắn biết ý tứ của nàng, “Tìm một cơ hội nói với nàng ấy, đại ca không hy vọng về sau chỉ cần ôm người liền nghe thấy nàng ở phía sau kinh hãi.”

“Vâng, ta sẽ tìm cơ hội nói với Tiểu Tương.”

“Diệp Hàm, lại gần đại ca, đại ca muốn nhìn vết thương trên tay nàng một chút.”

“Miệng vết thương đã không còn đáng lo, đại ca không cần lo lắng.” Diệp Hàm tuy nói thế, nhưng nàng vẫn đi đến trước mặt Bùi Cảnh Duệ.

Bùi Cảnh Duệ kéo nàng vào lòng, cẩn thận kéo cánh tay áo của nàng nhìn miệng vết thương.

“Thương này có thể lưu lại dấu vết không?”

“Sẽ không. Ngoại trừ thuốc của Đường môn, thầy thuốc của Vũ Huyền môn còn dùng ế phách cùng một loại bạch dược thảo của Vân Nam điều chế thành dược cao, bôi lên miệng vết thương ngày sau sẽ hết sẹo.”

“Vậy tốt rồi.” Bùi Cảnh Duệ nhẹ nhõm cười, hắn biết nàng cố ý tránh né chuyện thành thân mình vừa đề cập lúc này, quyết định tạm thời không bức nàng.

Hắn chỉ vào cảnh sắc trên bờ, “Nàng xem, ở bờ sông có vài vị cô nương đang giặt lụa, gần nơi này có một làng tên gọi ‘Cẩm Lí’, mà các cô nương ở Cẩm Lí đều tới nơi này giặt quần áo, nghe nói gấm vóc chỉ cần được giặt ở đây, màu tươi chất mềm, nên Hoàng thượng cũng đặt cẩm phướng cùng cẩm quan ở đây.”

“Đại ca, có phải cẩm bố của Phượng Tường các của chúng ta cũng mua ở nơi này?” Diệp Hàm hỏi. Theo nàng biết, một nửa cẩm bố ở Phượng Tường các là lấy từ đất Thực.

“Không phải. Nơi này ngoại trừ cẩm phướng ra, Phượng tường các cũng đặt phướng xướng ở gần đây, chỉ là không ở trong Cẩm Lí, không làm khó cẩm quan.”

Diệp Hàm lí giải gật gật đầu.

Vì đi về phía đông, nước sông chảy xuôi dòng, thuyền đi nhanh hơn, lúc hoàng hôn mọi người đã đến huyện Thang Khẩu.

Bùi Cảnh Duệ sai Nguyên Lệnh nghỉ tạm ở Thang Khẩu đêm nay, chờ người trên hai thuyền có thể tập hợp đủ.

“Đại ca phải vào huyện sao?” Diệp Hàm hỏi.

“Không.” Bùi Cảnh Duệ phủ thêm áo cho nàng, “Gió mạnh, không cần thận lại nhiễm phong hàn.” Hắn sưng nịch trách cứ nàng.

“Cảm ơn đại ca.” Diệp Hàm nhẹ nói, lại hỏi: “Nếu đại ca không vào huyện, vì sao lại bảo người lái thuyền chuẩn bị thuyền nhỏ?”

“Hắn phải vào cho chúng ta cùng mấy người Đường môn lấy muối đến dùng.”

“Muối?” Chẳng lẽ quên mang muối đi sao?

“VẬY a. Nghe nói muối nơi này, hạt rất lớn, mỗi hạt muối nhìn ra cái ô xòe ra, nên gọi là “Tán tử muối” [muối hình ô], mà nó chính là hàng thượng phẩm trong các loại muối, nên thuyền phu phải vào để chúng ta đến đó nếm thử chút.”

Bùi Cảnh Duệ ôm lấy nàng đi về phía tây nam, “Hàm nhi, nàng có nhìn thấy những đá núi màu trắng trắng không? Đây chính là muối, mà dòng nước nàng thấy lúc trước, chính là dòng suối chảy vào trong huyện, mọi người sinh sống bằng nước suối này, cho nên suối này gọi là ‘Thang khô thủy’”.

Diệp Hàm phát hiện trước kia nàng chưa từng thân cận ở chung với Bùi Cảnh Duệ như giờ, những điều biết về Bùi Cảnh Duệ đều là nghe Nguyên Lệnh nói. Nàng biết hẳn học rộng biết nhiều, nhưng hôm nay ở chung, nàng biết ngay cả những thứ nhỏ nhặt này hẳn cũng biết rất rõ ràng.

Những ngày kế tiếp mọi người vẫn xuôi theo dòng nước đến Tam Hạp, đi qua Vu Hạp (1), Bùi Cảnh Duệ kể cho Diệp Hàm nghe truyền thuyết tại sao có từ Vu Sơn(2), “Tương truyền ở Vu sơn có hồn một thiếu nữ, nàng là con gái Thiên đế, tên gọi Dao Cơ, vì nàng chết trước khi xuất giá, nên thiên đế đem chôn cất nàng ở phía nam núi, mà hồn phách của nàng hóa thành một loại cây, gọi là ‘Linh chi’”.

“Trừ lần đó ra, nghe nói nữ tử Vu sơn đó, ở nơi hiểm trở, buổi sáng mây mù, buổi chiều mưa xuống, nên có người lập miếu thờ nàng, gọi là ‘Hương vân miếu’”

Mặt khác, Bùi Cảnh Duệ miêu tả vẻ đẹp của Tam Hạp với Diệp Hàm, “Vu Hạp là hạp dài nhất trong ba hạp, tiếp theo, hai bờ sông đều là núi chồng núi, tựa như rồng lớn chiếm cứ bờ sông. Trên núi từng bách vừng chài, trong cánh rừng bất tận còn có thác nước vắt ngang. Mặt khác trong rừng tiếng vượn hú không dứt, tiếng hú vô cùng thê lương, làm người nghe thấy mà lâm vào thương tâm, nên mới có câu: “Ba thức Tam hạp Vu Hạp dài, viên minh tam thanh lệ triêm thường” [Vu Hạp dài nhất Tam hạp, vượn hú ba tiếng nước mắt thấm áo]

Diệp Hàm nhìn hẳn không chớp mắt, đầy vẻ ngưỡng mộ.

Bùi Cảnh Duệ thấy nàng nhìn mình như thế, không để ý đến ánh mắt người khác, đem nàng kéo vào ngực, cũng hát cho nàng nghe một bài tình ca của đất Thục.

Diệp Hàm nghe xong cảm thấy thật ngưỡng mộ, đành phải đem mặt mình vùi vào ngực hắn, đến khi hắn hát xong, tiếp tục giới thiệu phong cảnh hai bờ sông cho nàng, mới ý ới hẳn tiếp tục ngắm nhìn cảnh đẹp.

Qua Vu hạp rồi, nước sông chảy về đông, đến “Không Linh hạp”. Nơi này đá núi giao nhau, trên có kỳ thạch, giống như hai tôn nhân, tay đấu tay, Bùi Cảnh Duệ nói cho nàng, trước đây có hai vị đại nhân tranh địa giới, mãi vẫn bất phân thắng bại. Mặt khác còn có một phong tục là “sáp tảo”, nguyên nhân bởi vì vách đá cao đến mấy trăm trượng, chim bay không qua, có một người đem ngọn lửa chưa cháy hết ném xuống vực núi, từ đó liền lưu truyền đến giờ.

Khi thuyền đi đến “Lưu đầu thác”, “Nhân thác” cùng “Ngưu hoàng thác”, người lái thuyền giải thích ọi người nguồn gốc mấy từ này, hẳn còn hát lên một đoạn “Ca dao Ngưu hoàng”: “Triều phát hoàng ngưu, mạc túc hoàng ngưu, tam triêu tam mạc, hoàng ngưu như cố” Mà ý tứ ẩn chứa trong mấy từ này, kỳ thật chỉ có hai chữ — khó đi.

Dọc đường đi, bởi vì nước sông chảy mạnh, nên từ lúc tụ họp cùng nhóm người Đường môn ở huyện Thang Khẩu sau, vẫn chưa gặp lại, mãi đến lúc đến Tây Lăng hạp, Tiểu Tương đứng ở đuôi thuyền mới nhìn thấy đầu thuyền của bọn họ.

“Tiểu thiếu gia, nhìn thấy thuyền của Đường môn rồi.” Tiểu Tương vội vàng đi vào trong phòng nói với Diệp Hàm. Nhưng khi nàng thấy Diệp Hàm đang ngồi trong lòng Bùi Cảnh Duệ, không khỏi nổi lên nghi hoặc, chẳng lẽ đại công tử đã biết tiểu thiếu gia là nữ nhi?

“Nói như vậy hẳn là mọi người không gặp chuyện gì mới đúng.” Nguyên Lệnh đứng một bên nói.

Bùi Cảnh Duệ gật gật đầu, “Ừ, bởi vì cảnh ở Tam hạp kì lạ, nên người nơi khác đến đây, thường bởi vì mãi mê ngắm nhìn phong cảnh hai bên bờ sông mà ngã xuống nước. Người nhẹ cân thì được người trên thuyền cứu lên, người nặng thì một đi không trở về, hơn nữa Tây Lăng hạp này, nó là nơi có dòng nước đẹp nhất trong Tam hạp, cũng là có phong cảnh đẹp nhất.” Hắn chỉ vào phong cảnh trên bờ nói: “Mỗi tòa núi ở nơi

này đều có hình dáng kì lạ, ngoài ra, trong rừng hoang vắng âm đạm, cây cối rậm rạp hòa màu cùng mây bay, sương núi mây mù, người ta như nhập tiên cảnh mà quên trở lại.”

Diệp Hàm nghe thấy hần nói thế, bất giác nhìn ra phong cảnh bên ngoài, không đành lòng rời đi.

Từ khi ông nội thu dưỡng nàng rời đi nhân thế, cuộc sống của nàng chỉ có học tập, trạch nhiệm cùng phục tùng, khi nhận chức chương quản Bùi gia tứ môn, cuộc sống của nàng, trừ bỏ công việc vẫn là công việc, mà nàng vẫn nghĩ cứ như vậy cũng không có cái gì không tốt, nhưng bây giờ nàng phát hiện, cuộc sống hình như không nên chỉ có thế.

Bùi Cảnh Duệ thấy nhất thanh nhị sở Diệp Hàm đang lưu luyến, “Hàm nhi, nếu nàng thích, về sau hàng năm đại ca giành chút thời gian, mang nàng đi chơi xung quanh, chúng ta có thể đại Giang Nam, bắc du tẩu, được không?”

Diệp Hàm nghe xong rất cao hứng, nhưng nàng biết công chuyện của Bùi gia tứ môn rất nhiều, ngay cả cơ hội nghỉ ngơi cũng khó, chuyện này có thể sao? “Đại ca, có thể chứ?”

Bùi Cảnh Duệ biết nàng còn lo lắng, cười nói: “Đương nhiên có thể, việc này sau khi chúng ta trở về sẽ sắp xếp, một năm bỏ ra một tháng vui chơi, không phải việc khó.”

Diệp Hàm gật gật đầu, nghĩ thầm, có lẽ đi thăm thú xung quanh cũng tốt, chẳng những có thể thay đổi quan niệm khó thay đổi trước đây, cũng có thể trải nghiệm một cuộc sống khác.

Khi thuyền qua Nam tân quan, Bùi Cảnh Duệ bảo lái thuyền giảm tốc độ chờ thuyền của Đường môn tới bắt kịp.

Nam tân quan là ải khẩu cuối cùng của Tây Lăng hạp, qua nơi này chẳng khác nào ra khỏi Tam hạp, mà nước sông ở đây cũng không chảy nhanh và siết như ở Tam hạp.

Mấy người Diệp Hàm vừa thưởng thức phong cảnh u tĩnh, vừa chờ thuyền của Đường môn đến, lại truyền đến tin hai tiểu thư sinh bệnh, vì thế Diệp Hàm lập tức sang thuyền bên xem bệnh cho hai vị tiểu thư.

Hai tiểu thư này sinh bệnh chính là vì không thể thích ứng với cuộc sống trên thuyền, hơn nữa nước sông chảy mạnh, sinh ra chứng say sóng. Diệp Hàm trở lại nói với Bùi Cảnh Duệ, hai người thương lượng trong chốc lát, nàng bảo Nguyên Lệnh mời đại công tử Đường môn – Đường Nghệ sang thuyền bàn bạc.

Vì không muốn Vệ cô nương tiếp tục chịu đựng khổ sở say sóng, bọn hần quyết định lúc này xuống thuyền đi đường bộ về Đường môn.

Trở lại Đường môn, bởi ai cũng phi thường mỗi một, nên Đường Hán Thiên liền giữ mấy người Bùi Cảnh Duệ làm khách thêm mấy ngày, mà Bùi Cảnh Duệ cũng không muốn Diệp Hàm lao mệt quá mức, liền đáp ứng.

Ở Đường môn thêm nửa tháng, Diệp Hàm nhắc Bùi Cảnh Duệ chuyện quay về Trường An, “Đại ca, chúng ta ở Thành Đô cũng hơn hai tháng, không biết đại ca tính bao giờ về Trường An?”

Bùi Cảnh Duệ nghe vậy cười nói: “Nhớ nhà?”

“Đã lâu không thấy Vương gia cùng Vương phi, không biết thân thể hai người có an khang?” Diệp Hàm thăm dò nói.

Bùi Cảnh Duệ biết nàng thật tâm lo lắng cho cha mẹ ở Trường An, khó trách mẹ nói Diệp Hàm còn giống con mình hơn cả hần, cùng lắm mới có hai tháng xa cách, Diệp Hàm đã bắt đầu lo lắng.

“Nếu muốn về nhà, thì ta sẽ nói với Đường đại gia, dù sao chúng ta chuyện ở Thành Đô cũng đã hoàn thành, về Trường An sớm một chút cũng tốt.”

“Vậy đại ca muốn khi nào khởi trình đâu?” Diệp Hàm vội vàng hỏi.

“Nàng nói thử xem?” Bùi Cảnh Duệ thấy nàng nôn nóng, sủng ái hỏi lại.

Diệp Hàm nghe xong, biết hần định làm theo ý nàng, tiện trả lời: “Càng sớm càng tốt.”

Ngoài phòng, Thu Nhi bưng canh tổ yến hạt sen Đường Vân làm nghe thấy, tặng canh xong liền vội vàng vàng chạy về phòng Đường Vân.

“Tiểu thư, không tốt, không tốt!” Thu Nhi vội vàng chạy vào phòng nói.

“Thu Nhi, chuyện gì không tốt? Không phải ta sai người thay ta tặng điểm tâm cho Bùi Thiếu gia sao? Vì sao mới một lúc đã chạy về hết lớn?”

Thu Nhi kích động nói: “Khi ta thay tiểu thư bưng canh tổ yến hạt sen cho Bùi thiếu gia, ở ngoài cửa phòng nghe thấy Bùi công tử cùng Bùi thiếu gia nói chuyện, hai người nói chuẩn bị quay về Trường An.”

“Thật sự? Khi nào thì?”

“Không biết, chỉ biết Bùi công tử bảo Bùi thiếu gia nói thử, mà Bùi thiếu gia nói càng nhanh càng tốt.”

“Vậy bây giờ nên làm thế nào?” Đường Vân khoanh tay, mày nhíu lại suy nghĩ.

Sương Nhi hầu hạ một bên thấy tiểu thư phiền não như thế, tiện nói: “Tiểu thư, không bằng như vậy đi.” Nàng thấp giọng nói ra chủ ý của mình.

“Như vậy có ổn không?” Thu Nhi nghe xong, nghi hoặc hỏi.

“Bằng không có biện pháp tốt hơn, làm cho hấn can tâm tình nguyện ở lại, đồng ý cưới tiểu thư sao?” Sương Nhi hỏi lại.

“Nhưng mà...”

“Thu Nhi, không nói thêm nữa, việc này liền làm theo ý Sương nhi đi.”

“Vâng, Thu Nhi đi chuẩn bị.”

Vì Bùi Cảnh Duệ nói chuyện quay về Trường An với Đường Hán Thiên khi dùng bữa trưa, cũng định ngày mai rời đi, nên đêm đó Đường Hán Thiên mở tiệc chia tay với bọn họ.

Vào tiệc rồi, Bùi Cảnh Duệ không thấy Diệp Hàm xuất hiện, liền bảo Nguyên Lệnh đi mời Diệp Hàm, nhưng Nguyên Lệnh quay lại nói Diệp Hàm không ở trong phòng.

Trong lúc hấn đang định đi tìm nàng, một tiếng hét chói tai cắt ngang bầu trời đêm yên tĩnh, mọi người lập tức thi triển khinh công lao đến trước phòng Đường Vân.

Thu Nhi cùng Sương Nhi thấy mọi người tới rồi, lập tức cùng mọi người đẩy cửa vào phòng, lại phát hiện mọi chuyện không hề như các nàng tính toán, chỉ có tiếng hét chói tai của Đường Vân là đúng theo kế hoạch.

Đường Hán Thiên vừa thấy, lập tức lớn tiếng hỏi, “Đây là làm sao?”

“Cha!” Đường Vân không biết làm sao kêu một tiếng, lao vào lòng Đường Hán Thiên nức nở.

Mọi người lập tức nhìn lên giường nàng, nhưng nhìn thấy cũng không phải nam tử phi lễ với nàng, mà nam nhân bị nàng phi lễ, Bùi Diệp Hàm.

Phát quyền của Diệp Hàm sớm bị Đường Vân cởi bỏ, mái tóc đen buông xuống giường, áo ngoài cũng bị Diệp Vân cởi ra, lộ ra da thịt tuyết trắng bên trong cùng cái yếm màu vàng. Ngày thường mọi người thấy Diệp Hàm ăn mặc nam trang, chỉ cảm thấy nàng còn tuấn mỹ hơn cả nam tử, thật cũng không cảm thấy kì quái, hôm nay mới tận mắt thấy Diệp Hàm là nữ nhân.

Bùi Cảnh Duệ thấy thế, biết “Sự kiện Kính Quân Văn” một lần nữa lại tái diễn, lập tức bao kín Diệp Hàm còn đang mê mẫn, ôm lấy nàng vội vàng rời đi trước mặt mấy người Đường môn vẫn còn ngơ ngác.

Trước khi đi hấn nói với Đường Kính Thiên: “Đường lão gia, như vậy tạm biệt.”

Nguyên Lệnh cũng kinh ngạc không thôi, nhưng khi hấn thấy Bùi Cảnh Duệ chuẩn bị rời đi, liền vội vàng quay lại phòng thu thập đồ dùng, sau đó mang theo Tiểu tương thi triển khinh công đuổi theo.

9. Chương 9

Sau khi từ Đường môn về Trường An, Bùi Cảnh Duệ liền an bài Diệp Hàm ở Lâm viên, cũng đưa Bùi Vương gia cùng Bùi vương phi đến Lâm viên đến ở cùng, nhưng hẳn chính là không mang nàng vào Trường An, lại nói cho nàng qua một thời gian sẽ ổn thỏa, đừng lo lắng nhiều quá. Bùi vương phi vừa thấy Diệp Hàm, lập tức đem nàng ôm vào lòng, nói: “Hàm nhi đáng thương của ta, nương đã sớm biết nhất định là Duệ nhi bạc đãi con, nhưng mà từ nay về sau, sẽ do cha người cùng nương tác chủ, không để nó làm thế với con. Nhìn con gầy thế này, về sau nương mỗi ngày làm cho con chút điểm tâm gì đó, để thân mình con béo lên chút.”

Về phần Bùi vương gia sau khi biết nàng là nữ nhân, vẫn ầm ập từ ái nói như trước: “Cuối cùng sau cơn mưa trời lại sáng, như vậy liền tốt rồi, như vậy liền tốt rồi.”

Tuy Diệp Hàm không quá hiểu câu “Như vậy liền tốt” kia của Vương gia có ý tứ gì, nàng vẫn thật cao hứng Vương gia không trách nàng chuyện giấu diếm thân phận.

“Tiểu thiếu gia, Tiểu Tương mang điểm tâm đến cho người.”

Tiểu Tương bưng lên một mâm khai tâm thúy tô màu vàng kim, đánh gãy nàng trầm tư, thúy tô này là điểm tâm Long Đàng hiền mang tới.

“Ừm, người ta hai người ở lại ăn, còn lại liền mang cho Trân Nhi các nàng đi.”

Bởi vì Diệp Hàm luôn không có thói quen ăn điểm tâm, cho nên điểm tâm đưa tới, nàng cũng ý tứ ăn một ít, còn lại đều cho Tiểu Tương cùng nha hoàn khác.

“Tiểu thiếu gia không ăn thêm một chút?” Ánh mắt Tiểu Tương nhìn chằm chằm...

Diệp Hàm ngẩng đầu liền nhìn thấy vẻ mặt của Tiểu Tương, cười nói: “Người nếu thích liền ở lâu đó.”

Tiểu Tương vui vẻ gật đầu: “Tiểu thiếu gia thích ăn cái gì? Có liên dung, đậu sa...”

Diệp Hàm ngắt lời Tiểu Tương: “Người thích là được rồi.”

Tiểu Tương nghe xong liền để lại mấy món mình thích, còn lại mang ra cho Trân Nhi đang chờ ngoài cửa. Lúc sau nàng lại trở về phòng thay Diệp Hàm xắt nhỏ thúy tô, mới nói: “Tiểu thiếu gia, có thể dùng chưa?”

Diệp Hàm gật gù đầu, đi đến cạnh bàn ngồi xuống bên Tiểu Tương, các nàng vừa dùng điểm tâm vừa nói chuyện phiếm.

“Tiểu thiếu gia, người định khi nào mới đem thanh sam đổi thành la quần vậy?”

“Chờ một thời gian nữa đi.”

“Còn muốn đến bao giờ? Nhưng mà Tiểu Tương chờ không kịp, thật muốn nhìn nha!” Tiểu Tương làm nũng nói. Nàng thấy Diệp Hàm sởn vi bất động, liền lay lay tay Diệp Hàm nói: “Đi mà! Người đổi cho Tiểu Tương nhìn trước được không? Được rồi, cầu cầu người, mặc trộm cho Tiểu Tương xem thôi!”

“Này... Ta không có xiêm y, làm sao đổi được đâu?” Diệp Hàm khó xử, nhưng nàng vẫn là cố chối từ.

“Tiểu thiếu gia nói, nếu có xiêm y, tiện phải mặc cho Tiểu Tương ngắm?” Tiểu Tương vui vẻ nói, “Ta đây có thể lấy quần áo của ta cho người... A! Không tốt! Tiểu thiếu gia sao có thể mặc quần áo vải bố của Tiểu Tương đâu?” Nàng bỗng nhiên bĩu môi nói.

Diệp Hàm không đồng ý gõ nhẹ đầu Tiểu Tương, “Ta có từng sai người mặc qua quần áo bằng vải bố?”

Tiểu Tương ngượng ngùng lè lưỡi, nàng biết Diệp Hàm đối xử với nàng vô cùng tốt, không coi nàng là nha hoàn bao giờ.

Diệp Hàm suy nghĩ trong chốc lát, mở miệng nói: “Mượn của người cũng tốt, ta ở trong phòng đổi trộm cho người nhìn.”

“Oa! Cảm ơn tiểu thiếu gia!” Tiểu Tương vui vẻ cười ngoác miệng, một lúc lâu sau, nàng còn nói: “Tiểu thiếu gia, người có từng làm nũng với Đại công tử bao giờ chưa?”

“Làm nũng?” Diệp Hàm khó hiểu nhìn Tiểu Tương.

“Đúng vậy, hết như vừa nãy Tiểu Tương làm nũng với tiểu thiếu gia nha!” Tiểu Tương sợ Diệp Hàm không hiểu ý của nàng, nên giải thích rõ ràng.

“Không có việc gì, sao ta phải làm nũng với Đại công tử?”

“Tiểu thiếu gia, không phải Tiểu Tương thường nói với người, nam nhân đều thích cô nương làm nũng với hắn, như vậy mới có thể làm hắn cảm thấy mình vĩ đại nha!”

“Phải không? Ai nói với người như vậy?” Diệp Hàm không biết Tiểu Tương nghe ở đâu mấy chuyện này.

“Là mấy nha hoàn trong phủ nói chuyện, không cần thận để Tiểu Tương nghe thấy. Hơn nữa người xem đó, mỗi lần Tiểu Tương làm nũng với người, người còn không phải đều theo Tiểu Tương sao?”

“Giỏi lắm! Nha đầu kia, cứ nhiên lấy chuyện của ta mà nói miệng.” Diệp Hàm lại cốc đầu Tiểu Tương một cái, xoay người không để ý tới Tiểu Tương nói: “Được rồi, từ nay về sau, ta sẽ không đồng ý yêu cầu của người, dù sao ta cũng không là nam tử, không có lí do nhận người làm nũng.”

Tiểu Tương nghe Diệp Hàm nói như vậy, lập tức từ phía sau ôm lấy nàng, nhìn xem Diệp Hàm bĩu môi không nói gì, liền làm mặt quỷ trước mặt Diệp Hàm chọc nàng cười, hai người cười đùa thành một đoàn, bình thường Diệp Hàm chỉ có thể cùng một chỗ với Tiểu Tương mới có thể thoải mái cười to như thế.

Cảnh tượng đập vào mắt Bùi Cảnh Duệ, làm hắn vô cùng ghen tỵ với Tiểu Tương, tuy biết rõ Tiểu Tương cùng Diệp Hàm đều là nữ tử, nhưng mà hắn vẫn không thích Tiểu Tương ôm Diệp Hàm. Trong lòng hắn, Diệp Hàm là của mình hắn, chỉ hắn mới có thể ôm nàng.

Mới vừa rồi hắn ở ngoài cửa phòng nghe thấy Diệp Hàm cùng Tiểu Tương nói chuyện, biết Diệp Hàm gần gũi với Tiểu Tương hơn mình, đã làm hắn mất hứng, hiện tại xem hai người thân mật ôm nhau như thế, hắn càng cảm thấy lửa giận bùng cháy, vì thế Bùi Cảnh Duệ ho khan vài tiếng, đánh gãy các nàng cười đùa.

“Đại ca...”

“Đại công tử...”

Diệp Hàm cùng Tiểu Tương đều đứng dậy đối mặt Bùi Cảnh Duệ.

Bùi Cảnh Duệ mặt không chút thay đổi nói với Tiểu Tương: “Người đi xuống trước đi. Ta có chuyện muốn nói với Tiểu... Hàm nhi.” Hắn phát hiện chính mình không thích người khác gọi Diệp Hàm là “Tiểu thiếu gia”.

“Dạ.” Tiểu Tương theo quy củ lùi về sau, hướng cửa đi đến.

“Còn có...” Bùi Cảnh Duệ đột nhiên gọi giật Tiểu tương lại: “Người đi nói với Lệnh gia, ta muốn hắn trước đây vài ngày chuẩn bị mấy thứ, liền mang đến phòng Hàm nhi.”

“Dạ.” Tiểu Tương lập tức vâng mệnh rời đi.

Bùi Cảnh Duệ thấy Tiểu tương đi xa, xoay người ngồi xuống, “Hàm nhi, lại đây.”

Diệp Hàm nghe lời đi đến trước mặt Bùi Cảnh Duệ, bị hắn dùng sức ôm vào lòng, nàng kinh ngạc nhìn hắn, mà hắn, ngay trước khi nàng kịp mở miệng đã nhanh chóng dùng miệng che lại môi nàng.

Mãi đến khi hai người đều khó thở Bùi Cảnh Duệ mới buông nàng ra, hắn hít sâu, ôn nhu hỏi: “Hàm nhi, nàng có thích đại ca?”

Diệp Hàm ngồi trong lòng hắn, nghe hắn hỏi như vậy, khó hiểu hỏi lại: “Đại ca sao lại hỏi như vậy?”

Bùi Cảnh Duệ nhăn lại hai hàng lông mày: “Chẳng lẽ nàng không thích?”

Diệp Hàm lập tức lắc đầu.

“Nàng lắc đầu, có phải chứng tỏ nàng thích đại ca?” Bùi Cảnh Duệ thấy nàng không nói, còn nói: “Nói đi! Đại ca muốn nghe nàng nói nàng thích đại ca!”

Diệp Hàm thấy Bùi Cảnh Duệ thúc giục, cảm thấy ngượng ngùng cúi mặt vào ngực hắn, mà Bùi Cảnh Duệ cũng làm như không thấy Diệp Hàm đỏ bừng mặt, trực tiếp muốn nàng mở miệng.

“Nói nha!” Thấy Diệp Hàm vẫn không nói, Bùi Cảnh Duệ ra vẻ buồn bã, sầu bi nói: “Hoặc là nàng không đành lòng cự tuyệt đại ca?”

“Không phải!” Diệp Hàm vội vàng mở miệng giải thích, sau đó lí nhí nói: “Diệp Hàm thích đại ca.”

“Cái gì? Nàng không thích đại ca?” Bùi Cảnh Duệ cố ý làm bộ như nghe không rõ, trong lòng lại nghĩ cô gái nhỏ này thật là không nỡ từ chối người khác yêu cầu.

“Không phải. Diệp Hàm là nói, Diệp Hàm thích đại ca.” Nàng ngẩng đầu, ngồi thẳng lưng, lớn tiếng nói. Đến khi nhìn thấy Bùi Cảnh Duệ vui vẻ, khuôn mặt tươi cười, nàng liền hiểu ra, thì ra hắn đang trêu đùa nàng. “Đại ca vì sao phải trêu Diệp Hàm?” Nàng khó hiểu hỏi.

Bùi Cảnh Duệ thấy hàng mi nàng hơi nhú, một lần nữa kéo nàng vào lòng. “Nói vậy, không phải đại ca trêu đùa nàng, đại ca chính là muốn biết tâm ý của nàng với đại ca.” Hắn nhẹ vỗ vỗ hai má nàng, “Nói lại lần nữa cho đại ca nghe được không?”

Diệp Hàm then thùng cúi mặt, sau một lúc mới ngập ngừng mở miệng: “Diệp Hàm... Diệp Hàm thích đại ca.”

Bùi Cảnh Duệ nhân lúc nàng còn chưa khép lại môi, lại che môi nàng, đến khi thỏa mãn, hắn mới buông nàng ra nói: “Hàm nhi thích đại ca. Vậy có nguyện ý làm nương tử của đại ca, cả đời đi theo đại ca không?”

“Đại ca, Diệp Hàm đương nhiên nguyện ý đi theo đại ca cả đời, nhưng mà lấy thân phận của Diệp Hàm, cũng không ...” Lời còn chưa nói xong, Bùi Cảnh Duệ đã cắt đứt lời nàng, nàng biết hắn nổi giận.

“Hàm nhi, đại ca hỏi lại nàng một lần, nàng có nguyện ý làm nương tử của đại ca không?” Bùi Cảnh Duệ thấy nàng không nói, liền tiếp: “Nếu nàng không đồng ý, kia đại ca phải đến chùa Đại Từ Ân đi tu.”

“Đại ca, không cần!” Hai tay Diệp Hàm nắm chặt lấy vạt áo Bùi Cảnh Duệ, ảm đạm nhỏ giọng nói.

“Không cần đại ca đi tu, chính là nàng cũng không muốn làm nương tử của đại ca, chẳng lẽ nàng muốn đại ca đến đạo quán làm đạo sĩ?”

“Không phải thế.” Diệp Hàm tựa vào lòng Bùi Cảnh Duệ, lắc đầu: “Đại ca, đừng làm khó Diệp Hàm được không?”

“Quên đi.” Bùi Cảnh Duệ thở dài một hơi, lôi kéo Diệp Hàm đứng dậy, “Ta đi nói cho Nguyên Lệnh, từ ngày mai mọi chuyện lớn nhỏ trong Bùi gia giao cho nàng quản lí, từ nay về sau...”

“Đại ca!” Diệp Hàm khó được chủ động vùi đầu vào ngực hắn, “Không cần nói vậy với Diệp Hàm, đại ca biết rõ tâm ý của Diệp Hàm, vì cái gì bắt Diệp Hàm...” Nàng nghẹn ngào nói không ra lời.

“Hàm nhi.” Bùi Cảnh Duệ nhẹ nhàng gọi, ôn nhu lau lệ cho nàng, “Chẳng lẽ nàng cũng không hiểu tâm ý của đại ca sao? Hay vì căn bản nàng không có chút cảm tình nào với đại ca, hay lại vì nàng còn tức giận vài năm này đại ca quá mức sơ sẩy nàng...”

Diệp Hàm vội vàng ngắt lời hắn, “Không phải thế, Diệp Hàm tuyệt đối không có ý đó, đại ca không cần nói như vậy.”

Bùi Cảnh Duệ ôm chặt nàng, “Thế vì cái gì không đồng ý đại ca đâu?”

“Danh gia vọng tộc trong Trường An nhiều như vậy, cô nương thích hợp đại ca, nguyện ý đến làm dâu Bùi gia, nhiều như sao trên trời, đại ca sao cứ phải khăng khăng cần Diệp Hàm đâu?” Nàng thấp giọng hỏi.

“Hàm nhi, nàng còn nhớ rõ mỹ nhân đồ đại ca lấy cho nàng xem?” Thấy Diệp Hàm gật gật đầu, Bùi Cảnh Duệ nâng cằm nàng, làm cho nàng nhìn thẳng vào mắt mình, “Kia nàng còn nhớ rõ những lời đại ca nói với nàng lúc ấy?”

Diệp Hàm đương nhiên nhớ rõ, nhưng mà nàng không xứng với hắn nha! Vì cái gì hắn không rõ? Vì cái gì hắn nhất quyết không thể không cưới nàng?

“Hàm nhi, vô luận là tiểu thư con nhà danh gia vọng tộc nào, các nàng đều không phải mỹ nhân trong lòng đại ca. Hàm nhi, đại ca nói như vậy, nàng đã hiểu chưa?” Bùi Cảnh Duệ thâm tình biểu đạt tình cảm của hắn với nàng.

Diệp Hàm nhìn vẻ mặt thâm tình của hắn, cố gắng lấy dũng khí nói ra nghi vấn trong lòng: “Vì sao đại ca lại thích Diệp Hàm? Vì sao không thể không cưới Diệp Hàm? Chẳng lẽ vì muốn phụ trách trong sạch của Diệp Hàm sao?”

Bùi Cảnh Duệ nghe thế, cảm thấy buồn cười, nghĩ thầm rằng, chẳng lẽ nàng thật sự không nhìn thấy thâm tình của hắn sao?

Hắn cúi đầu hôn lên đôi môi như cánh hoa của nàng, không ngừng nhấm nuốt, cắn nhẹ, mãi đến khi Diệp Hàm thở dốc, mới nói: “Hàm nhi, đại ca thích nàng, yêu nàng, muốn cùng nàng nắm tay nhau cả đời, liền chỉ vì yêu nàng, không liên quan gì đến trong sạch của nàng hay trách nhiệm của đại ca, chẳng lẽ nàng cho rằng đại ca yêu nàng là cần phải có điều kiện sao?” Thấy Diệp Hàm nhẹ nhàng lắc đầu, “Hàm nhi, nếu nàng cho rằng đại ca yêu nàng cần phải có điều kiện, vậy điều kiện của đại ca chính là, nàng cũng phải yêu đại ca, được không?” Hắn đặt trán tựa lên trán nàng, vừa hỏi vừa hôn nàng.

Diệp Hàm nhìn thấy ánh mắt chân thành của hắn, trầm mặc nghĩ ngợi: Nếu nàng đồng ý với hắn, sau này trừ bỏ nàng yêu hắn, thích hắn ra, lại nên báo đáp hắn thế nào đây?

“Hàm nhi, nói cho đại ca câu trả lời của nàng, được không?” Bùi Cảnh Duệ chờ trong chốc lát, mới nâng cằm nàng lên, nhìn thấy khuôn mặt nhu nộn, kiều diễm kia, lại nhin không được hôn lên làn môi mềm mại: “Nói cho, nói cho đại ca.”

Diệp Hàm than nhẹ một hơi: “Tùy đại ca an bài.”

Hắn hiểu được hiện tại muốn Diệp Hàm nói yêu hắn, là có chút vội vàng, tuy nhiên hắn cứ hy vọng nàng nói yêu hắn, nhưng cần đợi ít ngày nữa, ít nhất nàng đã đồng ý chuyện cưới hỏi.

“Đúng rồi, Hàm nhi, đại ca, còn có một chuyện nghĩ muốn nói với nàng.”

“Dạ?” Nàng đáp nhẹ một tiếng, đem trán tựa vai hắn.

“Hàm nhi.” Hắn gọi khẽ bên tai nàng, hơi thở của hắn làm cho Diệp Hàm không tự giác đem thân mình càng thêm gần sát hắn, “Đại ca cũng muốn nhìn nàng mặc bộ đồ kia một chút.”

Diệp Hàm hơi cứng người lại, lập tức thẳng lưng nhìn lên hắn nói: “Đại ca nghe xong ta cùng Tiểu Tương nói chuyện?” Biết rõ là hắn nghe lén, nhưng nàng không đem từ “lén” nói ra.

Bùi Cảnh Duệ ôn nhu nói: “Hàm nhi, nghe lời đại ca được không?”

“Diệp Hàm còn chưa chuẩn bị quần áo.” Vì sao ai cũng yêu cầu nàng như vậy đây?

“Đại ca đã bảo Nguyên Lệnh chuẩn bị rồi, chốc lát hắn sẽ mang đến. Nhưng mà mọi chuyện đã sẵn sàng, lại thiếu gió đông đến hoàn thành kế hoạch.”

Diệp Hàm hiểu “gió đông” của Bùi Cảnh Duệ chính là nàng. Quên đi, nếu đã đồng ý gả cho hắn, làm sao cứ phải kiên trì không mặc về nữ trang đâu? Nàng bắt đầu nói: “Đại ca nói đúng.”

Bùi Cảnh Duệ nghe ra vẻ bắt đầu nói trong lời nàng, hiểu được cảm giác của nàng lúc này, vì thế lại đem nàng ôm vào ngực, dán sát bên tai nàng, nhẹ giọng nói: “Hàm nhi không thích đại ca an bài?”

“Đại ca, Tiểu Tương nói có đúng không?” Diệp Hàm không đáp hỏi lại.

“Chuyện gì?” Bùi Cảnh Duệ vẫn đứng ở bên ngoài nghe từ lúc nàng cùng Tiểu Tương mới bắt đầu nói chuyện, đương nhiên biết chuyện nàng muốn nói, nhưng hắn ra vẻ khó hiểu.

“Là... Chuyện làm nũng đó.” Diệp Hàm hơi nhú mày nói. Nàng biết chính mình cá tính trầm mặc, không thích nói chuyện, từ gặp Tiểu Tương, hơn nữa gần đây cùng Bùi Cảnh Duệ ở chung, tuy đã dần thay đổi tính cách không thích gần gũi người khác, nhưng mà bình thường nàng đều là bị động, luôn là mọi người nói, bởi vậy nàng không biết Bùi Cảnh Duệ có thích có người làm nũng với hắn như lời Tiểu Tương hay không.

Bùi Cảnh Duệ yêu chiều vỗ về vành tai của nàng, sủng ái nói: “Hàm nhi, đại ca không cần nữ tử làm nũng cũng có thể hùng vĩ ngạo nghễ, nhưng đại ca thích cảm giác khi nàng vùi vào ngực đại ca, bởi vì kia chứng tỏ nàng thuộc về đại ca, cũng chứng tỏ nàng thích đại ca, mới có thể nghĩ muốn cùng đại ca một chỗ, biết

không?” Thấy nàng vẫn còn nhú mào, liền nói: “Việc này đại ca không vội, nàng có thể chậm rãi điều chỉnh, đừng nhú mào nữa, cười một cái với đại ca nào!”

Diệp Hàm nghe lời mỉm cười với hắn.

Bùi Cảnh Duệ lại ra vẻ không vui, ăm ăm chua nói: “Không công bằng, vì sao nàng có thể cười to trước mặt Tiểu Tương, với đại ca lại khác, còn cười nhỏ như vậy.” Hắn nhớ tới Diệp Hàm sợ bị người khác cù, vì thế giờ tay cù bên hông nàng.

“Đại ca, đừng...” Diệp Hàm còn chưa nói xong, người đã ngồi phịch vào lòng hắn.

Việc Diệp Hàm sợ cù không ai biết, ngay cả Tiểu Tương cũng không, bởi vì nàng thường giữ một khoảng cách nhất định với người khác. Sở dĩ Bùi Cảnh Duệ lại biết, chính là hồi ở huyện Quán Khẩu giúp nàng xoa bóp mới biết. Hơn nữa hắn còn biết, Diệp Hàm chỉ cần bị cù một phát, sẽ toàn thân vô lực, ngay cả cười cũng chỉ có thể xem như vô lực thở hổ hển.

Đối với loại hấp dẫn ma lực thể này, Bùi Cảnh Duệ tự nhận không phải Liễu Hạ Huệ, đương nhiên chỉ có thể nhận bị nàng hấp dẫn. (hic, phúc hắc quá ^^)

Diệp Hàm vốn định nói với hắn bây giờ là ban ngày, nhưng nhìn thấy hắn buông rèm xuống, cũng liền chiều theo ý hắn.

Hiện giờ mặc kệ là ban ngày hay đêm tối, trong rèm trướng đều xuân quang vô hạn.

—

—

Trường An, An Bình vương phủ

“Tiểu thiếu gia, sớm.” Nha hoàn Cửu nhi thỉnh an Diệp Hàm mới bước ra khỏi phòng, nhưng Linh nhi đi cùng lại chỉnh nàng, phải gọi “Tiểu thư” hoặc “Thiếu phu nhân”.

“A! Ta quên, mong tiểu thiếu gia, không không không! Là... là...” Cửu nhi do dự rất cuộc không biết phải xưng hô là gì mới đúng.

“Linh nhi, người cũng đừng làm khó Cửu nhi.” Diệp Hàm bước nhẹ nhàng tới phía mầy nàng.

“Đúng nha. Linh nhi tỷ tỷ thích nhất là bắt nạt Cửu nhi, nàng còn không phải là già thì quên.”

“Ta nào có?” Linh nhi chu môi kháng nghị.

Diệp Hàm lập tức hòa giải trước khi các nàng sắp cãi nhau, “Tốt lắm, không phải ta nói không cần sao?”

“Dạ, tiểu thiếu gia đừng tức giận.” Hai người đồng thời cúi người, lại phát hiện chính mình lại nói sai nữa.

“Các người đều nói sai rồi.” Tiểu Tương ở một bên chen vào, làm cho hai người kia không khỏi đỏ bừng mặt.

“Tiểu Tương, đừng trêu các nàng.” Diệp Hàm nhéo nhẹ tay Tiểu Tương.

“Vâng.” Tiểu Tương cung kính trả lời, xoay người nhìn Linh nhi hai người, “Hai vị tỷ tỷ đến tiểu thư nơi này, có phải có chuyện gì hay không?”

“Đúng rồi, công tử bảo nô tỳ đến mời tiểu thư đến Duệ Hàm lâu dùng đồ ăn sáng.” Linh nhi nói.

“Vì sao? Vương gia cùng vương phi không ở trong phủ sao?” Diệp Hàm khó hiểu hỏi. Bình thường bữa sáng luôn luôn phải dùng ở thiện đường, chỉ có khi nào Vương gia cùng vương phi không ở, Bùi Cảnh Duệ mới có thể sai người mang đến Duệ Hàm lâu.

Duệ Hàm lâu là khi Diệp Hàm mười tuổi vào Bùi gia, vương gia sai người xây thêm một tiểu lâu, vốn định để Diệp Hàm ở đó, nhưng vì Diệp Hàm không ở Lạc Dương chính là đi khắp nơi tuần tra, cho dù nàng trở lại Vương phủ, cũng là cùng Bùi Cảnh Duệ ở Ly viện, bởi vậy vẫn để trống, mãi đến lần này hai người trở về từ Thành Đô, mới đổi thành nơi để hai người đánh đàn, ngâm thơ, nói chuyện phiếm.

“Dạ vâng, sáng sớm Vương gia liền cùng vương phi đến chùa thắp hương, cho nên công tử sai người đem đồ ăn sáng đến Duệ Hàm lâu.”

“Là như vậy, tốt lắm, Tiểu tương, chúng ta liền đi Duệ Hàm lâu.”

“Dạ.” Tiểu Tương đáp, cũng theo Diệp Hàm đi đến Duệ Hàm lâu.

Linh nhi cùng Cửu nhi nhìn thấy các nàng rời đi rồi mới nhẹ nhàng thở dài.

Cửu nhi nói: “Ta chưa thấy người nào đẹp như tiểu thư.”

“Ừ.” Linh nhi cũng đồng cảm.

Các nàng chăm chú nhìn thân ảnh Diệp Hàm rời đi, phát hiện tuy Diệp Hàm mới đổi sang nữ sam, nhưng nàng không hề không thích ứng được mà liềm ngã lão đảo, nàng vẫn tuyệt đẹp như trước kia, đoan trang, thậm chí sau khi mặc la quần, cử chỉ động tác còn tăng thêm nhu mỹ cùng tinh tế, khiến nàng càng xinh đẹp động lòng người.

Nhưng các nàng chỉ nhìn thấy một phần sự thật, sự thật, khi Diệp Hàm chuyển sang mặc nữ trang, từng ba ngày không bước nửa bước ra khỏi phòng, nàng không ngừng luyện tập trong phòng, mãi đến khi mình không bị vấp vào làn váy, mới bước ra cửa phòng gặp mọi người.

Ngày ấy nàng đồng ý Bùi Cảnh Duệ yêu cầu, cầm lấy quần áo Nguyên Lệnh mang về từ Phượng Tường các, thay nữ trang dưới sự hiệp trợ của Tiểu Tương. Nhưng bởi vì nàng không quen nữ trang, thường khiến nàng mới nhắc chân lên liền dẫm phải làn váy mà ngã thật. Đi bốn năm bước trong phòng thì ngã đến bốn, năm lần, làm nàng không dám ra khỏi phòng.

Vì thế từ ngày ấy, nàng liền cùng Tiểu Tương hai người tránh trong phòng luyện tập đi đứng. Cả một ngày, hai người không ra ngoài gặp ai, Bùi Cảnh Duệ nghĩ nàng sinh bệnh, dùng xong bữa tối liền vội vàng đi tìm nàng, đợi hần phát hiện ra nguyên nhân, còn biết giấu cợt nàng.

Nhưng đến khi phát hiện vì Diệp Hàm không quen mà ngã đây người đều là vết thương, hần đau lòng đến mặt nhăn mày nhíu.

Không muốn để Bùi Cảnh Duệ tiếp tục lo lắng, Diệp Hàm không ngừng luyện tập, mà Tiểu Tương đứng một bên nói cho nàng khuyết thiếu, rốt cục sau ba ngày, nàng có thể đi đứng tự nhiên mà không hề vấp ngã. Sau đó nàng lại tiếp tục học một ít hành vi cử chỉ các cô nương nên có, lúc này Diệp Hàm mới hiểu được, vì sao từ khi trở về, Bùi Cảnh Duệ vẫn không muốn để nàng vào Trường An, thì ra hần đợi nàng đổi về nữ sam.

“Đại ca, sớm.” Diệp Hàm khom người thỉnh an Bùi Cảnh Duệ.

“Hàm nhi, đến, mau đến dùng đồ ăn sáng, ăn sáng sau, đại ca muốn dẫn nàng đi ra ngoài.” Bùi Cảnh Duệ bước nhanh ra đón Diệp Hàm, đỡ nàng ngồi xuống bàn ăn. Hần phát hiện từ khi Diệp Hàm đổi về nữ trang, chỉ cần nơi nào có nàng, ánh mắt của hần cơ hồ chỉ dán bên người nàng.

“Đại ca tính toán mang Diệp Hàm đi đâu?”

“Phủ Kính tướng quân.” Bùi Cảnh Duệ vừa nói vừa gấp đồ ăn vào bát nàng.

“Vì sao lại muốn đi phủ Kính tướng quân?” Nàng khó hiểu hỏi.

“Vừa rồi đại ca còn đợi nàng, gác cửa đến thông báo, Quân An phái người đến mời nàng đến phủ xem bệnh uội muội hần, mà đại ca thấy nàng chưa tốt, liền phải nói, chờ nàng dùng đồ ăn sáng xong sẽ đi.”

Diệp Hàm nghe xong chính là hơi vuốt cằm, không có tổ ý kiến gì.

10. Chương 10

Hai người tới phủ Kính tướng quân mới biết nguyên nhân Kính Quân An mời bọn họ tới đây, không phải Kính Quân Văn thực sự sinh bệnh, mà bởi vì nàng ta phải tận mắt nhìn thấy Diệp Hàm mặc nữ trang, mới có thể tin tưởng Diệp Hàm vốn là nữ, nếu không nàng vẫn sẽ nghĩ Kính Quân An lừa gạt nàng, mục đích là để nàng quên Diệp Hàm, sau đó can tâm tình nguyện lập gia đình.

Hai người mới bước vào đại sảnh, lập tức nghe thấy một tiếng thét kinh hãi, sau đó thấy một bóng người chạy vội mà đi, Diệp Hàm cùng Bùi Cảnh Duệ không biết làm sao nhìn nhau một cái.

“Cảnh Duệ, chớ cười.” Kính Quân An đứng dậy nghênh đón.

Bùi Cảnh Duệ cười nói: “Làm sao vậy?”

Kính Quân An bất đắc dĩ lắc đầu cười cười, hẩn nhìn về phía Diệp Hàm, nhất thời không nói lên lời, một lúc sau mới hồi thần nói: “Không có gì, chỉ là Kính Quân An phát hiện mộng đẹp của muội ấy vỡ nát, nên khó chịu chạy về phòng mà thôi.”

Hai người Diệp Hàm lập tức hiểu được sao lại thế này. Hồi trước rời khỏi Đường môn, sau khi Diệp Hàm tỉnh lại, Bùi Cảnh Duệ nói cho nàng tình hình ngày ấy, mà nàng vẫn cảm thấy hổ thẹn vì làm Đường Vân khóc lóc, vì thế trước khi chia tay Thành Đô, nàng phái người mang thư tới Đường môn, giải thích với Đường Vân kèm theo lời xin lỗi, hiển nhiên Kính Quân An là một Đường Vân thứ hai. Diệp Hàm liền nói với Kính Quân An muốn nói chuyện với Kính Quân Văn.

“Này... Cũng tốt. Người tới, mang Diệp Hàm cô nương tới phòng tiểu thư.”

“Đại ca, Diệp Hàm đi xong sẽ về.”

“Ừ.” Bùi Cảnh Duệ gật gật đầu, Diệp Hàm theo người hầu rời đi.

Diệp Hàm tới trước cửa phòng Kính Quân Văn, giơ tay gõ nhẹ cửa phòng: “Kính cô nương, ta là Bùi Diệp Hàm, có thể mở cửa ra không?”

Chờ một hồi lâu, cửa phòng rốt cục cũng mở ra, nàng đi vào phòng, thấy trên má Kính quân Văn hai hàng nước mắt, trong lòng khó chịu, nắm chặt tay Kính Quân Văn nói: “Kính cô nương, thực sự xin lỗi, xin người tha thứ...”

“Xin người đừng nói.” Kính Quân Văn lắc đầu: “Bùi... Hàm nhi, ta có thể gọi người như vậy sao?” Nàng thấy Diệp Hàm gật gật đầu, nói tiếp: “Kỳ thật, việc này từ đầu đến cuối đều do một mình ta tự nguyện, không liên quan tới người, cho nên người không cần cảm thấy áy náy về ta, hơn nữa cho dù người thật sự là nam tử, ta cũng không thể gả cho người, bởi vì ta sớm đã có hôn ước, cho nên tất cả đều là do ta, cũng không phải lỗi của người.”

“Kính cô nương.” Diệp Hàm khẽ gọi một tiếng, lấy tay lau đi nước mắt trên mặt Kính Quân Văn: “Cám ơn người đã hiểu cho, nhưng mà ta vẫn chân thành xin lỗi người.”

Kính Quân Văn nhìn Diệp Hàm: “Người thật sự là người ôn nhu lại hiểu tình đạt lý, chuyện lần trước ta làm, người chẳng những tức giận, kết quả hiện tại ta vừa khóc, ngược lại còn bắt người đến an ủi ta, Bùi đại ca có thể lấy người làm vợ, thật sự là nhờ phúc đức kiếp trước của hẩn.”

Kính Quân Văn hỏi Diệp Hàm chuyện năm đó gặp Bùi Cảnh Duệ, đồng thời cũng hỏi nguyên nhân Diệp Hàm phải nữ phần nam trang, Diệp Hàm giải thích cặn kẽ, nhờ đó cảm tình của hai người cũng từ từ tăng lên.

Tán gẫu trong chốc lát, Diệp Hàm nhớ tới Bùi Cảnh Duệ, liền tỏ vẻ phải trở về thính đường, mà Kính Quân Văn còn cảm thấy ngượng vì màn khóc lóc lúc nãy, không muốn trở lại thính đường. Diệp Hàm tỏ vẻ về sau nếu có cơ hội sẽ liên lạc, sau đó nàng liền rời khỏi phòng Kính Quân Văn trở lại thính đường tìm Bùi Cảnh Duệ.

Kính Quân An cùng Bùi Cảnh Duệ thấy nàng đã trở lại, Bùi Cảnh Duệ liền hỏi: “Kính Quân An khá hơn chưa?”

Diệp Hàm gật gật đầu, Bùi Cảnh Duệ đứng dậy kéo nàng ngồi xuống ghế.

“Kính Quân An nguyện ý tha thứ việc làm trước đây của Diệp Hàm, nhưng nàng nói hiện tại nàng khóc hai mắt sưng đỏ, nên Diệp Hàm mới trở về một mình.”

“Thực sự xin lỗi, để cho Diệp Hàm cô nương phải lo lắng.” Kính Quân An nói.

“Tướng quân đừng nói như vậy, là Diệp Hàm, đừng trách Kính cô nương.”

Kính Quân An định nói tiếp, lại bị Bùi Cảnh Duệ ngăn cản: “Việc này cũng đừng nhắc lại, một thời gian sau liền không có việc gì.”

Kính Quân An ngẫm lại thấy cũng có lí, thời gian qua đi, mọi chuyện tự nhiên sẽ tự phai nhạt. “Đúng rồi, Cảnh Duệ, hôn sự của người cùng Diệp Hàm, không phải Hoàng thượng đã sớm hạ chỉ sao, sao người chậm chạp không tiến hành vậy?”

“Hoàng thượng tứ hôn?” Diệp Hàm nghe xong có chút kinh ngạc, vì sao nàng không biết chút gì về chuyện này.

Kính Quân An thấy Diệp Hàm phản ứng cũng thực kinh ngạc: “Chẳng lẽ người không biết?”

Diệp Hàm lắc lắc đầu, quay sang nhìn Bùi Cảnh Duệ.

Bùi Cảnh Duệ cười nói: “Sau khi về Trường An, đại ca liền vào cung giải thích chuyện của nàng với Hoàng thượng, Hoàng thượng vì cảm ơn nàng chữa bệnh giúp Hoàng hậu nương nương, hạ chỉ thu nàng làm nghĩa muội, phong nàng làm: “Chiêu Minh công chúa”, cũng tứ hôn cùng đại ca. Trước khi nàng về Vương phủ, thánh chỉ đã đến, nên nàng mới không biết.”

Diệp Hàm nghe xong cũng không biểu hiện gì đặc biệt, nàng chỉ im lặng gật đầu, tỏ vẻ nàng biết, tựa như việc này với nàng mà nói chỉ là chuyện phiếm đầu đường xó chợ, người được phong công chúa không phải nàng, chỉ là một người khác có quan biết mà thôi.

Kính Quân An thực kinh ngạc nhìn Diệp Hàm lạnh nhạt, mà Bùi Cảnh Duệ chỉ biết lắc đầu bất đắc dĩ cười cười, hẳn hiểu Diệp Hàm là người không tranh không cầu. Nếu nói có chuyện gì trên đời làm nàng nóng nảy, kia đại khái là chuyện có liên quan đến hắn, mới có thể thoáng khiến cho nàng hứng thú.

Kính Quân An khôi phục trấn định sau liền hỏi: “Vậy hôn lễ định khi nào thì?”

“Mùng chín tháng này.”

“Mùng chín?” Đây là hai người đồng thời kinh hô.

Từ giờ đến mùng chín chỉ còn ba ngày, khó trách Diệp Hàm vẫn cảm thấy kì quái, mấy ngày nay, nàng thấy tất cả người hầu trong Vương phủ không ngừng chạy ngược chạy xuôi, thì ra đều là vì hôn sự của nàng cùng Bùi Cảnh Duệ, chính là nàng chỉ khó hiểu vì sao hắn không nhắc tới việc này với nàng.

Kính Quân An kinh ngạc vì ngày đã gấp gáp như vậy mà Diệp Hàm lại vừa mới biết chính nàng bị Hoàng thượng tứ hôn, mà ba ngày sau phải thành hôn, nàng chưa chuẩn bị tâm lí. Nàng không rõ dụng ý của Bùi Cảnh Duệ khi làm thế.

“Đại ca, vì sao không nói việc này với Diệp Hàm?”

Bùi Cảnh Duệ biết Diệp Hàm sẽ hỏi hắn như thế, hắn cố ý để mọi chuyện đầu vào đấy rồi mới nói cho nàng, chính là khiến cho nàng phản ứng, làm cho hắn có thể cảm nhận được cảm xúc của nàng, mới có thể chân thật cảm thụ được nàng đang đứng bên cạnh hắn.

Nhưng về bí mật ấy, Bùi Cảnh Duệ không muốn người khác biết, vì thế hắn nói: “Đại ca bạn quá quên mất, Diệp Hàm có vì thế mà tức giận đại ca?”

Diệp Hàm nghi hoặc liếc hắn một cái, lắc lắc đầu nói: “Sẽ không.”

Kính Quân An thấy hai người kia phản ứng có chút kì quái, cảm giác một người chờ mong xem kịch hay, người còn lại thì lạnh nhạt nhạt nhạt như là chuyện không liên quan đến mình. Hắn không rõ lắm, nhưng vẫn thật tình chúc phúc nói:

“Chúc mừng hai vị, chúc mừng hai vị.”

“Cám ơn.” Diệp Hàm nhẹ giọng cảm tạ.

Bùi Cảnh Duệ đứng dậy nói: “Nếu lệnh muội đã không có việc gì, ta và Hàm nhi liền cáo từ trước. Mùng chín ngày ấy nhớ đến phủ ta cùng uống chén rượu mừng.” Hắn cười nói nhìn về mặt khó hiểu của Kính Quân An, nhất định là Kính Quân An cảm thấy kì quái khi hắn cùng Diệp Hàm ở chung, nhưng hắn cũng không muốn giải thích nhiều làm gì, cứ mặc Kính Quân An nghĩ gì thì nghĩ.

Kính Quân An sang sảng đáp lại: “Đương nhiên, ta nhất định đến.”

Sau ngày Diệp Hàm đến phủ Kính tướng quân, Tiểu Tương lập tức giúp nàng thử quần áo, xong việc nàng hỏi Tiểu Tương, có biết hôn lễ của nàng không, tuy Tiểu Tương không trả lời, nhưng nàng cũng phát hiện thì ra việc này mọi người cố ý giấu nàng, chính là nàng không rõ vì sao mọi người phải giấu nàng đâu? Giữ thắc mắc trong lòng, ba ngày sau nàng cùng Bùi Cảnh Duệ bái đường thành hôn.

Bái đường sau, Diệp Hàm bị đuổi về tân phòng ngồi đợi, nàng cảm thấy nhàm chán, liền nhắm mắt dưỡng thần, mãi đến khi được Bùi Cảnh Duệ nhắc khẽ hỉ ra, nàng mới chậm rãi mở mắt.

“Có mệt không?” Bùi Cảnh Duệ vừa hỏi vừa gỡ mũ phượng, sau đó nhẹ nhàng xoa bóp vai nàng.

Diệp Hàm thoải mái tựa vào hắn, mãi đến khi hắn dừng tay mới hỏi: “Đại ca, vì sao phải gạt Diệp Hàm?”

Bùi Cảnh Duệ thật sự bội phục tính nhẫn nại của Diệp Hàm, giữ chuyện trong lòng đến ba ngày sau mới hỏi, xem ra hắn phải chuyên tâm hơn để huấn luyện lòng hiếu kỳ của nàng mới được.

“Muốn biết?” Hắn rót cho nàng một chén rượu.

“Dạ.” Diệp Hàm cầm chén cùng hắn uống rượu giao bôi.

Bùi Cảnh Duệ lấy chén khỏi tay nàng, nhẹ nhàng ném xuống bàn, chỉ thấy hai cái chén dừng trên bàn thoáng lạch cạch mới ngừng lại. Mà hắn đã đẩy nàng lên giường, buông rèm trướng hai bên xuống mới nói: “Muốn biết, chờ đại ca hết đói xong nói cho nàng, được không?”

Diệp Hàm gật gật đầu, không hiểu lắm hỏi: “Đại ca đói sao?”

“Ừ, đói.” Bùi Cảnh Duệ cởi bỏ áo ngoài của Diệp Hàm, vừa hôn nàng vừa nói.

“Vậy chúng ta ăn đồ ăn trên bàn trước.” Diệp Hàm không để ý đến quần áo này đó đã bị hắn cởi, trấn định nói.

Bùi Cảnh Duệ cũng không kinh ngạc khi tân nương bé nhỏ của hắn không hiểu chuyện phong tình, chờ đến hai người đã cởi bỏ gần hết, hắn mới dán miệng bên tai nàng, nhẹ giọng nói: “Hàm nhi, đại ca đói, nhưng đại ca phải ăn nàng mới có thể no, nàng có hiểu không?”

“Không hiểu, Diệp Hàm không phải đồ ăn, sao có thể giúp đại ca no đâu?” Diệp Hàm bị Bùi Cảnh Duệ khiêu khích, tuy cảm thấy cả người mềm nhũn không chút sức lực, nhưng vẫn cố tỉnh táo hỏi lại.

Bùi Cảnh Duệ nghe nàng hỏi, chỉ có thể ôm chặt nàng hơn, đầu dán chặt vào gáy nàng cười khẽ, hắn thực sự khâm phục sự bình tĩnh của hàm nhi, nhưng hắn hy vọng nàng nhiệt tình nóng bỏng vì hắn, vì thế sùng ái nói: “Chờ đại ca ăn nàng, nàng sẽ hiểu thôi.”

Diệp Hàm vẫn không hiểu ý Bùi Cảnh Duệ, mãi đến khi Bùi Cảnh Duệ dùng hành động thay thế lời nói “ăn” sạch nàng, nàng quả nhiên hiểu ra.

Diệp Hàm ngồi một mình giữa đình ngắm hoa sen trên hồ, vốn trước đó nàng đang cùng Bùi Cảnh Duệ đánh đàn, ngâm thơ, nhưng Nguyên Lệnh lại đến mời hắn đi xử lý công chuyện, Bùi Cảnh Duệ muốn nàng đi cùng, nhưng nàng không muốn quấy rầy hắn, khéo léo từ chối.

Hai người thành thân đã được nửa năm, Bùi vương gia cùng Bùi vương phi muốn hai người ở lại Lâm viên, hy vọng vợ chồng có nhiều cơ hội bồi dưỡng tình cảm hơn, để bọn họ sớm được bế bồng cháu nội, nên Bùi Cảnh Duệ cùng nàng mang theo một ít người hầu đến Lâm viên.

Cuộc sống hôn nhân ưu nhân hơn trước kia nhiều, hơn nữa thời gian bên cạnh Bùi Cảnh Duệ tăng lên cũng là lúc nàng phát hiện chính mình thường nhớ đến hắn, thích cùng một chỗ với hắn làm gì đó, hơn nữa nàng cảm thấy chỉ cần ở cùng Bùi Cảnh Duệ, nàng trở nên vui vẻ hơn trước đây, có lẽ đây chính là “tình yêu” mà Tiểu Tương nhắc đến đi.

“Thiếu phu nhân, Thiếu phu nhân!” Tiểu Tương vừa chạy vừa lớn tiếng gọi.

Sau khi nàng thành thân cùng Bùi Cảnh Duệ, hấn liền hạ lệnh mọi người trong Bùi gia không được gọi nàng là “Tiểu thiếu gia”, phải sửa lại thành “Thiếu phu nhân”, nếu có người gọi sai, đuổi khỏi phủ.

Hấn giải thích nói: “Hàm nhi, nếu đại ca không làm như vậy, chỉ sợ mọi người mất bốn, năm năm mới có thể không gọi nàng là “Tiểu thiếu gia”. Nhưng đại ca sợ đến lúc ấy, con chúng ta sẽ nghĩ chúng có hai người cha, lại thiếu một người mẹ sinh ra chúng, đến lúc ấy nàng bảo phải làm thế nào?”

Diệp Hàm biết hấn thích trêu nàng, có lẽ tại nàng quá mức im lặng, quá mức độc lập, nên mỗi khi có chuyện, nàng thường quên rằng hấn ngay bên cạnh nàng, mới làm cho Bùi Cảnh Duệ không vui.

Hấn thường xuyên nói với nàng: “Hàm nhi, đừng quên còn có đại ca.”

Bởi vì sợ nàng quá độc lập, nên Bùi Cảnh Duệ thường thường thích trêu nàng, thích làm nàng thẹn thùng mà dụi vào lòng hấn làm nũng, hấn nói chỉ có như vậy, hấn mới có thể cảm giác được nàng thật sự thuộc về hấn.

“Thiếu phu nhân.” Tiểu Tương vừa hồng học thử vừa gọi Diệp Hàm.

“Tiểu Tương, có việc gì thử đã rồi nói.” Diệp Hàm hơi tựa vào lan can nói.

Tiểu Tương cầm áo choàng khoác lên vai nàng: “Công tử bảo ta lấy cho người khoác, sợ người lạnh.”

“Tiểu Tương, đừng như đại ca, cứ coi ta như búp bê.” Diệp Hàm không vui nhún mày nói. Mọi người trong nhà sủng ái quan tâm nàng đã vượt quá mức bình thường, cơ hồ làm cho nàng phát mốc.

Cứ nói vì tốt cho nàng, việc này không cho nàng làm, cái kia không cho nàng động, làm cho nàng càng ngày càng thấy mình giống hệt người tàn tật. Thậm chí chỉ cần nàng hơi thử dài, tất cả sẽ lo lắng thành một đoàn, càng đừng nói đến chuyện nàng mở miệng muốn thứ này thứ nọ, không thể không lập tức chuẩn bị đầy đủ; chính là cứ như vậy làm nàng cảm thấy bị trói buộc, không tự nhiên.

“Thiếu phu nhân!” Tiểu Tương thấy Diệp Hàm ai oán liền kinh hô một tiếng, vì đây là cảm xúc Diệp Hàm chưa từng có.

“Quên đi, người vội vội vàng vàng tìm ta có chuyện gì?” Diệp Hàm miễn cưỡng dựa vào lan can như trước, hai mắt híp lại nhìn chăm chú xuống mặt hồ.

“Là thế này, Đường công tử Đường Quân tìm đến người.”

“Đường Quân?”

“Dạ vâng. Không phải thiếu phu nhân quên người này rồi chứ?” Tiểu Tương không dám tin tưởng nhìn Diệp Hàm.

“Ta đương nhiên nhớ rõ, nhưng mà hấn đến tìm ta làm gì?”

“Ta nghe Lệnh gia nói, hấn đến để bái người làm thầy.”

“Ha! Vậy đại ca nói thế nào?”

“Công tử có chuyện bảo Tiểu Tương chuyển cáo tới người.”

Diệp Hàm nhìn thấy Tiểu Tương hỏi: “Đại ca bảo người nói cho ta chuyện gì?”

“Công tử nói, nếu thiếu phu nhân đồng ý để Đường công tử vào Vũ Huyên môn học y, thì thiếu phu nhân không thể quá gần gũi với hấn, cũng không thể đồng ý làm sư phụ của hấn.”

“Vì sao?” Diệp Hàm khó hiểu hỏi.

“Công tử muốn Tiểu Tương chuyển lời tới phu nhân, công tử là thần dấm chua chuyển thế, cho nên hấn rất thích ăn dấm chua, công tử còn nói Thiếu phu nhân là của riêng hấn, không cho người khác hưởng người. Nên tuy công tử biết rõ hai người các người không có chuyện gì, nhưng công tử nói chỉ cần là nam tử, mặc kệ bất luận kẻ nào hấn cũng không hy vọng người gần gũi quá, nên công tử hy vọng Thiếu phu nhân suy nghĩ kĩ rồi hãy quyết định. Mặt khác...”

“Còn có mặt khác...” Diệp Hàm kinh ngạc.

Tiểu Tương thận trọng nhìn Diệp Hàm gật gật đầu, “Vâng, công tử nói xong, lại nói thêm, muốn Tiểu Tương chuyển lời hắc tới Thiếu phu nhân xong, hai người chúng ta tuyệt đối không được cười hắc.”

Tiểu Tương vừa nói xong, Diệp hàm cùng nàng quả thực bật cười ha ha.

Cười rồi, Tiểu Tương mới nói: “Á! Chúng ta cười lớn tiếng như vậy, nhất định sẽ bị công tử nghe thấy mất.”

Diệp Hàm cười lớn, nỗi ưu sầu khó nói trong lòng cũng bị thổi mất. “Tiểu Tương, người đi viện Khai Dương hỏi Đường Quân có muốn đến phòng thuốc làm được đồng không, người sẽ dạy hắc, nếu hắc chấp nhận thì ở lại, nếu không chấp nhận thì rời đi, chuyện hôm nay chúng ta coi như chưa từng xảy ra, sau này cũng không cần nhắc lại.”

“Thiếu phu nhân, người nói thật?” Tiểu Tương không tin hỏi lại.

“Tiểu Tương, khi nào ta nói rồi nuốt lời?” Diệp Hàm lại khôi phục vẻ mặt lúc trước.

“Được rồi, Tiểu Tương đi viện Khai Dương nói cho công tử cùng Đường Quân.” Tiểu Tương nói xong liền chạy đi, lại bị Diệp Hàm kéo lại.

“Tiểu Tương, người đi mời đại ca tới nơi này, nói ta có chuyện muốn nói cho hắc.” Diệp Hàm vu vơ nói.

“Dạ.” Tiểu Tương bỗng nhiên cảm thấy hôm nay Thiếu phu nhân không giống bình thường lắm, “Không biết Thiếu phu nhân định nói gì với công tử?”

Diệp Hàm cười nhìn Tiểu Tương, nàng đoán đúng rồi, Tiểu Tương sẽ hiểu kì hỏi chuyện gì.

“Thật ra cũng không có gì, chính là ta muốn nói cho chàng, ta đã có bầu hai tháng, cũng không phải là chuyện to tát gì.” Nàng nhẹ nhàng băng quơ nói.

“A!!!” Tiếng hét của Tiểu Tương không chỉ vang vọng khắp Lâm viên, cũng lập tức đến tai toàn bộ người trong phủ, đương nhiên Đường Quân mới tới Lâm viên cũng nghe thấy.

Diệp Hàm phát hiện, thì ra trên đời mọi người lại thú vị như vậy, khó trách trước kia Bùi Cảnh Duệ cùng Tiểu Tương cứ trên nàng suốt, có lẽ từ này về sau, nàng nên thường xuyên như vậy.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-cong-tu-cung-tieu-thieu-gia>